

Toplak Zoltán

A férfiak is egyenlőek a nőkkel?

Toplak Zoltán

A férfiak is egyenlőek a nőkkel?

A férfiak társadalmi
hátrányáról

A férfiak is egyenlőek a nőkkel?

A férfiak társadalmi hátrányáról

Toplak Zoltán

A férfiak is egyenlőek a nőkkel?

A férfiak társadalmi hátrányáról

Toplak Zoltán

Magánkiadás, 2022

Szerkesztette: Toplak Zoltán

Tördelte: Toplak Zoltán

A borítót tervezte: Toplak Zoltán

A borító képei a Pixabay alkotóitól vannak.

Magánkiadás

Minden jog átruházva – a szöveg szabadon terjeszthető, másolható és idézhető

Egy lelkes amatőr könyve.

Tartalomjegyzék

Bevezetés	9
1. Feminizmus kritika	15
1.1 Feminista hazugságok	18
<i>1.1.1 Általános a nőelnyomás</i>	18
<i>1.1.2 Férfierőszak</i>	26
<i>1.1.3. Patriarchátusban élünk</i>	31
<i>1.1.4. A nők ugyanazért munkáért kevesebb bért kapnak</i>	42
<i>1.1.5. Megerőszakolás kultúra</i>	46
<i>1.1.6. Sztereotípiák férfiokról és nőkről</i>	54
<i>1.1.7 Férfiprivilegiumok</i>	64
1.1.7.1 A látható és láthatatlan férfi paradoxona	65
1.1.7.2 Csipkefüggöny	66
1.1.7.3 Katonáskodás, „betonpince”, hajléktalanság, öngyilkosok magas aránya	67
1.2 Isztambuli Egyezmény	71
1.3 Férfigyűlölet	79

1.3.1 A #metoo, illetve ami kialakult körülötte	79
1.3.2 Férfigyűlölet, ahogyan a férfiak látják	85
1.3.3 Férfigyűlölet – töményen	90
1.4 Befolyásolt kultúra: cikkek, filmek, reklámok és sorozatok	94
1.4.1 Újságok, könyvek, blogok, internetes portálok	94
1.4.2 Filmek, sorozatok	99
2. Férfiak és fiúk problémái	107
2.1 Iskolarendszer	110
2.2 Reprodukciós jogok	115
2.3 Helytelen, de rögzült férfiminták a társadalomban	119
2.4 Férfiegeszség	126
2.4.1 Szív – és érrendszeri megbetegedések	127
2.4.2 Daganatos megbetegedések	128
2.4.3 Vélt egészségi állapot	128
2.4.4 A rizikótényezőkről pár szóban	130
2.4.5 Mentális panaszok	131

2.4.6 Táplálkozás	132
2.4.7 Szűrővizsgálatok	134
2.4.8 Férfiak egészségét meghatározó, személyes életterületet érintő trendek	135
2.5 Bántalmazott férfiak	138
2.6 Apátlanítás váláskor és kapcsolattartás válás után – avagy szeretni vágyó férfiak	154
2.7 Fiaiink kilátásai	165
3. Pozitív jelek, változó társadalom	175
3.1 Női szövetségesek	177
3.2 Keresztény felekezetek	181
3.3 Épülő férfiközösségek	183
3.3.1 Férfiak Klubja	183
3.3.2 MentorforMen	184
3.3.3 Valódi Egyenlőségért Civil Társaság	184
3.3.4 Férfihang Civil Társaság	185
3.3.5 Férfisátor	185

4. Úton a beteljesedett élet felé – férfispiritualitás	187
4.1 Férfiak és az ő érzéseik	189
4.2 Férfiak és a belső út	196
4.2.1 A király	197
4.2.2 A harcos	199
4.2.3 A mágus	201
4.2.4 A szerelmes	202
4.3 Red Pill, az életmentő filozófia	204
4.4 Az eszményi férfi	207
Hivatkozások	210
Függelék	218
A szerzőről	233

Bevezetés

Kik ellen emeli fel a szavát a média, ha bárhol a világon panasza támad egy nőnek és az hír értékű lesz? A férfiak, pontosabban a fehér, heteroszexuális férfiak ellen. (Ld.: #metoo.) A filmekben ki hibázik és köteles szinte mindig bűnbánatot gyakorolni? A férfi. Ki az, aki ugyanezekben a filmekben mindig büszke, tiszteletre méltó és végül nagylelkű a férfival? A nő. Kik ostobák és gusztustalanok a sorozatokban? Az apák. Higgadtak, okosak, felelősek, gondoskodók és vállalkozó szelleműek? Az anyák.

Kik vannak privilegizált helyzetben a nyugati típusú demokráciákban? A nők. (Holott a legelterjedtebb narratívák szerint a férfiak, merthogy patriarchátus van. Később kifejtem miért nincsen így.)

Folytathatnánk még a példák sorolását, miszerint a férfiak a társadalmi megbecsülésükben és helyzetükben fokozatosan csúsznak egyre lejjebb, miközben a nők a nekik juttatott kedvezmények miatt, egyre inkább emelkednek feljebb és feljebb. Igaz, vannak területek, ahol a nők még hátrányban vannak (pl. a nők száma a politikában), de az ezek javításának érdekében működő lobbiszerű tevékenység erős.

Ellenben a férfiak közül, ha szóba kerül a valódi helyzetük, és, hogy társadalmi segítségre van szükségük, sokan sértődötten húzzák ki magukat, és utasítják el ennek még csak a gondolatát is.

De miért is szorulnának a férfiak társadalmi segítségre?

Az öngyilkosok közt a férfiak aránya négyszeres, a munkahelyi halálos balesetet elszenvedők közül minden száz emberből kilencvenhárom férfi. A harctéri áldozatok között szintén kilencven százalék fölött van az arányuk. Igaz, Magyarország nem visel háborút senkivel sem. (Az adat amerikai.) De ha háborúznánk, ezek a tények ránk is igazak lennének.

A szenvedélybetegek messze többsége férfi, bár ebben a betegségben ma már a nők is egyre jobban érintettek.

Sok a szorongó, pánikbeteg, vagy depressziós, bár itt a nők vezetnek valamivel a férfiak előtt.

Az elhízás népjelenséggé vált. Mindkét nemnél.

A férfiak presztízse romokban. Maguknak köszönhetik, mondhatná erre megannyi radikális feminista. Az igazság azonban az, hogy a férfiak viselkedését, tetteit, gondolkodásmódját megérteni nem, utánozni azonban akaró feminizmus kollektívan elítél minden férfit, kollektívan tart erőszakolónak, még a kis óvodás fiúkat is, hisz úgyis erre szocializálják őket. A férfiakat és a férfias viselkedést támadó feminizmus nagyban tehet a férfiak megítélésének romlásáról. A feminizmusnak MEGÉRI bűnbakot gyártani a férfiakból és áldozatokat a nőkből. Politikai és társadalmi hasznot hoz ez ugyanis nekik. Az, hogy nő a két nem között a bizalmatlanság, a félelem, a frusztráció és harag, az a sokszor amúgyis magányos radikális feministáknak járulékos veszteség. Nem ők fizetik meg az árát a hataloméhségüknek.

Válás után sok férfi kerül abba a helyzetbe, hogy ha látni akarja a gyermekeit, pláne kellő időmennyiségben (melyet kutatások is igazolnak, hogy ez szükséges a

gyermekes egészséges fejlődéséhez), akkor az exével, és akár radikális feminista szervezetekkel valamint a bírósággal, gyámhatósággal vérre menő küzdelmet kell folytatnia. Jól van ez így?

Általános elképzelés, hogy csak az a jó családvezetés, ahol a felelősségek egyformán oszlanak el, mindenki felel mindenért, emancipáltan. Ha férfi akar vezetni családot, az gyanús, hiába venné a vállára ennek minden terhét, ő már agresszor, elnyomó, felesége pedig, ha együttműködik vele, agymosott, ostoba és a női nem elárulója.

Hozzá kell tennem, a múltat visszasíró, a nőket a konyhába visszazavaró gondolkodás, az általában nem a férfimozgalom. A szerző kifejezetten pártolja, hogy bontakoztassák ki a férfiak és nők is azon képességeiket, melyekkel építeni tudják a világot, hazájukat, családjukat.

Ha pedig egy nő vállalni akarja a családvezetés terhét, és a párja ebbe belemegy – miért ne? Ha a nő nem úrhatnám, a párjának arany élete lesz mellette, hiszen akié a hatalom, azé a felelősség terhe is.

Ha helyenként a hangvétel nem kellően tárgyilagos, esetleg megbántott, sértődött, vagy haragos – nos ezekért elnézést kérek, de úgy vélem, érthető, ha időnként kellemetlen, haragos, vagy éppen keserű érzelmi reakciók születnek a feministák szüntelen, nagyon kemény, drámai, és a hazugságtól sem visszariadó vádaskodására. A férfiak is emberek, emberi érzésekkel és törekvésekkel, és az igazságtalanságra is emberi, és nem pedig kozmetikázottan bájos reakciót adnak. Az olvasó megértését kérem ezekben az

esetekben – természetesen igyekeztem megfontolt és higgadt maradni, amikor csak lehetett. Nem gátlástalan kesergés és panaszkodás volt a célom, csak érzelmi és intellektuális őszinteség.

Vannak azonban idézetek a könyvben más férfimozgalmároktól is, akik szavain szintén átüt a keserűség, a felháborodás. Ha helyeselni ezt nem is kell, türelemmel fogadni ajánlott – hiszen az egyik legfőbb követelmény ma velünk, férfiakkal szemben, hogy éljük meg, fejezzük ki az érzéseinket. Akkor viszont ne csak a romantikus és pozitív érzésekre legyen ez igaz. Természetesen derűs alfejezetek, bizakodó hangvételű részek is találhatók ebben a könyvben. (Pl. a női szövetségesekről szóló rész, vagy az értékelvű feminizmusról szóló.)

Bár szakkönyvet tart a kezében az olvasó, de nem tudományos értekezést. Ma még alig létezik férfikutatás, sok helyütt a magyar férfimozgalmárok írásaira voltam kénytelen csak támaszkodni, melyek követhetőek, logikusak, de statisztikákkal nem mindig alátámaszthatóak. Merthogy alig-alig vannak, pláne magyar statisztikák férfitémában. A férfiírók, bloggerek gondolatait a józan ész, a hétköznapi tapasztalat, másokkal folytatott eszmecserék alakították. Releváns vitatéma lehet, átfogó statisztikák, kutatások híján mennyire tekinthetők ezek megbízhatónak? Amennyiben az olvasó szétnéz saját maga és ismerősei életében, meglehetősen pontos választ találhat erre a kérdésre.

Mi a helyzet a valóságban? Milyen ma férfiként élni? Ezért íródott ez a könyv, számot vetni a férfiak valódi helyzetével a társadalomban. Jó olvasást kívánok hozzá!

A könyvvel kapcsolatos visszajelzéseket, véleményeket az **eposzegy@gmail.com** email címre várom.

Toplak Zoltán

1. Feminizmus kritika

Ki gondolta volna egykor, hogy a nők választójogáért síkraszálló nőmozgalom, a Szüfrazettek mozgalma végül egy férfigyűlölő, a nőiséget végletekig megvető, a férfiakkal a végsőig versengő szélsőséges feminizmusba torkollik?

Természetesen vannak olyan irányzatai is a feminizmusnak (pl. konzervatív feministák), amelyek hajlandóak a férfiakkal együttműködni és nem tekintik az erősebb nemet ellenségnek, tisztelik a nők hagyományos szerepeit is, de sajnos a mozgalom egészére nem ez a jellemző.

Szomorú, de a szélsőséges irányzatok a hangadók, és a kollektív férfighibáztatás ellen nem sok feminista emeli fel a szavát. A könyvben egész végig feminizmusról írok, de mindvégig erre a szélsőséges fajtájára gondolok. Ez fontos: amikor nem emelem ki külön, hogy másképp van, akkor feminizmus = szélsőséges feminizmus. Tisztelem azoknak a nőknek, akik a választójoghoz, a szabad párválasztáshoz, a munka és tanulás jogához ragaszkodnak, amúgy őszintén igyekeznek velünk, férfiakkal egyezsége jutni és együtt élni.

Sok olyan téveszmét, hazugságot hatékonyan elterjesztett a nőmozgalom, amellyel messzemenőkéig aláásta a férfiak és nők közötti bizalmat, a férfiakat pedig sikerrel démonizálta a nyugati típusú világban – Amerikában, Európában és Ausztráliában.

Befolyásolja ez a fajta nőmozgalom a kultúrát, a médiát, a filmeket, könyveket és filmsorozatokat.

Nézzük, mi jellemző a társadalmunkra!

1.1 Feminista hazugságok

1.1.1 Általános a nőelnyomás és a nőkkel szembeni erőszak

A legkeményebb, legveszélyesebb hazugsága a feminizmusnak, hogy a nyugati társadalmakban a férfiak mindegyike, mindegyik nő fölött hatalmat gyakorol, és rendszerszintű (a társadalmi struktúrákba mélyen beépült, és a társadalom minden vetületében jelen lévő) nőelnyomásban vesz részt.

Még a fiúk/kisfiúk is, akiket a nemi szerepeikre való felkészítés során gyakran a saját édesanyjuk(!) is nőelnyomásra szocializál. Hiszen megtanítja neki, hogy figyelmes, gondoskodó, erős és vállalkozó szellemű legyen, és hogy a családról való fizikai gondoskodás az ő dolga lesz.

A feminizmus szerint a férfi munkája, férfias áldozathozatala révén pedig maga alá veti a nőt, a társát. Agyrémnek hangzik? Az is. Elfogadni bármit is a férfiaktól, kapcsolódni, függeni, az a feminizmus szerint máris gonosz, patriarchális elnyomást jelent a nők számára. Van olyan feminista férfi(!) szerző, aki szerint az első nemi aktust férfival átélni nő számára már megerőszkolás.

A fenti, eggyel korábbi, állításra hivatkozva állítanak be minket, férfiakat egyrészt gonosztevőknek, akik erőszakosak a nőkkel szemben (ld. megerőszkolás

kultúra, vagyis, hogy a nők meghatározó részét, egynegyedét, harmadát – ezek a számok gyakran változnak – élete során legalább egyszer, de akár többször is megerősösköljék), másrészt passzív, a nők nehéz és igazságtalan sorsával szemben közömbös, abból hasznot húzó kényuraknak.

A médiával foglalkozó részben szó lesz róla, hogy milyen gyakori művészi alkotásokban, filmekben is a férfiak efféle kényúrként való ábrázolása, akik saját kényelmük, kélük, dominanciájuk oltárán feláldozzák a nőket.

A feminizmus több mint egy évszázada létezik, és a mantráit, köztük ezt is, olyan sokszor elmondta, hogy nyugati társadalmainkat formáló komoly erővé vált.

Kezdetben volt sok igazsága az akkori feministáknak, valóban több életterület is el volt zárva a nők elől, míg a férfiak elől nem – csak hát a felelősség java része is a férfiak vállát terhelte. A honvédelem, a háborúban való részvétel, illetve családfőként akár a feleségük bűnéért is börtönbe kerülhettek az asszonyuk helyett. (1) Erről nem beszélnek a feministák.

Mára uralkodó elgondolássá vált még magas európai döntéshozó körökben is, hogy a férfiaknak általános előnyökben van részük, és a nők általánosan hátrányos helyzetűek velük szemben. Mindenben. Így fordulhatott elő, hogy 2015 – ben az Európai Parlament olyan, a nemek egyenlőségével foglalkozó állásfoglalást fogadott el, amely szinte kizárólag a nők esélyeivel, hátrányaival foglalkozik (2).

Jó példája ez annak a ki nem mondott, de hallgatólagosan meglévő hozzáállásnak, hogy a nők számára kompenzálni kell a férfiakkal szembeni vélt általános hátrányaik miatt. Olyan teljesen nyílt női előny mellett az állásfoglalás elmegy, hogy az egyetemen végzők 60%-a nő, ugyanakkor a végletekig nyomatékosítja, hogy számos területen a nők érdekeiért és hátrányaik leküzdéséért küzdeni kell.

Valóban vannak hátrányaik a nőknek, pl. a programozók és (említettem már) a politikusok között alulreprezentáltak. De a családjog területén a férfiaknak vannak óriási hátrányaik. Erről bővebben később.

Alapvető probléma az egyoldalúság. Nem csak a fenti állásfoglalásban, hanem a nyugati típusú társadalmakban, demokráciákban. A nők, vagy a nők nevében küzdő szervezetek nézőpontjai, igazságai, féligazságai, tévedései és hazugságai a társadalom csaknem minden részében felülreprezentáltak a férfiak életének igazságaival szemben. Egy önkritikus, ironikus megjegyzés: ma még fiatal és elnyomott a férfimozgalom. Kénytelen igazat mondani, hogy bizalmat szerezzen. Kezdetben ez a nőmozgalomra is igaz volt. A távoli jövőt meg... majd meglátjuk. Mindkét mozgalomnál.

Mindenki tudja, hogy a nőknek segíteni kell. A politika, a média, a szórakoztató ipar, a cégek vezetősége, az átlagpolgár: nők és férfiak. Azzal, hogy a férfiak domináns szerepe és helyzete megszűnt, sokszor az amúgy nulla hatalommal rendelkező, reggeltől-estig hajtó, minden pénzt otthon leadó, a szabadidejét a

családjára áldozó férfiak (a legtöbb férfi) sincsen tisztában.

Ide tartozik még egy érdekes fogalom: a „nemek harca”. A fogalmat a feministák hozták be a köztudatba, és mára általánosan elfogadott lett. Eszerint a férfiak és nők versengenek egymással az élet minden vagy majd minden területén.

Ez azonban így hatalmas butaság. A valóságban a feministák küzdenek mindenkivel, aki mást gondol a nők helyzetéről, mint ők. Igen, mindenkivel: nőkkel is. Az alapvetésük ez: a férfiak elnyomják a nőket, ezért szabadságharcot kell folytatni a férfiak ellen. Amely nő erre nem hajlandó, az szintén ellenség.

Ez a buta elnyomódi azonban csak üres férfiszapulás. (3) A legtöbb férfi lovagias a nőkkel szemben, elég, ha elpanaszkodja magát egy nő, és férfiak tucatjai támadnak rögtön ott, hogy megvédjék, megvigasztalják, akár akkor is, ha a „nőbántók” pusztá fantomok csak.

Valójában a férfiak és nők sosem harcoltak egymással nemi alapon. Egészen egyszerűen a modern kor előtt a túlélésért küzdöttek, ahol minden dolgos kézre szükség volt. A családon belül és a családon kívül egyaránt. Reggel elkezdtek a munkát, és este letették, hogy másnap folytassák. (4)

Az is nehezen elképzelhető, hogy férfi vagy női céhek versengtek volna egymással nemi alapon. Mondjuk a szövőnők céhe versenyzett volna a kovácsok céhével. A szövőnők ruhákat készítettek, melyeket a kovácsok is viseltek, és a kovácsok pl. ollókat, melyeket aztán a

szövőnők is használtak. Együttműködés és összetartozás jellemezte a két nemet.

Azért is összetartozik a két nem, hiszen kölcsönösen kívánják, akarják egymást. Közösségükből jön létre a család, amely az ősidők óta a legkívánatosabb együttélési forma a mai napig.

Férfiak és nők nem is tudnak élni egymás nélkül, legalábbis tartósan és egészségesen nem. Ez nem olyan kapcsolat viszont, mint a gazella és az oroszlán közötti, tehát préda és ragadozó kapcsolata (ahol persze feministák szerint a ragadozó a férfi, az áldozat pedig mindig a nő), hanem mint Rómeóé és Júliáé. Alapvetően romantikus, szexuális vonzódáson alapuló, amely segít a legjobbat előhozni mindkét nemből.

A legerősebb kapocs ember és ember között a vérségi. Idegenekkel szemben nem vagyunk olyan érdeklődők, mint a rokonainkkal szemben. Ez pedig megint csak a két nem vonzódásán és együttműködésén alapul. Itt is az együttműködés, segítség dominál és nem a versengés, egymás legyőzése, magunk alá vetése. Egyetlen fiú sem fogja támadni az anyját, mert az nő, és egy hűg sem dőfi hátba (akár képletesen, akár szó szerint) a bátyját, mert az férfi.

Azt is elmondhatjuk, hogy azért is képtelenség a két nem harcáról beszélni, mert nincsen olyan erőforrás, amelyhez nemi alapon lehetne hozzáférni. Az ivóvíz, élelem, energia mindenki rendelkezésére áll, aki fizetni tud érte. Ma már a nők is pénzt keresnek, valamikor pedig senki sem keresett pénzt, hanem maga (a család – férfiak és nők együttese) termelt meg mindent.

Végezetül had álljon itt egy részlet Deansdale (férfijogi blogger) egyik cikkéből, hogy a férfiak és nők helyzete hogyan is áll egymáshoz képest. Létezik – e a nőelnymás tényleg, vagy egyenjogúság van? Esetleg már a férfiak vannak hátrányban? (5)

„Elég volt, kislányom. (A feminizmus – a szerk.)

Azonnal hagyd abba a hülyeséget, mert már mindenki nagyon unja, és amúgysem fogunk engedni az idióta nyivákolásodnak, mivel mindenki tudja, hogy teljesen értelmetlen és alaptalan. Nem veszünk neked ékszert, hajfestéket meg ruhát-cipőt, mert már így is több jut rád, mint bárki másra a családban.

A kasszába egyértelműen kevesebbet teszel, de többet veszel ki, mint amennyit a férfiak, hiszen többet tanulsz állami pénzen, de kevesebbet dolgozol; többet vagy táppénzen [a táppénzes eseteknél a nők aránya 63%, s ez az arány lényegesen magasabb foglalkoztatási arányuknál (45%)], hamarabb mész nyugdíjba, többféle jogcímen kapsz segélyeket és támogatásokat – sőt, a közszféra mások adóiból fizetett állásainak is nagyobb részét foglalod el.

A törvények és az igazságszolgáltatás már így is neked kedveznek, hiszen váláskor viszed a házat és a gyerekeket, nomeg kapod a gyerektartást; ha valaki ellened követ el bűncselekményt, az nagyobb büntetésre számíthat, viszont ha te követsz el valamit, garantált a csökkentett bünti.

A társadalom is a te popódat csókolgatja: ha defektet kapsz, megállnak neked segíteni; ha valaki bánt, mások a segítségedre sietnek; a médiában te vagy a sztár és

kizárólag mint hercegnőről beszélhetnek rólad – ha valaki (akár jogosan!) kritizál, azt keresztre feszítik. Mindenki egyszerre tapsol, ha arról beszélsz, milyen csodálatosak a nők, de a férfiakat is nyugodtan szidhatod, mert ahhoz is pont úgy zúg a tapsvihar.

Úgyhogy most már végre abbahagyhatnád a hisztit, hiszen a törvénykönyvekben egy betűt sem találsz, ami a férfiaknak kedvezne, és több szervezet dolgozik a te megsegítésedre, mint ahány csillag van az égen. Ja, és ha elfelejtettem volna említeni: bár a nők átlagosan 6-8 évvel tovább élnek, és minden vezető betegségi halálokban kevésbé érintettek [példa: rák], vagy azzal később “találkoznak”, mint a férfiak, mégis több pénz kerül a nők egészségügyi kutatásaira, mint a férfiakéra. Nők ellen átlagosan 33%-al kevesebb bűncselekményt követnek el, mint férfiak ellen. A nőknek külön díjai, rendezvényei, fesztiváljai, karrierlehetőségei, kvótái, vállalkozásfejlesztése, munkajoga, politikája, pártli stái, irodal-

ma, kiadói, parkolói, taxijai, buszai, metrókocsijai, szállodai szintjei – sőt: szállodái, fürdőhelyei, utazási irodái, tanfolyamai, épületei, bankjai, galériái, klubjai, konferenciái, golfklubjai, cserkész egyesülete és egyéb gittegyletei, valamint kedvezményei, engedményei és többletjogai vannak – **amiknek a férfi megfelelőit már rég betiltattad...**

Mi kéne még ezeken felül? Toronyóra láncsal?

És ezekkel a TÉNYEKKEK szemben mit tudsz felmutatni? Hogy szerinted a múltban elnyomták a nőket?

Mert a falusi kovácsmester felesége a XV. században nem tanulhatott művelődésszervezői egyetemi szakon? Mert a paraszt felesége a XII. században nem birtokolhatott "vagyon"? Mert a bányász felesége a XVII. században nem dolgozhatott mellette a tárnában? A jobbágnak ugyanúgy nem volt vagyona, szavazati joga és lehetősége tanulni, mint a feleségének. Kettejük között a lényegi különbség abban állt, hogy a jobbágy évente 360 napot gürcölt valami lélekölő és testet pusztító robotban, míg a felesége a ház körüli munkákat végezte és a gyerekekre felügyelt. Ez ám az elnyomás...

Vagy, hogy szerinted manapság nyomják el a nőket? Hát, ez a fentebbi TÉNYEK fényében elég nehezen elképzelhető, de a bugyuta vádaskodásaidat amúgyis százszámra cáfolták már a szakértők. A legátlátszóbb hazugságaid azok, amikor a férfiak legfelső 1%-ára mutogatsz, és arról beszélsz, hogy minden nőnek úgy kéne élnie, mert az lenne az egyenlőség, illetve amikor a férfiak legalsó 1%-ára mutogatsz, és megpróbálsz bebizonyítani, hogy minden férfi pontosan ugyanolyan bűnözői és agresszív hajlamokkal rendelkezik.

Csak nézz ki az ablakon: ha létezik egyenjogúság, akkor ez az."

1.1.2 Férfierőszak

A férfiak uralmukat a nők felett erőszakkal tartják fenn, szól a feminista mantra. Például: *„a nőkkel szembeni erőszak a nők és a férfiak közötti, történelmileg kialakult egyenlőtlen erőviszonyok megnyilvánulása, amelyek a férfiak részéről a nők feletti uralkodáshoz és a nőkkel szembeni megkülönböztetéshez, valamint a nők teljes érvényesülésének megakadályozásához vezettek”* – Isztambuli Egyezmény, Preambulum (6) (Az egyezményt később részletesebben is ki fogom tárgyalni, mint veszélyesen férfiellenes nemzetközi egyezményt.)

A feministák szerint a kapcsolati erőszak 95% – át férfiak követik el nők és gyerekek ellen. Ehhez még KSH adatokat is felmutatnak. Viszont azt nem teszik hozzá, hogy a KSH olyan ügyészégi adatokat használt ehhez a statisztikához, amelyek enyhén szólva sem megbízhatók. Az Egységes Nyomozóhatósági és Ügyészégi Bűnügyi Statisztikából (ENYÜBS) táplálkozik a Központi Statisztikai Hivatal adata.

Az ENYÜBS – sel kapcsolatban viszont a Legfőbb Ügyészség már jelezte 2010 – ben az akkori belügyminiszternek, hogy büntetőjogi következményei lesznek, ha a rendőrség továbbra is hamisítja a statisztikákat. Az akkori legfőbb ügyész, Kovács Tamás leveléből idézek: *„több jel is utal arra, hogy az eljárási, az iratkezelési szabályok megszegésére az adatszolgáltatás szándékos torzítása érdekében kerül sor”*. (7) Tehát a 95% – os adat teljességgel megbízhatatlan. (Melyet amúgy sokáig meg sem hivatkoztak a feministák, mindezt

csak úgy állították, amit a két szép szemükért el kellett hinni.)

Másik adat, amivel operálnak, az, hogy a férfiak 20% – a bántalmazza partnerét. Sajnos, a feminista adatszolgáltatás, statisztika egy külön kategóriává vált manapság. Rossz adatfelvétel, a tárgykörhöz nem tartozó adatok odacitálása, jól működő statisztikából teljesen téves következtetések levonása – ez mind jellemzi. Tamási Erzsébet, az Országos Kriminológiai Intézet munkatársa, férfikutató számára például a „feminista statisztika” egy ilyen teljesen önálló, a tényekkel gyakran semmilyen összefüggést nem mutató tényezővé vált. Így is szokta emlegetni, mint külön – megbízhatatlan – kategóriát.

Amúgy is nagyon feltűnő, és a férfimozgalom képviselői által évek óta hangoztatott igazság, hogy a hazai feministák adatai és rangos hazai és nemzetközi kutatások adatai között olyan feltűnő az eltérés, hogy ez megkérdőjelezi az adatok hihetőségét.

Ezen kitérő után lássuk azt a bizonyos 20% – ot! Tegyük fel, hogy igaz. Ennek fényében bátran kijelenthetjük, hogy a férfiak 80% – a semmilyen erőszakot sem alkalmaz a partnerével szemben. Tekintve, hogy a feminista statisztikák a nő sminkjére tett kedvezőtlen megjegyzést is nők elleni, strukturális erőszakként kezel, ezért a fennmaradó 80% a férfiaknak teljesen szelíd, báránylelkű partnernek kell, hogy legyen. Aki még csak morcosan sem néz partnerére! Akkor hol az általános erőszak?

Mivel a média (még az amúgy rangos Nők Lapja is kritika nélkül hozta sokáig a feminista adatokat) egyoldalúan és időről időre, visszatérően lehozza ezeket a férfiakra nézve kedvezőtlen adatokat, és a békés, szorgos, támogató férfiakról (a többségről) szót sem ejt, így olyan kép alakul ki az emberekben, hogy a férfiak mind erőszakosak és veszélyesek.

Mindennek következtében a férfiak fiatalabb generációja (főleg, ha apáikkal, illetve apáik nemzedékének tagjaival nem tudtak elegendő és minőségi időt eltölteni, vagyis betöltődni az ő építő, pozitív mintájukkal) büntudattól gyötört, saját férfias természetétől tartó, „kiherélt” nemzedék lesz.

Támasz és minta nélkül kell boldogulniuk egy nagyon átalakult társadalomban, ahol a nők piedesztálra vannak emelve. Ez még nem lenne baj, a nők túlnyomó többsége valóban megérdemli a társadalom elismerését, ahol azért az, hogy „senki sem törődik a nőkkel” típusú újságcikkek tömkelege mutatja, hogy valójában nagyon is törődnek a nőkkel. A mély hallgatás a férfiak problémáiról – nos, ez az igazi elhanyagolás. Ha a férfiakkal is megtörténne ugyanez, megkapnák a szükséges támogatást a média és a társadalom részéről, vagyis ezek a folyamatok nem lennének veszélyesen egyoldalúak – **nos, ez lenne a valódi, igazi egyenlőség.** Nagyon nagy szükség van a férfiak összefogására, egy építő, támogató, és az igazságot kimondó, megjelenítő férfinozgalomra.

Vizsgáljuk meg egy kicsit közelebbről, hogyan is fest a kapcsolati erőszak férfioldalról! (8) Később még bővebben is kitárgyalom, itt és most csak tekintsük át.

Először is: a férfiáldozatokról ma még alig hallani. A közbeszédet a feminista narratíva uralja, amely kényszeredetten elismeri ugyan, hogy vannak férfiáldozatok is, de „az csak párszázalékos adat”. Vagyis szinte említésre sem méltó.

Először is, a pár százalék is embereket, áldozattá vált férfiakat jelöl, másodszer az Országos Kriminológiai Intézet 2005 – ös felmérése alapján ez a pár százalék, nem pár százalék. (9)

Tamási Erzsébet nyilatkozta azt Harmath Artemisznek, miszerint a kapcsolati erőszak áldozatai 30 % – ban férfiak. Vagyis minden három áldozatból egy férfi. Ez azért statisztikailag messze nem elhanyagolható mennyiség!

A történelmi korok hagyatéka, hogy a férfiakra mindig, minden helyzetben mint erős, oltalmat, védelmet adó emberekre illetve csoportra tekintettek. Ez kizárta, hogy gyengének, áldozatnak mutakozzanak. Holott kora, egészségi állapota, gazdasági és/vagy szociális helyzete miatt ez sokszor indokolt lett volna. A fiúk nevelésének fő szempontja a hadrafoghatóságuk volt, „katonadolog” – lehet még ma is gyakran hallani, ha fiúkat fájdalom ér.

Mindennek a következménye, hogy a férfiak bizonyos helyzetekben, főleg kapcsolati, érzelmi helyzetekben (a kapcsolati erőszak is ilyen) jóval kiszolgáltatottabbak, mint a nők. Ráadásul kiszolgáltatottságukat még csak fel sem ismerik, még önmaguk előtt is tagadják áldozat voltukat. Tipikus példája ennek, hogy a kapcsolati erőszak férfi áldozatai az elszenvedett erőszakot általában jogosnak ismerték el, büntudatuk volt azt

illetően, és semmiféle védekező reakciót (feljelentés, ismerősöktől segítség kérése) nem tettek. A vizsgálatok során (más jelentette az erőszakot) azonban utólag szinte mindig kiderült, hogy a partnerük túlzott, indokolatlan, a jogos önvédelmen túlmutató agressziót gyakorolt velük szemben.

A női áldozatok közbeszédben való felülreprezentáltságát kiválóan mutatja, hogy általánosan elterjedt hiedelem a „családon belüli erőszak” és a „nők elleni erőszak” fogalmának felcserélhetősége. A nőszervezetek kapcsolati erőszakkal kapcsolatos kampányai (ld. 2020 – as IKEA kampányt – „Legyen minden otthon biztonságos hely!”, mellyel a NANE és a PATENT hozható összefüggésbe (10)) rendre azt a sztereotípiát erősítik, hogy a kapcsolati erőszak kizárólagos áldozatai a nők, elkövetői a férfiak.

A fenti kampány videója alatt pl. a kommenteket letiltották az áldozatok érdekében hivatkozva, nehogy retraumatizáló legyen. Ezen az alapon a videó, amely művészi eszközökkel, erőteljes érzelmi hatásokkal élve ábrázolta, illetve utalt az agresszióra, is lehetne retraumatizáló. A valóságban a közvélemény annyira felháborodott az egyoldalú ábrázoláson, hogy messzemenőig elutasította az IKEA szélsőséges feminista propagandáját. A lájkolást azonban nem tudták elfojtani, és a kb. háromszor annyi diszlájk mutatja a hamis beállítás társadalmi fogadtatását.

1.1.3 Patriarchátusban élünk

Elterjedt tévhit a férfiak általánosan privilegizált helyzete, és a nők sanyarú sorsa. Valóban vannak sanyarú sorsú nők (és férfiak), de ezek nem azért szenvednek, mert nők, hanem mert rossz körülmények közé születtek, általános a munkanélküliség a környékükön, rosszak az iskoláztatási lehetőségek, stb. Nagyon ritka, hogy valaki a neme miatt kerül sanyarú körülmények közé. Talán ha eladják prostituálnak külföldre. Ez férfiakat tényleg sokkal ritkábban sújt.

Nézzük meg, mi a helyzet ezzel a patriarchátus mítosszal! (11) (12)

Az állítás szerint a hatalom a férfiaknál van. Ehhez képest, ha megnézzük a politikát, akkor azt látjuk, hogy a nyugati típusú társadalmakban a női szavazók vannak többen. Vagyis a hatalom túlnyomórészt a nők kezében van. Bár a feministák azt állítják, hogy ez nem igaz, mert a parlamentekben több férfi ül, mint nő, remélem, világos, hogy ezek a férfiak nem a férfiak érdekeiért ülnek ott, hanem a választópolgárok érdekeiért. Éppígy remélem, hogy azok a nők, akik szintén munkát végeznek ott, mint döntéshozók, azok sem a nők érdekeiért (legalábbis nem elsősorban ezért) végzik ezt a munkát, hanem azokért az emberekért, akik megválasztották őket oda. Férfiak és nők közösen.

Amikor több nőért lobbiznak a parlamentbe a feministák, tulajdonképpen azt a gyűlöletkeltő sztereotípiát terjesztik, hogy a férfiak összetartanak, és így a közös erejüket a nők ellen használják, ezért a

nőknek is össze kell tartaniuk, és közös erejüket kizárólagosan a nők érdekeiért kell latba vetniük. Valójában a női érdekek minél jobb érvényesítéséért kellene lobbizniuk, akár férfiak által is képviselve.

Nem baj, ha több nőért kiáltanak bárkik is a törvényhozásban. E sorok írója szerint is kevesen vannak, osszák csak meg a döntéshozás, ország irányítás terhét jobban a férfiakkal! Vállaljanak felelősséget és hagyják végre abba az áldozatszerepben való tetszelgést, hogy mindent a férfiak döntenek el a fejük felett. (Már akiknek ez a sírás – rívás szokása.)

Visszatérve a nők politikai hatalmához, pusztán azért, mert nem csupa nőt szavaznak be a parlamentbe (a feministák nagy bánatára) attól még megtehetnék. Ha úgy akarnák, akkor női többségű parlamentet hozhatnának létre. VAN hatalmuk, amivel tetszésük szerint élhetnek is.

Ezenkívül elmondható, hogy Magyarország a nőket külön törvényekkel védi. Ez az Alaptörvény részét is képezi, (XV. cikk 5. pontja) és azon népszavazási kezdeményezést, hogy a nyugdíj 40 év munka után a férfiak számára is legyen elérhető (nők számára az), pontosan erre a pontra hivatkozással tette semmisé az Alkotmánybíróság. Egyenlőség = egyenlőtlenség?

Nézzük a hatalom másik csatornáját, az oktatást! Több női tanár és diák van, mint férfi. A fiúk gyakrabban ismételnék évet, hagyják abba idő előtt az iskolát, és általában teljesítenek rosszabbul, mint a lányok.

A felsőoktatásban tanulók kétharmada nő. Női kvóták, női többletpontok vannak érvényben a felsőoktatásban

számukra. Egyelőre még inkább tőlünk nyugaton, de komoly lobbí van idehaza is a hasonló szabályozásért.

A női többletpont itt említve azt jelenti, hogy az adott főiskola, egyetem úgy dönt, hogy mivel a jelentkezői közt több a nő, mint a férfi, de a felvettek közt ez az arány nem tükröződik vissza, ezért változtat a felvételi szabályokon. (13)

Mivel addig több férfit vettek fel – vagyis ők feleltek meg jobban a követelményeknek – a döntéstől kezdve a nőknek, csak mert nők, plusz pontokat adnak. Tessék az igazságos versenyhelyzet, és, hogy a legalkalmasabbak kerüljenek a megfelelő helyekre. Az igazság az, hogy a férfiaknak jobban fel kell gyűrniük az ingujjukat az életben, ha boldogulni akarnak, és úgy tűnik, ez egyre inkább így lesz. De hát tudjuk: patriarchátus van, ahol a férfiaknak a jobb és könnyebb.

Következő hatalmi ág: gazdaság. Minden megbízható statisztika szerint a férfiak keresik meg a GDP valamivel több, mint felét, és költik el ennek a pénznek a kétharmadát a nők. A reklámok legtöbbször a nőket veszik célba, mert a kereskedelem tudja, hogy a pénz felett elsősorban ők rendelkeznek. A nők nagyon gyakran birtokolják a férfiak erőforrásait is. Nem állítom, hogy ezt önös célokra használják fel (bár van ilyen is), legtöbbször a családjuk szükségleteinek kielégítésére fordítják ezen erőforrásokat – és a családjuk része a férjük/párjuk is. De ők döntenek, vagyis a hatalom az ő kezükben összpontosul. (Igen, a felelősség terhe is.) Nincsen ezzel baj, de mondjuk ki. Ebben a hatalmi ágban (is) a nőké a főszerep.

Ide tartozik a munkavállalás is. Ha férfiuralom lenne, akkor a férfiak lazítanának, míg a nők keményen robotolnának a család és általában a társadalom eltartása érdekében. Afrika bizonyos vidékein ez így is van. A férfiak a barátaikkal mulatják az időt, míg a feleségeik, akár állapotosan is, a földeken dolgoznak. (SVD – Isteni Ige Társasága – missziós atyák tapasztalata szerint. „*Világposta*” című ingyenes kiadványukban adtak számot sok évvel ezelőtt erről a szomorú tapasztalatukról afrikai missziós atyák.) Az átlagférfiak a házon kívüli munkában kb. heti öt órával többet töltenek, mint az átlagnők, és az összmunkaterhük (házon kívüli és belüli munkákkal) három és fél órával haladja meg a nőkét. (14)

Ma a veszélyes és kellemetlen munkák többségét férfiak végzik. (Szemétszállítás, útépités, bányászat, építkezés, ácsmunkák, stb.)

A rugalmas munkaidő, távmunka és részmunkaidő többségében nőket érint, és az ő érdekében lobbiznak női érdekvédők további kedvezményekért. Az állam pályázatokkal, jogszabályokkal segíti a nők munkavállalását. Hazánkban már Nő-Köz-Pont munkaügyi és információs központokat is létrehozta nők számára.

Nem vitatom, hogy ez a támogatás sokszor szükséges is, hiszen az anyaság sok esetben rontja a nők munkavállalási esélyeit. De a kedvezmények célzottjai akkor is ők, az állam, a központi hatalom megtestesítője őket támogatja. Vagyis patriarchátus aligha lehet.

Legalábbis férfiakat privilegizáló helyzetbe hozó biztosan nincsen.

Végül ide tartozik a nyugdíjak kérdése is. Ma, Magyarországon egy nő 40 év munkaviszony után nyugdíjba mehet. Egy férfinak esélye nincsen erre, sőt a nyugdíjkorhatár egyelőre egyre emelkedik. Már most több év különbség van a női és a férfi munkavállalók közt a nyugdíjba vonulás idejében. Ráadásul a nők nagyjából hét évvel élnek tovább. Vagyis kevesebbet tesznek be a társadalombiztosításba, és jóval többet vesznek ki onnan. Arról nem is beszélve, hogy a nehéz fizikai munkát végző férfiak számára a kedvezményes nyugdíjba vonulás lehetősége éveket adna az életük hosszához. Hol itt a férfi privilégium?

Nézzük a közéletet! A közvélekedés telis tele van olyan követelményekkel, melyek a férfiak kötelességeit állítják a férfiak elé a nőkkel szemben. A nők igényeit a tisztelet, szabadság, önállóság iránt mindenkor komolyan kell venni, állítja, sugallja megannyi cikk, könyv, film és sorozat.

A lovagiasság, a bajtól való védelem a férfiak kötelessége a mai napig. Az elvárás ez a férfival szemben: kezdeményezze, építse és tartsa fenn a nővel való kapcsolatát! Ugyanakkor hol lehet olyat hallani, hogy egy férfinak a párkapcsolaton belül pl. joga is van? Mondjuk szexre, amit a legtöbb férfi legjobban szeretne. Vagy tiszta ingre, meleg vacsorára? Ilyet egy emancipált nőtől nem lehet elvárni. Bár a legtöbb nő biztosítja ezt párja számára, mint a férfi erre való jogát a közéletben, kultúrában megemlíteni nem lehet. Egy férfinak mindig

lovagiasnak, önzetlennek, kötelességteljesítőnek kell lennie egy nővel szemben, köszönetet sem várva, ellenben a nők férfiakkal szembeni kötelességeiről beszélni a köznyilvánosság előtt – ez maga a nőelnyomás. Próbáljuk csak ki pl. a Facebook-on!

A férfiakat érintő problémákra sokkal kevesebb figyelem és pénz jut – pl. prosztatarák vs. mellrák. Körülbelül ugyanannyira halálos mindkét betegség, mégis az akciók, figyelemfelhívó kampányok mennyisége meg sem közelíti egymást, a kutatásra, kezelésre szánt pénzekekről nem is beszélve.

Egy nő alaptól több bizalmat, védelmet és elnézést kap, mint egy férfi. Ha pl. egy rabló betör egy éjjeliőr által védett területre, és ha az éjjeliőr lefűleli őt, és az őt nő – nagyobb valószínűséggel marad életben, mint ha férfi. A férfi üthetőbb, egész kultúránk erről szól. Üthetőbb és feláldozhatóbb – hiszen különben mit kezdenénk azzal, hogy a hazát a férfiaknak meg kell védeniük, és ebbe sokszor tönkremennek, vagy bele is halnak. (15)

A bíróságok ugyanazért a bűnért a női elkövetőknek enyhébb büntetést szabnak ki, mint a férfiaknak. Egy férfit keményebben kell fogni – tartjuk ki nem mondottan. Már a gyermekek közt a fiúkat gyakrabban bántalmazták a szüleik, mint a lányokat.

Kicsit hasonlítsuk össze az élet egyéb, a hatalomról kevésbé szóló részeit is! A férfiak (önző) érdekei dominálnak ezekben? (Ahogy egy patriarchátusban lennie kellene.)

Váláskor pl. a férfi ügyvédje, legtöbbször már az ügy elején felkészíti a kliensét, hogy gyerekelhelyezésben

vajmi kevés esélye van nyerni. Sokszor akkor is az anya nyer, amikor egyértelmű, hogy az apa sokkal alkalmasabb a gyermek nevelésére.

A reprodukciós jogok tekintetében egészen elképesztő, hogy egy férfi szabadsága addig terjed, lefekszik – e az adott nővel. Amint a nő megfogam, akkor is, ha az apát annak akarata ellenére tette apává, a férfi egyetlen lehetősége, hogy anyagilag gondoskodik a gyerekről. Miközben a nő szabadon eldöntheti, hogy abortáltatja – e a magzatot, vagy a szülés után örökbe adja a gyermeket. Akár abban az esetben is, ha az apa egyébként vállalná önként az apaságot. Amerikában ilyen eset miatt lett öngyilkos egy fiatal férfi. (16)

Ha patriarchátus lenne, akkor a szexuális bűncselekmények esetén a férfiakat sorra mentenék fel az ellenük indult eljárás alól. Ezzel szemben folyamatos a lobbizás a törvényhozás szintjén, hogy az ilyen bűncselekményeknél forduljon meg a bizonyítási kötelezettség, vagyis a megvádoltnak kellene az ártatlanságát bizonyítani. Most még a vádat emelőnek kell a vádlott bűnösségét bizonyítania.

Amúgy ha férfi ellen követ el nő szexuális bűncselekményt, akkor az először is nincs, vagy ha mégis van, akkor vicces. Egyébként meg: egy férfi mindig azt akarja, nem? Legyen érte hálás, hogy a szex helybe ment neki.

Média. A nők ügyei, kreált vagy valós problémái össze sem hasonlíthatóan több nyilvánosságot kapnak, mint a férfiakéi. Egyáltalán a közösség előtt, ha egy férfi panaszkodik, feltárja élete nehézségeit, akkor először is

hímsovén ha a problémák forrása egy nő, másodszor pipogya és töketlen, éretlen és nevetséges. Általános az a nyíltan ki nem mondott, de jól körülírt vélekedés, hogy nő = jó, férfi = rossz. A reklámokban, ha férfi és nő is szerepel benne, és egyikük bunkó, akit ezért nem tartunk jópofának, akkor a férfi az. (17)

Összességében el lehet mondani, hogy egy átlag nő élete biztosan nem könnyű, de lehetőségei terén érezhetően könnyebb, mint egy férfié. Egy férfi pusztán azért mert férfi, semmit sem kap ingyen. Számos nő viszont igen.

Végül nézzük kicsit alaposabban a parlamenti női kvóta kérdését! Deansdale – től idézek, mint már többször is. (18) *„Mi a baj a női kvótával?*

1. A feministák azért akarnak több nőt a parlamentbe, mert szerintük a férfiak a férfiak érdekeit képviselik, a nők pedig a nőkéét. Ez azt mutatja, hogy a feministák szerint minden egyes politikus nemi alapú politizálást folytat – de ez teljesen abszurd. A valóság az – és ezt a feministák is jól tudják -, hogy férfiak is képviselhetik a nőket, és a nők is a férfiakat. Az érdekképviselőnek nem feltétele, hogy a képviselőmnek ugyanaz legyen a nadrágjában, mint nekem. Ennek a legjobb példája pontosan a kvóta parlamenti előterjesztése, hiszen Magyar Bálint hozakodott elő vele, Dávid Ibolya pedig harcolt ellene. Ez önmagában porig rombolja a feminista álláspontot, hiszen egy férfi harcolt a (képzelt) női érdekekért, egy nő pedig azok ellen. Ezek után miért lenne az egyértelmű, hogy ha több nő lenne a parlamentben, az bármivel is jobb lenne a nőknek? Ha a parlament csordultig lenne

Dávid Ibolyákkal, Dúró Dórákkal, John Emesékkal és Lendvai Ildikókkal, az a feministáknak még nagyobb katasztrófa lenne, mint ami most van.

2. *Ha valaki a parlamentben csak a saját nemének érdekeit képviseli, az szexizmus. Érdekes, hogy a feministák ezt nemcsak elfogadják a női képviselőktől, de egyenesen el is várják. Pontosan abban bűnösök, amivel a férfiakat vádolják ártatlanul: a férfi képviselőkre alaptalanul rásütik a bélyeget, hogy azok csak a saját nemüket képviselik – ugyanakkor ezt a női képviselőktől megkövetelnék.*

(Érdekes pszichológiai vetülete ennek a kérdésnek a projekció, vagyis a kivetítés. A feministák számára természetesen adódó tévhit, hogy a férfiak a férfiak érdekeit képviselik, hiszen magukból indulnak ki, és önmagukról tudják, hogy a nők érdekeit képviselik. [Tehát ők maguk szexisták.] Azt el sem tudják képzelni, hogy mások ne lennének szexisták; urambocsá' a férfi képviselők a nők érdekeit is képviselhetnék... Egyszóval a feministák szokás szerint a saját pszichológiai problémáikat vetítik ki a férfiakra.)

3. *Az, hogy a feministák erőltetik a nők érdekeinek parlamenti képviseletét, azt mutatja, hogy szerintük a parlamentben alapvetően nemi alapú politizálás zajlik. Ezzel szemben az országház döntéseinek 99%-a semmilyen tekintetben nem vonatkozik a nemekre külön-külön; az adótörvények, a külpolitika, a BTK vagy a PTK változásai legtöbbször semmiféle különálló nemi érdekszempontokat nem tartalmaznak. Azt pedig senki nem állíthatja józan ésszel, hogy – például – az*

egykulcsos adórendszer valamiféle patriarchális összeesküvés lenne a nők ellen. Ha mégis arról van szó, hogy a férfitöbbségű parlament esetleg olyan döntést hoz, ami a nemekre különbözőképpen hat, akkor az rendre a **nőknek kedvez** (lásd: nyugdíjkorhatár). Ez megint csak romba dönti a feminista érvelést.

4. A női kvóta felvetése azt feltételezi, hogy a férfiak és a nők érdekei szemben állnak egymással, egy “zéró összegű játszma” szemben álló tényezői. Holott a törvényhozás döntéseinek 99%-a teljesen más érdekvonalak mentén osztja szét az országot (ha egyáltalán). Sokkal többször beszélhetünk cégek-magánemberek (új munkatörvénykönyv), gazdagok-szegények (új adórendszer), adófizetők-segélyezettek (segélyezési rendszer) vagy közalkalmazottak-versenyszférában alkalmazottak közötti ellentétéről, mint férfi-nő ellentétéről.

A magyar közéletben nincs arról szó, hogy ami a férfiaknak rossz, az a nőknek jó, és viszont. A feministák álláspontja mégis ezt feltételezi, ami nevetséges.

5. Afféle “bónusz” politikai bukfenc: érdekes, hogy a feministák azt feltételezik, a pártok bárkit bejuttatnának listán, aki nem tesz tanúbizonyságot a párthűségéről. Aki nem a választók akarataiból, hanem egy párt hátszelével jut be a parlamentbe, az biztosan nem fog valamiféle elvont nemi érdekek mentén szembeszavazni a “jótevőivel”. Nagyjából ugyanez, ugyanígy igaz arra is, hogy a politikusok a nemzetközi gazdasági elit érdekeit képviselik. Ha tényleg azt képviselik, akkor aztán teljesen

mindegy, hogy mi van az alsóneműjükben, mert úgylis az utasításoknak megfelelően nyomkodják a gombokat. A feministák hiába is várnának megváltást a listás kvótanőktől, mert semmiféle szavazati szabadságuk nem lenne még akkor sem, ha akár a képviselők négyötödét is kitennék.

A magyar parlament által meghozott döntések 99%-a semmiféle "nemi érdekeket" nem tartalmaz; a maradék 1% pedig folyamatosan a nőknek kedvez. Ilyen körülmények között mi tenné indokolttá a nők számának mesterséges növelését az országházban? Különösen annak a fényében, hogy a feministák elvárása a női politikusokkal szemben, hogy szexisták legyenek, és kifejezetten a nemük érdekeit képviseljék, a férfiak rovására..."

1.1.4 A nők ugyanazért a munkáért kevesebb pénzt kapnak, mint a férfiak

Lassan szokássá válik, hogy az év vége közeledtével számos médium cikkeket tesz közzé, hogy a mai naptól kezdve (ez a nap november elejére esik) a nők ingyen dolgoznak a férfiakhoz képest. Kb. 17%-al kapnak a nők kevesebb pénzt, mint a férfiak.

Remek állítás, amivel szintén a társadalom jóérzésű rétegét (vagyis a legtöbbeket) a férfiak ellen lehet hangolni. Hiszen a nők kizsákmányolását, lám, a férfiak eltűrik, hasznot húznak belőle, de ellene nem tesznek semmit.

Mi a valóság? (19) A nők összes bérét hasonlítják össze a férfiak összes bérével. Ebbe a vezérigazgató és a takarítónő bére egymás mellé véve szerepel. Nem vesznek figyelembe ledolgozott éveket, végzettséget, beosztást és túlórákat. Vagyis ez az állítás így a hazugság egyik formája.

Az is tény, hogy a nők hajlamosabbak olyan területen elhelyezkedni, amely alulfizetett (tanári, ápolói pálya), míg a mérnöki karokra, programozónak inkább férfiak mennek el. Sokszor a nők olyan munka mellett döntenek, amelyeket **szeretnének** végezni, míg a férfiak olyanok mellett, amilyenekkel **jól kereshetnek**. A férfiaktól még mindig elvárt családfenntartói szerep erre predesztinálja az erősebb nem tagjait. (20)

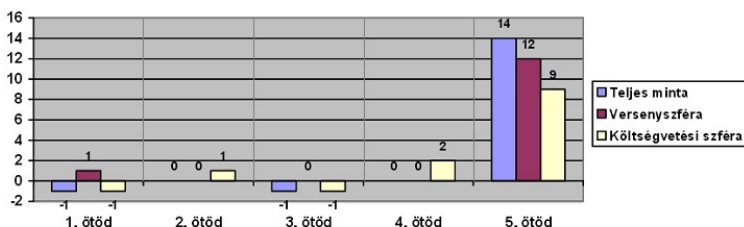
Ezenkívül a biztonságos munkahelyeken leginkább nők találhatók (pl. irodák, iskolák, szolgáltatások) míg a magas rizikófaktorú munkahelyeken inkább férfiak (ipari

alpinisták, olajfúró tornyok, bányák, ácsok). Ismét megjegyzem, hogy a halálos munkahelyi balesetek áldozatai 93% – ban férfiak. A nagy kockázatot magasabb fizetéssel kompenzálja a legtöbb cég. Ebben hol a nemi diszkrimináció?

Az mindenesetre elmondható, hogy a versenyszféra csak nőket venne fel, ha nekik 17%-al kevesebbet kellene fizetni, mint a férfiaknak. Melyik vállalkozó ellensége a saját pénztárcájának? Ez pedig nincsen így, tehát a nők is egyenlő bérezést kapnak. Illetve ki, amennyit kiharcol magának. A közalkalmazotti szférában pedig a nemeket tekintetbe nem vevő bértábla van, amely ledolgozott évek és végzettség alapján határozza meg a fizetést. (21)

Hazánkban ráadásul a nők bérhátránya inkább kivétel, mint szabály. (22) Ezt Sík Endre, a TÁRKI Társadalomkutató Intézet vezető kutatója nyilatkozta, amikor az Egyenlő Bánásmód Hatóság által elvégzett, 2009 és 2013 közötti kutatás eredményeiről beszámolt. A kutatás szerint hazánkban a dolgozó nők 80% – a egyáltalán nem érintett a bérhátrányban. Sőt, a legtöbbször kimutatott eredmény szerint a férfiak szenvednek el bérhátrányt a nőkkel szemben. Íme, kutatásaik eredménye egy ábrán megmutatva.

(A szereplő adatok és grafikonok forrása az **Egyenlő Bánásmód Hatóság TÁMOP-5.5.5/08/1** szám alatt lebonyolított projektjének jelentései.)

És most átadom a szót Alter Egonak (férfigogi aktivista, blogger), magyarázza el ő, mit is jelent ez a kis grafikon. Neki a *„Bérkülönbség – a kiirthatatlan feminista hazugság”* című, nyolc éve(!) megírt cikkén alapszik főként ez az alfejezet. Bár a cáfolat hosszú évek óta elérhető, a hazugsággal újra és újra előjönnek a főleg balliberális médiumok.

„A függőleges, mínusz kettőtől plusz tizenhatig számozott tengelyen az oszlopok a nők jövedelemhátrányát jelenítik meg, tehát az előforduló mínusz értékek azt jelzik, amikor a nők nem jövedelemhátrányban, hanem előnyben vannak az adott jövedelem kategóriában. A kék színnel jelölt, az adott kategória összesített adatait ábrázoló oszlopok azt mutatják, hogy mind az első, mind a harmadik jövedelemosztályban a férfiak közelítőleg egy százalékos jövedelemhátrányban vannak, a második és a harmadik kategóriában pedig az összesített adatokban semmilyen különbség nem mutatható ki a nők és a férfiak között. Egyedül az ötödik kvintilisben, azaz a legmagasabb jövedelem kategóriában találunk szignifikáns eltérést, ahol a nők mindössze(!) 14 százalékos jövedelemhátrányban vannak a férfiakhoz képest. Következtessünk arra, hogy milyen nagyságú jövedelmek esnek ebbe a legfelső kategóriába, ha elmondható, hogy amikor összesítve vizsgálunk minden jövedelmet, akkor a legfelső kategória 14 százalékos eltérése az egész mintára vetítve is tíz százalékos eltérés látszatát képes kelteni a nők és a férfiak között.”

Maga a TÁRKI jelentés a következőket írja: „A Bértarifa-felvétel teljes mintáján találunk olyan ágazatot, ahol a nők átlagos jövedelme magasabb a férfiakénál (építőipar); ahol elenyésző a nők jövedelemhátránya (mezőgazdaság, bányászat, szállítás); de olyat is, ahol férfiak közel kétszer annyit keresnek, mint a nők (a kiugróan magas átlagos jövedelmet nyújtó pénzügyi tevékenység).” (A TÁRKI idézetet szintén a cikk tartalmazza.)

„A tényekhez tehát hozzátartozik, hogy a különbségek leginkább a pénzügyi ágazatban jelennek meg; jórészt kifejezetten a bankigazgatók, brókerek, topmenedzserek és egyéb vezetők teljesítmény alapján járó prémium, jutalom, sikerdíj és osztalék jellegű elemeket is tartalmazó, sok-sok milliós jövedelmeit érintik csak. Mindössze ennyi alapja van a bérezésben megjelenő nemi diszkriminációról szóló ősrégi feminista mítosznak. A felső tízezer társadalmi osztályának mindössze 14 százalékos női-férfi jövedelemkülönbségének okán tüzelik a feminista uszítók nemi háborúra, elégedetlenkedésre és férfihibáztatásra a nők azon 80 százalékát, akik jövedelemhátrányt valójában soha nem szenvednek el életük során.” – írja Alter Ego.

Vagyis, még ahol van is a nők hátrányára bérkülönbség, ott is olyan teljesítmény alapú jövedelem elemek találhatók a bérezésben, amelyek valószínűsítik, hogy a pénzkeresettel átlagosan több időt töltő férfiak azt egyéni teljesítményük alapján kapták, nem pedig azért, mert férfiak.

1.1.5 Megerőszakolás kultúra

Már volt szó róla, hogy a feministák szerint egy „rape-culture” – ben élünk, vagyis megerőszakolás kultúrában. (23)

Ezen állítás szerint a férfiak a nemi erőszak révén nyomják el a nőket, illetve a nemi erőszak annyira általános, hogy minden harmadik – negyedik nő már elszenvedte élete során.

Ehhez képest az igazság az, hogy statisztikailag bizonyíthatatlan ez a magas arányú áldozattá válása a nőknek, illetve a férfiak elenyészően kis része erőszakolja meg őket.

A feministák mit tesznek? (Természetesen a leghangosabbak, a radikálisok.) Kijelentik, hogy minden férfi bűnös. Démonizálják a férfiakat, és ügyesen hangolják ellenük a társadalmat. Az általánosítás, kollektíven bűnössé nyilvánítás, megszégyenítés és büntudatkeltés amúgy is szokásuk nekik. Nem csak a férfiak felé, hanem minden olyan nő felé is, aki nem úgy gondolkodik, mint ők. Ők az agymosottak, a leuraltak, akiknek még nem nyílt fel a szemük, vagy éppen a patriarchális elnyomásból hasznot húzó, áruló kollaboránsok.

A feministák rendszeresen feledkeznek meg a tisztességes, dolgozó, hűséges férfiak millióiról, akik a messzemenőig túlnyomó többséget alkotják. A szövetséges médián keresztül sikeresen irányítják a közfigyelmét az elenyésző kisebbség tetteire, és állítják be úgy, mintha a férfiak összebeszéltek volna, és valamiféle

titkos egyezés alapján kollektívan uralkodnának a nőkön.

Ennek természetesen semmi alapja sincsen, aki kicsit is nyitott szemmel jár a való életben, látnia kell, hogy a nők szabadság és lehetőségek tekintetében a férfiakéval megegyező szinten állnak, sőt igazából még valamivel jobban is. (Ld. pl. jogi szempontból a Függelék.)

A feministákat az sem zavarja, hogy különböző „áldozatvédő” intézkedéseikkel mások szabadságát, magánéletét nem tisztelik. Ilyen volt, mikor retraumatizációra hivatkozva tiltotta le az IKEA a feminista kampányfilmje alatt a kommentelést. (24)

Ugyanígy egy rádióműsorbeli ízléstelen viccelődés miatt (Balázsék viccelődtek az évekkel ezelőtti gólyatábori nemi erőszakon), a férfiak pornó nézését is betiltanák. (25)

Az természetesen lehet vitatéma, hogy erkölcsös tett – e a pornónézés. Az viszont biztos, hogy ma nem törvénytelen. Aki ilyet tesz, nem szeg meg egyetlen jogszabályt sem, ha már elmúlt tizennyolc éves. A feministák megint ezerrel szuszakolják be magukat a férfiak legintimebb magánéletébe. Ne tegyék – tessék onnan kijönni!

A feminista lázálomban, a „nemi erőszak kultúrában” soha nem XY a tettes, és ZW az áldozat. Mindig a cinkosan összekacsintó férfiak a tettesek a meggyötört nők felett. Az az igazság, hogy a férfiak valódi hozzáállását a hatályos törvények fedik le – melyek ellen egyetlen férfi sem emelte fel a szavát –, miszerint az ilyen erőszaktevőket súlyosan megbüntetik.

A szexuális abúzus nők százmillióinak legsúlyosabb traumája – így a feminista mantra. Először is elmondhatjuk, hogy ennyi nőt egészen biztosan nem erőszakolnak meg. Lássuk az ezt bizonyító megbízható statisztikát! Levegőbe puffogatni lehet bármilyen állítást, amellyel aztán démonizálhatók a férfiak.

Ha ez az állítás igaz lenne, akkor a Föld női lakossága legalább tíz százaléka esne ilyen bűncselekmény áldozatául. Márpedig még Svédországban sem – amely ország a nemi erőszakok statisztikájában világszinten dobogós helyezett – a nők elenyésző ezreléke megy a rendőrségre emiatt feljelentést tenni. Elég kemény állítás lenne bárkitől, hogy a megerőszakolt nők tömegei maradnak otthon, és szenvednek némán az amúgy nagyon is feministabarát Svédországban.

Másodszor aligha jelenthető ki, hogy a nők legsúlyosabb traumája a nemi erőszak. Nem kisebbsítendő az áldozat szenvedését, kijelenthető, ha pl. valakit fegyverrel kényszerítenek nemi aktusra, akkor elmondható, hogy a fegyver használatától jobban fél, mint a megerőszakolástól. Szörnyű mindkettő, de ezek szerint elmondható, hogy van szörnyűbb, mint a nemi erőszak.

Vegyünk egy másik példát! Tegyük fel, megkérdezzük egy anyát, hogy elvisel egy aktust valakivel, akit nem kíván, vagy elrabolják tőle a gyermekeit, mit választana? Mert elvált férfiak tömegei kénytelenek szembenézni azzal, hogy nem láthatják a gyerekeiket, illetve a bíróság megfosztja őket a szülői felügyeleti joguktól. Nekik választásuk sincs, ha anya válni akar, apa onnantól jó eséllyel nem számít apának lenni. A kötelező osztott

szülői felügyeletet a magyar joggyakorlat még nem ismeri.

Visszatérve Balázsék ízléstelen viccelődésére a gólya tábori eseményekkel kapcsolatban. A fenti HVG – s riportban elhangzik, hogy Antoni Ritáék kioktatják őket, hogyan viccelődjenek, illetve – kicsit máshova ugorva – Franciaországban már a törvény bünteti a nők után történő utcai fütyögést, beszólásokat. Ez is a gond a feministákkal: éppen az aktuális érzékenységük, sértődöttségük szerint szabályoznák be – törvényileg – a férfiak életét, lehetőleg a legapróbb részletekig.

A tapintatlanság, bunkóság, ízléstelenség nem az a kategória, amit államilag lehetne, kellene szabályozni. Ezek annyira szubjektív területei az életnek, hogy lehetetlen írott törvénybe foglalni, és ráadásul nem is túl súlyos, inkább csak kellemetlen velejárói a mindennapoknak. Ha ezek miatt büntetnék meg, hány férfi érezné úgy, hogy igazságtalanul jártak el vele szemben? Mennyire buzdítana ez a jogkövetésre, az állammal szembeni bizalomra? A nőkkel szembeni bizalomra?

Lehet tenni ezek ellen, de inkább az ezt elszenvedő nők vallomásai, kiközösítés, a tett megvetésének kifejezésével és nem törvényi erővel. Az embereknek, a társadalomnak kell ezt szabályoznia és nem az államnak.

További lózung, mikor ilyennel jönnek a feministák, hogy a szexuális bűncselekmények többé nem eltusolhatók a magyar közvélemény szerint. Persze az ő áldásos tevékenységük miatt. De ez butaság!

Soha nem volt eltusolható az ilyen bűncselekmény. Soha nem fordult elő, hogy az apa a megerőszakolt lányát hallgatásra kötelezte volna, és ne a rendőrségre kísérté volna el. Egyes ritka kivételtől eltekintve – amikor pl. az elkövető a társadalmi státusza miatt, befolyása miatt lett (igazságtalanul) megvédve – a közösség mindig is kivetette az ilyen cselekvőket magából, és példás megbüntetésüket akarta.

Bármely nő áldozattá válhat – harsogják a feminista megmondók. Ez egyrészt igaz. Pont, ahogyan egy leeső téglát „áldozatává” válhat bárki, aki éppen arra sétál. Mivel évente párszáz nemi erőszak történik hazánkban, az esélye is kb. ugyanannyi.

A feminista interjúkban, tüntetéseken persze sokszor elhangzik, hogy hát a férfiak mit tehetnek az erőszak ellen? Miért pont csak a férfiak? Még nemi erőszakot sem csak ők szoktak elkövetni. Általában véve erőszakot meg egyáltalán nem csak ők. Mit tehet bárki, egy másik ember tette ellen? Védje magát kapcsolati hálójával, önvédelmi sporttal, önvédelmi eszközökkel.

Azonban helytelen kollektívan felelőssé tenni a férfiakat egy elenyésző kisebbség (és mint fentebb írtam, nem csak férfiak által elkövetett) tettei miatt.

Az megint más kérdés, hogy a férfiak nyilvános ostromozása egyébként vezet – e bármilyen eredményre a nemi erőszakok számát tekintve. A férfiak egyre gyanúsabbak lesznek a nők szemében, az biztos. Ugyanakkor azok, akik erőszakot követnek el, éppen tesznek Antoni Rita, vagy Papp Réka Kinga

férfihibáztatására. Itt is igaz: aki meghallgatja, és magára veszi, az a legtöbbször éppen ártatlan.

A fenti HVG cikkben még elhangzik, hogy aki magában tartja a véleményét, az is támogatja az erőszakot. Egy megszegyenítési kísérlettel akarnak rávenni arra, hogy terjesszem a feminista ideológiát.

Deansdale cikkéből idézet: (Balázs margójára – 17 – es hivatkozás.) *„A véleményemet ott és akkor fogom előadni, amikor úgy látom jónak, és ehhez Antoni Ritának semmi köze. Nem az én dolgom, hogy az ELTE gólyatáborában történetekkel foglalkozzam – az a rendőrségre meg a bíróságra tartozik. Ha valaki szeretné a potenciális jövőbéli áldozatokat a hasonló esetektől megvédeni, akkor adjon nekik józan tanácsokat: fokozottan figyeljenek a kockázatot jelentő szituációkban, ahol egyszerre van jelen a gond több tényezője is (alkohol, levedlett gátlások, elszigeteltség, stb.). A feministáknak ez eszébe sem jut, sőt, kifejezetten ellenállnak – na nehogymár csökkenjen a nemi erőszakok száma, ha ez azzal jár, hogy a nőknek felelősen kell viselkedni...! Inkább veszélyeztetik nők egyre újabb generációit olyan politikai és ideológiai manőverekkel, mint hogy az ártatlan férfiak folyamatos zaklatásától remélik a nemi erőszakok számának csökkenését. Hogy ez nem vezet semmire, az őket nem érdekli, hiszen céljaik politikaiak, nem bűnmegelőzésiek.”*

Ezzel eljutottunk a nemi erőszakok egyik másik kulcstényezőjéhez, amit a feministák szerint említeni is bűn és áldozathibáztatás: a női felelősség.

Mert (mint az pl. a Netflix egyik most futó sorozatában a főhős fekete nő, idegenek között berúg, bulizik és drogozik, és csodálkozik, hogy megerőszakolva ébred), a nőknek sokszor igenis van felelősségük abban, amit elszenvedni kénytelenek. Azonban ha erről bárki is – pl. a rendőrség (26) – beszél, hatalmas a felháborodás. Amúgy is a rendőrség hibája az egész megerőszakolósdi – derül ki a feminista reakcióból a rendőrség segíteni akarása miatt.

A megoldás ugyanis nem az, hogy a potenciális áldozatok figyelmét hívjuk fel arra, hogy ne részegedjenek le, legyenek óvatosak az idegenekkel szemben, ne maradjanak egyedül, figyeljenek rá, ne csempésszenek drogot az italukba, stb. Nem, feministáék szerint a bűnelkövetőket kellene figyelmeztetni rá, hogy tettük bűncselekmény, és ilyet tenni nem szabad. Miközben a bűnelkövetők ezzel nagyon is tisztában vannak!

Csak hát a nők felelősségét emlegetni tilos, mert az olyan, mintha azt állítanánk, hogy ők a bűnelkövetők. De hát ez nincsen így. Ha kihívóan öltözik egy nő, akkor tehet róla, ha egy erőszakoló figyelmét, vágyát felkelti, de az erőszakot nem ő követi el attól még. Ilyet senki sem állít. Ez **nem** áldozathibáztatás.

A megoldás valószínű a társadalom (nem csak a férfiak!) fokozott ébersége a nők felé – akiknek viszont hallgatniuk kell az őket védeni próbálók tanácsaira – illetve a nők felelős magatartásában van. Harmadik út lehet még ezekhez hozzá, ha csökken az apátlanság hazánkban, és több apa marad a fia közelében, hogy jóra

nevelje, és megtanítsa elkerülni a kihívó helyzeteket, valamint helyes önuralomra nevelje őket. Illetve általános életszínvonal emelkedés, a bűnözés csökkenése, az italfogyasztás általános mérséklése, pszichológiai módszerekkel és nem itallal oldani a feszültséget, stb, stb. Összetett kérdés ez, a feminista szócséplés és kollektív férfihibáztatás viszont aligha segít.

1.1.6 Sztereotípiák férfiakra és nőkre

Társadalmunkban sokféle előítélet él a férfiakra és a nőkre, melyekre a feminizmus nemcsak rájátszik, de kifejezetten erősíti is azokat.

Ilyen például, hogy az apák erőszakosak, indokolatlanul korlátozóak. Jó példája ennek az a 2013 – as mém, amelyben egy névtelen apát lányai agyonverésével vádoltak meg, pusztán mert azok szerint nem megfelelő erkölcsökkel éltek. A mém két tizenhét éves lányról szólt, akiket apjuk meztelenre vetkőztetett az anyjuktól kapott tanga miatt, „megvizsgálta”, hogy szüzek – e még, majd miután szerintem nem voltak azok, baseball ütővel egyiküket félig, másikukat viszont halálra verte. (27)

A hír nem volt igaz, egy oldal kívánt forgalmat generálni magának a hamis rémhír feldobásával, mégis a közösségi médiában ezrek osztották meg és százak hördültek fel kommentjeikben. Részletesen kifejtették, hogy mit is kezdenének az ilyen *férfiakkal*. Máris eljutottunk a férfiak elleni uszításhoz és gyűlöletkeltéshez, melynek – mint azt láthatjuk – bőven megalapozott a feminizmus, a szüntelenül az elnyomó férfiakkal való riogatással. (Holott a nőkkel szemben erőszakos férfiak a patriarchátusban is ritkák voltak, és közmegegyezésnek „örvendtek”.) (28)

A férfiakra másrészt „köztudott”, hogy hűtlenek. Mert ha férfi lép félre, akkor nagytermészetű, kéjsóvár, galád, aki csak szórakozni akar elkötelezettség és felelősségvállalás nélkül. Jó példa erre az e könyv

kibővítésekor népszerű, a Netflixen futó spanyol sorozat, „A nagy pénzrablás” egyik főbb szereplője, akinek szeretője gyereket vár, de ő önfeledt apai örömök helyett, „kicsinyesen” csak magát és a még meglévő házasságát félti. Mondani se kell, a felesége szintén egy önzetlen, mit sem sejtő, ártatlan és belé szerelmes nő, akit ő persze kegyetlenül és rútul becsapott. Ha már lúd, legyen kövér, ha már férfi, legyen igazán gonosz.

Van ilyen, persze, sajnos vannak áruló férfiak, de a társadalmi figyelem a feminizmus és a vele együttműködő filmipar miatt messze egyoldalúan rögzült rájuk. A sorozatban szereplő terhes nő bűne fel sem merül, holott tudta, hogy szeretője nő. De hát ő „csak” egy szerelmes nő. Ez felmenti minden erkölcsi felelősség alól.

Ha nő a házasságtörő, akkor ő „társas magányban” élt, egy érzelmileg elhanyagolt *áldozat*, (érdekes módon ők mindig azok, ha a felelősségük szóba kerül, legalábbis a feminista narratíva szerint, ld. megerőszakolás kultúra) aki mindenképpen szimpátiát és felmentést érdemel. Mekkora kettős mérce ez már!

Aztán itt van a helyzet, amikor a férfi a gyengeség jeleit mutatja. Én is kaptam már meg, hogy csak, mert nem tűröm szótlanul a fejemre zúduló társadalmi csapásokat, (már elnézést) de egy rinyáló lúzer vagyok. Egyszerűen egy férfi nem mutathatja ki, ha gyenge, ha támogatást kér. „Szorítsd össze a fogad és tűrj!” – így a sok férfit rabul ejtő közmegegyezés.

Ez a könyv is ezért íródik: a társadalom segítségét és megértését kéri a férfiak részére, módszeresen

feltérképezve, hol is vannak külső segítséget, vagy ilyen segítséget is igénylő problémái a férfiaknak. Hol kellene a férfiakról való párbeszédnek és a közgondolkodásnak változnia, hogy egészségesebb, harmonikusabb életvitelű férfiak (és hosszabb távon a velük együtt élő nők és gyerekek is) egyre többen legyenek.

De térjünk vissza a férfigyengeség kérdésére.

Ebben egyébként mi, férfiak is hibásak vagyunk. Annyira belénk nevelték (ami még hagyján, de ragaszkodunk is ehhez, ami viszont már gond), hogy mindig erősnek kell látszanunk, főleg önmagunk előtt, hogy aztán sem orvoshoz nem megyünk a panaszainkkal, sem kiutat nem keresünk egy érzelmileg bántalmazó kapcsolatból, stb. Egyszerűen szinte soha nem kérünk segítséget! Holott az nem szégyen, hanem büszkeség – legyen rá büszke, aki tudja, hol ér véget az ő hozzáértése, ereje és van szükség másokéra. Az ilyen ember **bölcs és nem gyenge**.

Ehelyett inkább mi, férfiak ma még: iszunk. Mert – és ez megint csak gond – az ivás viszont férfiasnak számít. Vagy dohányzunk. Mert az is annak számít. De erről bővebben az egészségről szóló alfejezetben.

Vagy csak vegyük a nők között és a közösségi médiában is gyakran felmerülő „poént”, miszerint mi, férfiak bele akarunk halni már egy náthába is. Nos, az az igazság, és ezt tudományos kutatások is igazolják (29), hogy a férfiszervezet számos betegsége – köztük a náthára is – másképpen reagál, mint a női. A nőket a jóval magasabb ösztrogénszintjük sok esetben védettebbé teszi a férfiaknál. A „férfihisztiként” elhíresült

rosszullét – melyet így tulajdonképpen alapjaiban kérdőjeleznek meg, és hagyják lelkileg (megint, mint általában) a férfiakat magukra – tehát nagyon is valós. Kimutatták (a Johns Hopkins egyetem), hogy a férfiktól származó sejtenyészetben pl. az influenza vírussal szemben alkalmazott ösztrogén „táplálás” sem segített, míg a női sejtenyészetben igen. Úgy tűnik, még az ösztrogén is szexista, nem csak a feministák. Komolyra fordítva a szót, a „nátha hiszti” egy alaptalan férfigúnyolásnak bizonyult.

Elérkeztünk a talán legkomolyabb előítélethez a férfikkal szemben. Ennek a hatása annyira erős, hogy még a törvényhozást is befolyásolja és az általános politikai narratívát.

A férfiak apasága lényegtelen. Az ő szülőségük nem számít.

Olyannyira átszővi ez a ki nem mondott meggyőződés a társadalmunkat, hogy pl. a szülőségben csak az anyákat támogatja a Kormány anyagilag, jelentősebb szabadsággal és munkahelyeik védelmével. (Ld. a Függelékben Szujó Flórián: Diszkriminatív jogszabályok című cikkét.)

Szülésnél a jelen lenni akaró apuka előfordul, hogy csak egy kerülgetni való akadály, éppen csak nem állítják a sarokba, hogy ne legyen láb alatt. Természetesen egyértelmű, hogy a figyelem és a fókusz az anyákon kell, legyen, ez nem kérdés. De az édesanyához és a gyermekhez hozzátartozik az édesapa is, valahogy őt is be kell(ene) tudni vonni a folyamatokba. Természetesen a gyakorlatot kórháza válogatja, van, ahol fel vannak már

készülve az apák intenzív (lelkileg mindenképpen) jelenlétére is.

Az apák, az apaság jelentéktelensége igazán válás és gyerekelhelyezés során, illetőleg a gyerekekkel való kapcsolattartás gyakorlásakor mutatkozik meg. Ez akkora téma, hogy külön alfejezetben foglalkozik vele ez a könyv. Itt csak annyit, hogy pl. a bíróságok előtt bevált pertaktikai elem lett az apák pedofíliával illetve feleségbántalmazással való hamis megvádolása. Mert a válófélben lévő férfi az vadállat és veszélyes bűnöző. Ezekről bővebben később.

Általánosan elterjedt tévhit, hogy a fiúkat arra nevelik, ne sírjanak, fojtsák magukba az érzéseiket. Egyrészt az évtizedes mantra eredményeképpen ez ma már sokkal kevésbé van így, már az óvodában is inkább vigasztalják a síró fiúkat, semmint fegyelmezik. („Fiúk ilyet nem csinálnak, ez katonadolog.”)

Másrészt ma már pont, hogy fordítva van: a férfias határozottság, keménység van eltűnőben a fiúk felnövekvő nemzedékében. A kezdeményezőképeség, a problémákkal való szembenézés képessége. Helyette inkább az érzéseikről beszélnek és lelkiznek. Nem az a baj, hogy odafigyelnek az érzéseikre. Ez mentálhigiénés szempontból is rendkívül fontos, felismerni mi van bennem, nevet adni a belső tapasztalásaimnak és kezelni azokat. Kisírni, kikiabálni (másokat nem bántva, zavarva ezzel) kimozogni, kibeszélni – ezek hallatlanul fontos és felszabadító élmények.

Viszont amiért igazán felnézhet magára egy férfi (és a nők többsége is ezt értékeli bennük elsősorban): a

tudom, hogy mit akarok, a célra törés képességét, a jó ügyért (családért) bevetett akaratot, kockázat és felelősségvállalást – ezt mintha fiaink gyors ütemben felejténék el. És ez gond.

Fordítsunk egyet a lapjára, nézzük meg, milyen sztereotípiák terhelik a nőket – feministák szerint. Miért gondolom, hogy ennek szerepelnie kell egy férfijogi körképet felvonultató könyvben? Egyrészt legyünk tekintettel a másik nemre is, másrészt ezeket a beidegződéseket rajtunk, férfiakon, illetve a patriarchális társadalmon kéri számon – vagyis szintén rajtunk, férfiakon.

A nők általános hátránya a férfiakkal szemben, a társadalmi megbecsültség hiánya – szokták felemlíteni. Tipikusan olyan nők, akikre felfigyel a média, akik társadalmi státusza magas vagy viszonylag magas. Rejtély, mire is gondolnak ezek a nők, mivel a közfigyelem alanyi jogon nem jár senkinek. Férfiaknak se. Az elismerés nem ingyenes valami, azért teljesíteni is kell. Erre ma a férfiak jobban kaphatók, de a státuszuk emelkedésének a legtöbbször (a leges – legtöbbször) ők a Kovácsai. Vagyis hölgyeim, hajrá! Aki emelkedni akar, az dolgozzon! A lehetőség adott. Sajnos a feministák már azért is díjakat követelnének maguknak, mert egyszerűen ők – nők.

A másik idetartozó tény, hogy a nők ma egyértelműen politikai – társadalmi előnyben vannak a férfiakkal szemben. Több mint száz női érdekérvényesítő szervezet van hazánkban, míg a férfi, hasonló szervezetek száma nem éri el a tízet. (30)

Ahol a nők bőven vállalhatnak fel a társadalmi felelősségből, kiegyenlítendő a férfiak termelésben kiütköző többlet terheit (veszélyes munkahelyek, többlet munkaórák, többlet fizikai és környezeti terhelés (pl. időjárás)), az az anyaság, ahol egyszerűen pótolhatatlanok. És mit tesz a feminizmus? Abortuszt népszerűsít, letagadva annak óriási veszélyeit az anyára, de az apára nézve is.

Ott, ahol igazán maradandót tehet le egy nő az asztalra – anyasága révén – ott ezerrel teker a feminista média, hogy maradinak, elnyomónak láttassa ezt az ősi intézményt. Viszont pont ezen a téren néhány egyéb tényezőt is figyelembe kell vennünk.

Először is: az anyák mellé apák is kellenek. Fel kell értékelődnie az apaságnak a társadalmunkban. Erős, szilárd elhatározással rendelkező férfiakra van szükség, akik tűzön – vízen át kitartanak a választott nő és közös gyermekeik mellett. A második, harmadik gyereket már ők „szülik”. (31) Vagyis ha az anya látja, érzi, hogy rábízhatja magát a férjére, akkor vállalja a kiszolgáltatottabb, rizikósabb helyzetet (kvázi női párját a kemény férfimunkáknak), és megszüli a második, harmadik, sokadik gyermeket is. Nagy teher, nagy felelősség és nagyon szép ajándék ez a nőtől a férfi felé. De akarni kell, és szilárdan, segítve helytállni. Felelősen lehajolni, felemelni, segíteni a nőt, az anyát, a társat.

Erre ma még fiainkat nem tanítjuk eléggé. Akárcsak az alázatra, alá és mellérendelődés képességére a lányokat, akik mellett így jobban kitartának a férfiak, hiszen szorgos, teherbíró anyák és nem kishercegnők mellett

élhetnének, akik azt várják, hogy szüntelenül az ő kívánságaik és jogaik körül forogjon a férfiember. Kötelességeikről viszont szívesen elfeledkeznek.

A mai feminizmus ilyen fiatal nőket termel ki, akikkel egyszerűen lehetetlen hosszútávon együttműködni, tisztelet helyett lázadnak, pillanatnyi vágyaikat és elképzelésüket a csillogó, önálló életről fontosabbnak gondolják a családnál. Az igazság az, hogy jövőtervezés szempontjából őrájuk éppúgy nem lehet számítani, mint a felnövekvő fiúkra. Legalábbis ma még. E könyv szerepe is a tudatosság növelése, a bajra való rámutatás, melynek segítségével a helytelen minták korrigálhatók.

Következő előítélet: a férfiak nem becsülik kellően a nőket: ha nem húszévesek és vékonyak, akkor átnéznék rajtuk. Na most, ha az erotikus vonzerő számít, akkor ez bizony megtörténik, de fordított előjellel is ám! Tapasztalat, hogy a nők is átnéznék a kiugró alfák kivételével szinte minden férfin! Csak mi nem hisztizünk emiatt. Tudomásul vesszük, vállat vonunk és megyünk tovább. Persze, hogy jól esne, ha megfordulnának utánunk a nők, de ha a pókhasú, középkorú, kopaszodó férfi nem az esetük. Ilyen az Élet, ettől nem a nők a gonoszok. A Teremtő, vagy a biológia alkotta ezt így. Egyébként ezzel a bölcsességgel a legtöbb nő rendelkezik, ha nem tetszik, hát nem tetszik, vállat von és éli az életét tovább. Valamiért viszont a feministák nem képesek ezzel együtt élni.

Igazságtalan, de tény: egy kövér nőt lehet szeretni, de kívánni – nehéz. A férfiakkal szemben néhány nő megengedőbb, kis pocakot még szexisnek is találhatnak.

Egy erős nőnek (és férfinak) azonban szembe kell tudnia nézni vele, hogy a szexuális vonzerő nem minden, és kiteljesedhet másképpen is. Szexuális örömrzést pedig mindenki tud okozni sajátmagának is, előnytelen külseje miatt ettől nem kell, hogy elessen.

Idetartozó sztereotípiák még, hogy egy nőnek keménynek, határozottnak kell lennie, és lehetőleg gyanakvónak a férfi tekintéllyel szemben, de ha egyenesen lázad, akkor még jobb. Az az igazság, hogy ezt nagyon kevés férfi találja vonzónak. Persze elismerjük, tisztelgünk a női határozottság előtt, de titokban olyan nőre vágyunk, aki támaszkodni akar ránk, akinek szüksége van rá, hogy mi döntsünk el kérdéseket, és aki ránk bíz helyzeteket. Aki mellett Férfiak lehetünk. Kis női határozatlanság kifejezetten vonzó tud lenni.

Persze ha állandóan a nő helyett kell dönteni, az rendkívül fárasztó, egészséges személyiségű férfi magához hasonló, egészséges személyiségű nőt szeretne maga mellé. Akire szintén lehet néha támaszkodni, főleg érzelmileg. Aki őt érzelmileg, és kicsit az ő férfias küllemét, öltözködését, táplálkozását karbantartja, figyel rá. Aki néha kicsit hajlandó anyáskodni is felette.

A lázadó nő csak az éretlen, kényelmes, nőimádatban tobzódó örök kamasz férfiak bálványa. Aki helyett anyuka majd mindent eldönt, a pénzt is ő keresi, eldönti mi a helyzet, és szerelőt is kerít, amikor az kell. Ő maga pedig készséges szerető. Szex, videojáték és naplopás mellette az élet.

Kedves, illetudó, kicsit a „férfiak lelkiismerete” nőkre volna szükség, akik vállalják, hogy szükségük van a férfi támogatására, védelmére, erejére, döntéshozó képességére. Ilyen nő mellett kitüntetés férfinak (Férfinak) lenni. Talán a jövő belátóbbá teszi nőket és felelősségvállalóbbá a férfiakat. Bízunk benne.

1.1.7 Férfiprivilegiumok

Ezen alfejezet első része Warren Farrell: *Miért nem értik a nők, amit a férfiak nem mondanak ki? Avagy ki védi meg a férfiakat* c. könyvének 8. fejezete alapján íródott. (32) Vajon, mit válaszolhatna egy férfi, ha azzal támadná a felesége, hogy a férfiak szerepelnek a hírekben, a kormányzatban, ők vannak a csúcson – de hol vannak a nők? Vagyis privilégizált helyzetben csak a férfiak vannak.

A valóság ezzel szemben az, hogy a nagy intézmények a nemek viszonyának kérdését csakis a nők és a feministák nézőpontjából vizsgálják. Egy kanadai tanulmány, mely 1200 címet vizsgált a médiában a hét legnagyobb példányszámú lapnál, azt találta, hogy minden olyan hírre, amiben a férfi szerepelt áldozatként, harmincöt olyan jutott, amiben nő volt az áldozat.

Olyan cikk egyetlenegy sem volt, amelynek a témája kizárólagosan férfi lett volna.

A valóságban a férfiak háromszoros eséllyel válnak gyilkosság, kétszeres eséllyel házon kívüli agresszió és azonos eséllyel kapcsolati erőszak áldozataivá. A férfiak elleni erőszakról mégsem számolnak be az újságok. Ha beszámolnak, csak statisztikailag teszik, míg a nőknél meg is személyesítik az áldozatot. Ld. pl. Orosz Bernadett esetét idehaza. (Volt élettársa verte brutálisan meg, akit fel is jelentett, és a hazai sajtó egyöntetűen és kérdés nélkül állt mellé, a volt élettárs és (ez a gond) a sorok közt a férfiak ellen hangolva az olvasókat.)

1.1.7.1 A látható és láthatatlan férfi paradoxona

Miért kerülnek a férfiak gyakrabban a címdalakra? A pénzkeresés folyamata és a számlálórán való emelkedés juttatja a címdalakra a férfiakat. Vagyis akik előretörnek, félelmeiket elfojtva. Az ő külső történetük látható, a belső láthatatlan.

Arról nem olvashatunk sztorikat, hogy elalvás előtt mi foglalkoztatja ezeket a férfiakat, sem arról, hogy mit gondolnak arról, hogy késve érnek haza és már nem olvashatnak mesét a gyerekeiknek, vagy arról, hogy a feleségük fokozatosan elhidegül tőlük.

Sokszor pedig férfiak vannak a címlapon, amikor a nők védelméről van szó. Akár az a férfi (rendőr, tűzoltó, vagy a férje) aki védi, akár az, akitől védeni kell a nőket. A nő rejtett története a lényeg, a férfiak csak ennek látható statisztái.

Amúgy is: a címlapon szereplő férfiakat sokkal gyakrabban szerepeltetik negatív szerepben, mint a nőket.

Még egy érdekesség: a férfiakat úgy kezeli a média, mint biorobotokat. Ha baj van velük, megírja. De, hogy mit érez egy munkanélkülivé vált férfi, milyen az, amikor szeretkezne a feleségével, de egy feszült csöndekkel teli este után nem meri erre megkérni, vagy amikor ki kell fizetnie a fogászati kezelést, de így már nem tudja kifizetni a gyereke iskolai előmenetelét – a férfiak érzéseiről nem esik szó. Nincs szó az öngyilkossági gondolataikról (5 –ből 4 öngyilkos férfi), arról, hogy esetleg csendes kétségbeesésnek érzik az életüket.

Lehetne sorolni: pl. miért nem jelentik a házastársi erőszakot a rendőrségen?

A férfiak élete addig fontos, amíg hősök, akik sikeresen védenek, vagy gazemberek, akikről védeni kell a nőket. A nők élete magától fontos, talk show – k tuatjaiban fejtegethetik csalódásaikat és bánatukat.

Az eredmény: a férfiak nem mernek beszélni a történeteikről, mert úgy érzik, előítéletet kapnak cserébe és elítélést. Holott a nőkhöz hasonlóan megértést szeretnének.

A sikertelen férfiakat teljesen másként kezeljük, mint a sikertelen nőket. Nőknél, ha bűnt követnek el a gyerekkoruk szörnyű hatásáról hallunk, férfiaknál az áldozataik szörnyű szenvedéseiről. Kettős mérce? Hatalmas.

A nőket támogatjuk a külső világban való eligazodásban, karrierépítésben. Éppen így kellene a férfiakat is támogatni a család és saját lelkük bensőséges közegében való eligazodásban, teret és szerepet adni nekik, hogy előhívhassák belső történeteiket.

1.1.7.2 Csipkefüggöny

A szerző csipkefüggönynek nevezi mindazt a tényt és igyekezetet, hogy a nemi egyenlőség illetve a nemek együttélésének kérdéseiben csak a feminista nézőpont érvényesüljön.

A csipkefüggöny mögött elvárás a férfiak gyalázása, démonizálása. A feminizmus kritizálása kerülhet a kritizáló állásába, karrierjébe. Különösen, ha az

kormányzati, média vagy oktató munka. (Mármint Amerikában van ez így – egyelőre.)

A feministák (Amerikában – de hazánkban is ez a cél) megszerezték a fogalmak meghatározásának és értelmezésének hatalmát. Ők a témaadók, a társadalmi párbeszéd vezetői.

Azzal kerültek hatalomra, hogy elhitették: a férfiak kizsákmányolják a nőket. Ellenséget gyártottak a férfiakból, magukat pedig megmentőnek állították be.

Mely intézmények alkotják a csipkefüggönyt? A Női Tanulmányok szakok, a középiskolák, az egyetemek, a kormányzat, a média, a segítő szolgálatok, könyvkiadók, stb. Torzítanak, cenzúráznak, hálót építenek egymástól idézett gondolatokkal.

Az ilyen egyetemekre bekerült fiatal nők közül sokan lesznek ellentétes (szeretem – gyűlölöm) érzések között feszülő lányaik és feleségeik apáiknak, férjeiknek. Fiaikkal szemben is megmarad ez a kettős érzés, így a csipkefüggöny végül azoknak árt, akiknek használni akart.

1.1.7.3 Katonáskodás, „betonpince”, hajléktalanság, öngyilkosság

A feministák gyakran hivatkoznak a férfiak előjogaira. Itt olyan bánásmódot, előnyöket emlegetnek, amelyek jellemzőek lehetnek – de csak bizonyos, vagyonos, illetve nagy kapcsolati tőkével, befolyással rendelkező férfiakra. Ilyenek lehetnek formális, vagy informális körökhöz, társaságokhoz tartozás, oda való bekerülés.

Az, hogy a férfiak 99 % – a számára ezek az előjogok éppúgy elérhetetlenek, mint a nők nagy többsége számára, – ha viszont egy nő az ehhez az elithez tartozó férfi párja, akkor a kapcsolata révén ő is tagja lehet az ilyen körnek – ez észrevétlen marad a feminizmus szélsőséges képviselői számára. Mivel ők a hangadók, így gyakorlatilag az egész társadalom számára is.

Mik azok a kizárólag, vagy többnyire férfiakra jellemző kötelességek, tények, állapotok, amiktől viszont a nők meg vannak kímélve?

Ilyen például a kötelező sorkatonaság háború esetén. És ez nem „csak” a halál lehetőségét jelenti, de a kényszerű cölibátus, az éhezés, sebesülés, fagyási sérülések, fagyás, kiszáradás, halálfélelem, kínzás és attól való félelem, gyász és egyebek – ezekkel egy harcba küldött férfinak mind szembe kell néznie. Álljon itt ismét: háború esetén a halálos áldozatok 93% – a férfi. (33)

A társadalom krémjét leginkább a férfiak (akik felküzdötték magukat oda), és családjuk alkotja. De az „égettjét” is – a családjukat elvesztett, lecsúszott, hajléktalanává vált, és alkoholistává züllött férfiak. A hajléktalanok 95% – a férfi. (34)

A társadalmi mobilitás lehetősége a férfiaknak adatik meg ma kevésbé. Társadalmi mobilitás az, amikor a következő generáció jobb életkörülményeket alkothat magának szüleinél, a társadalmi ranglétrán képes feljebb emelkedni náluk. Felmérések szerint az egyhelyben topogás, vagy akár süllyedés inkább a férfiakra jellemző. Láthatjuk majd: a korai iskolaelhagyók a fiúk, az

iskolarendszer a lányok képességeinek felel meg jobban, stb. (2.1 alfejezet)

A szűkösebb életkilátások, a családról való anyagi gondoskodás kötelezettsége, egy – egy párkapcsolati szakítás nem megfelelő kezelése (érzésekkel szembenezés, azok megélésének hiánya, barátok, szakember segítségének igénybevételének hiánya, ellenben ivásba, kábítószerhasználatba, munkamániába menekülés), ami csak elfedi a csalódás és elveszett remények fájdalmát – gyakrabban vezet olyan szélsőséges cselekedetekhez, mint gyilkosság, öngyilkosság. Minden 5 öngyilkosból 4 férfi.

1.2 Isztambuli Egyezmény

Látszólag az Isztambuli Egyezmény már nem veszélyes, a kormány megtagadta a ratifikációját, és amíg a Fidesz kormányoz, ez nem is fog megtörténni. Azonban még mindig nem mondtuk fel, és Magyarországon, de külföldön is komoly lobbierők vannak mozgásban a bevezetéséért. Lássuk, mi a gond vele?

Maga az Isztambuli Egyezmény nem feminista hazugság, hanem egy hamisságokon alapuló, radikálfeminista ideológiára épített jogi mű. Az Isztambuli Egyezmény az Európa Tanács egyezménye, mely a nőkkel szembeni és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szól. (35)

Korábban már volt szó a nőkkel szembeni erőszakról, melyet általánosnak írnak le a feminista szervezetek, és amelyre hivatkozással fokozatosan hangolják a férfiak ellen a társadalmat. Valóban bántalmaznak nőket, akár az is előfordulhat, hogy egy bántalmazott nő a pusztta életét is veszélyben érezheti, olyan brutálisan bántalmazták. (36) Ez tény.

A kapcsolati erőszak valóban komoly probléma, gyerekek és idős emberek és – férfiak is gyakran esnek áldozatául. Ezekről a média (és nem csak a feministák) már nem szoktak beszélni. Igaz, napjainkban már látható némi változás, vannak médiumok, melyek ezekről is hírt adnak. (37)

Az alábbiakban a Férfihang Civil Társaság állásfoglalása alapján ismertetem az Isztambuli Egyezményt. (38)

Keletkezésének körülményei sokat elárulnak róla. 2008 – ban hozta létre az egyezményt az Európa Tanács megbízása alapján az erre a munkára alapított CAHVIO bizottság. Az Európa Tanács szerződéseinek és nemzetközi egyezményeinek kidolgozása úgy van szabályozva, hogy azok előterjesztését a Miniszteri Bizottság ülésének kétharmados többséggel kell elfogadnia.

Ezúttal – példa nélkül – a tervezet szavazás nélkül lett előterjesztve. Valószínűleg az akkor éppen elnök Törökország megregulázása volt a cél, jelezve, hogy Európai Unió csatlakozásának a feltétele az egyezmény ratifikálása. A sietség másik oka viszont az lehetett, hogy normál ügymenetben ez a radikális feminista szövegezésű egyezmény nem ment volna át a szavazáson.

Magyarország 2014 márciusában írta alá, mivel választási időszak volt, és a kormányzó Fidesz szavazatokat akart nyerni. Törvénybe iktatására nem került sor, és úgy néz ki, amíg a Fidesz kormányoz, nem is kerül erre sor. De mi lesz utána?

Nos, mi a gond az Egyezménnyel? Következétesen vonul végig rajta, hogy a férfiakat diszkriminálja. Több mint hatvan helyen, ahol a nők és lányok védelmére kitér, és azt kötelezően előírja, a férfiakra említést sem tesz. (39) Abból a teljesen téves alapfeltevésből indul ki, hogy az erőszak elkövetői csak férfiak, az áldozatok pedig csak nők, és ezek a nők mind férfiak áldozatai. (Az Országos Kriminológiai Intézet 2005-ös kutatása ezt nem igazolta. Leginkább férfiak erőszakosak, de férfiak

rovására, a gyilkossággal végződő kapcsolati erőszak áldozatai 61%-ban férfiak és a kiskorúak ellen elkövetett kapcsolati erőszak áldozatai 66% – ban fiúk.)

Az a ki nem mondott, de az Egyezményen végighúzódo hamis alapvetés is tetten érhető, hogy a nők általános – strukturális – hátrányban vannak a férfiakkal szemben, és kompenzációként akár mélyen szexista és diszkriminatív intézkedések is szükségesek.

Az Egyezmény a Preambulumában annyi kitélt tesz a férfiak felé, hogy az Egyezmény rendelkezéseit rájuk is lehet alkalmazni, de ezután teljesen elfelejti őket, kivéve, amikor úgy véli, külön meg kell említeni őket, mint ösztönzendő célcsoportot, amelynek különösen van teendője a nők elleni erőszak megelőzése terén. Világos: a férfiak az okai az erőszaknak, őket kell ösztönözni. Az a tény, hogy a nők több mint 60% – ban tetteseik vagy társ tetteseik a gyermekek elleni erőszaknak, nem fontos adat a feministák szemében. Illetve minden bizonnyal eltusolandó adat. Amerikai kutatások szerint van így. Mint írtam, magyar kutatások alig vannak férfítémában.

Az oktatás részévé akarja tenni az Egyezmény a nőkkel szembeni erőszakról szóló oktatást. Rejtély, hogy a férfiakkal szembeni erőszakról szólót miért nem. Igenis hasznos lenne ezek felismeréséről, a védekezés lehetőségeiről tanulni. De áldozatvédelmi és nem nővédelmi szempontból.

Az áldozattá vált nők helyzetét meg akarja az Egyezmény erősíteni, számukra szakembereket képezni. A férfiktól mindezt miért vonja meg? Ha azt az igényt támasztjuk – jogosan – egy férfival szemben, hogy ne

használja az öklét, akkor ő is a társadalom által védendő személlyé válik, az önbíráskodásának vége.

Amúgy nagyon kétarcú a társadalom magatartása a férfiakkal szemben. Egyrészt ne használja az öklét, másrészt, ha nem tudja így megvédeni magát nyelves asszonykájával szemben, kinevetik, lenézik. Akkor ő egy Nyúl Béla.

A másik komoly gond az Egyezményvel, hogy az oktatás minden szintjén kötelezővé tenné a „sztereotípiamentes” nemi szerepekre való felkészítést. Nem határozza meg, mit ért ez alatt, tehát akár a széles körben elfogadott anya és apaszerepek ellen is nevelhetnének. Nyugati gyakorlat alapján feltételezhető, hogy ez homoszexuális nevelést jelentene, ahol homoszexuális aktivisták járnának be az óvodákba, iskolákba, hogy játékosan, mesékkel és életpéldákkal a homoszexualitást népszerűsítsék.

Azt gondolom, nem kell taglalni, hogy a nemi szerepekre való felkészítés a szülők feladata, és az állami oktatásnak nem szabad semmilyen kényszerítést alkalmaznia ez ügyben. Alakítsa mindenki a saját nemi szerepét a saját belátása szerint, nevelje ennek megfelelően a gyermekét, és a társadalom belső erejéből változzon az általa kívánt irányba. Külső kényszernek itt helye nincs. Türelmes ösztönzésnek van.

A harmadik gond, hogy az Egyezmény kötelezően menekültté nyilváníttatna minden olyan nőt, amely az Unión kívülről érkezne, és arra hivatkozna, hogy otthonában őt azért érte üldözés, mert nő. Nem kell mondani, hogy ez mekkora bevándorlási kockázatot

jelent, főleg ha a családegyesítés lehetőségére gondolunk.

Végül az már csak hab a tortán, hogy egy külföldi bizottságot, a Grevio – t (amelynek minden tagja elkötelezett, és akár radikális feminista) tenné az Egyezmény a Magyar Állam nyakába, széles jogkörökkel, hogy a belföldi politikába és közéletbe beavatkozzon az Egyezmény hatálya alá eső ügyek érdekében.

Tény, hogy a Grevio Hollandiával, Dániával és Finnországgal szemben, ahol ratifikálták az Isztambuli Egyezményt, már kifogásolta, hogy férfiak érdekében is alkalmazták rendelkezéseit. Holott ezt egyébként az Egyezmény, ha nem is írja elő, de megengedi.

A Pesti Srácok írta meg (40), hogy az Egyezmény bevezetésével gyakorlatilag bármely nő, bármely férfiből egyetlen mozdulattal bűnöst kreálhat. Az Egyezmény ugyanis kifejezetten tiltja az alternatív vitarendező eljárásokat, vagyis a békítést. Ha egy nő bejelentést tesz a párjáról, a hatóság köteles intézkedni.

Élő példa, hogy Ausztriában, ahol az Isztambuli Egyezményt már ratifikálták, kinn élő magyar apát felesége bejelentése alapján a kiérkező rendőrök azonnal eltávolítottak a közös lakásból. Hónapokba telt, míg kiderült, hogy a nő hamisan állította be párját nőbántalmazónak, addig annak a gyermekeivel való kapcsolattartása is problémás volt, hisz sértett felesége jóindulatától függött.

A bíróság, amikor a hamis vádaskodás ténye kiderült, a nővel szemben semmilyen büntető intézkedést nem tett, és a meghurcolt, lakhatásában veszélyeztetett férfi sem

kapott kárpótlást. Mi tartaná vissza az éppen valamiért dühös nőket, hogy kíméletlen bosszút álljanak társukon akármilyen sérelmükért, ha azt a hatóság felhasználásával, büntetlenül megtehetik?

Végül, hogy érzékeltessem, milyen is a társadalom az Isztambuli Egyezmény bevezetése után, segítségül hívom Csuzi Attila, a FérfiHang újság főszerkesztőjének cikkét, amelyet a spanyol állapotokról írt. (41) Spanyolországban az Egyezménnyel konform intézkedéseket vezettek be.

Spanyolországban naponta(!) 400 büntetőügy indul a férfiak ellen, annak ellenére, hogy ezek 90% – ról kiderül, hogy hamis vádakon alapszik. Az új törvénykezés életbeléptetése utáni évben családon belüli erőszak vádjával 160 000(!) férfit tartóztattak le. A nők a hamis vád miatti felelősségre vonás kockázata nélkül tehetnek feljelentést férfi hozzátartozóik ellen, és akár egyetlen telefonnal elintézhetik, hogy a párjukért jöjjön a rendőrség, és vizsgálati fogságba helyezze. A férfi öngyilkossági ráta két éven belül háromszorosára, évi négy ezer esetszámra emelkedett.

A meggyanúsított férfiak gyermekláthatáshoz fűződő jogait akár azonnal megvonhatják, és kedvező esetben hónapok múlva, sokszor gyermekfelügyelők jelenlétében találkozhatnak gyermekeikkel újra. A MGTOW (ejtsd: migtau) mozgalom virágzik. (Olyan férfiak alkotják, akik a nőkkel való családalapítást, de bizonyos esetekben akár a párkapcsolatot, vagy magát a szexuális aktust is elutasítják.) A nőkkel és a jogrendszerrel szembeni bizalmatlanság az egekbe szökött.

A megvádoltaknak akár a kérdésfeltevésnek, tanúk állításának, bizonyítékok bemutatásának jogát is megvonhatják, a hatóság hivatalból folytatja le a nyomozást. Sokszor azt sem tudják, éppen mi történik velük szemben, és bizonyos eljárási szakaszokban még az ügyvédjük sem lehet jelen. Akár a kommunista idők koncepciói perei.

Egy fájdalmas, brutális háború zajlik a spanyol társadalomban a férfiak ellen, melynek legnagyobb kárvallottjai a gyerekek. Kétség nem lehet, hogy hazánkra is ez vár, ha az Isztambuli Egyezményt ratifikáljuk. Bevezetése esetén a nőknek egyszerűen megéri áldozatnak vallaniuk magukat. Lakhatási támogatást, munkahely keresési támogatást, pénzügyi támogatást, és a megvádolt férfitől kártérítést ír elő nekik az Egyezmény.

Már most is sokszor fordul elő, hogy az anya a gyerekekkel való kapcsolattartás megvonásával zsarolja az apát, de ha a törvényt is kedve szerint használhatná a párja ellen? Mi lenne akkor?

Az sem mellékes, hogy a gyermekek apai ágú rokonai, különösen a nagyszülők jogai is sérülnek, az apához hasonlóan, unokájukkal való kapcsolattartás terén.

1.3 Férfigyűlölet

1.3.1 #metoo, illetve ami kialakult körülötte

A #metoo mozgalom Alyssa Milano amerikai színésznő nevéhez köthető, aki 2017 – ben indította el azt. Harvey Weinstein filmmogul ugyanis, állítása szerint, számos színésznőnek, akár világsztároknak is, szexuális szolgáltatásért cserébe adott filmszerepeket. Ha szerepelni akartak ezek a színésznők, „teljesíteniük” kellett.

Alyssa Milano ezt közzé téve hívta fel az embereket, elsősorban a nőket arra, hogy a #metoo hashtag – et tegyék közzé a közösségi médiában, ha ők is szenvedtek el hasonló megaláztatást, szexuális zaklatást. Természetesen, ha merik, az esetet is írják le.

Rengeteg megosztás keletkezett ennek hatására, amelyben nők – és férfiak is – megosztották a kapcsolódó élményeiket. A magánemberek szintjén nagyon sokszor a megértés és a támogatás hangjai szóltak meg, egy alapvetően pozitív folyamat kezdődött el.

Miért került bele a #metoo mégis ebbe a könyvbe?

Egyrészt azért, ahogyan a társadalom fogadta a férfiak #metoo élményeit. Ahogyan a társadalom általában fogadja, ha a férfiaknak panasza, gondja van. Ilyenkor a férfi – hisztis (frusztrált, szebb kifejezéssel.)

Korunk ellentmondó elvárása a férfiakkal szemben az, hogy beszéljen az érzéseiről, ám ha megteszi, akkor meg ne nyafogjon. Ez a #metoo kapcsán is tetten érhető volt.

Czutor Zoltán énekes írt a #metoo élményéről a Facebook-on. Mire a kommentelő hölgyektől megkapta, hogy azt egy férfi nem tudhatja, milyen az egy nőnek, ha kéretlenül közelednek felé.

Tehát egyrészt ők tudják, milyen ez egy férfinak (helybe megy a szex, és, ugye, a férfiak mindig „azt” akarják), de a férfiaknak fogalmuk sem lehet az ő tapasztalataikról. Másrészt, amellet, hogy empátiahiánnyal vádolják meg a férfinemet, amellet bagatellizálják is az élményeiket.

Tény, hogy azok a férfiak, akik megnyíltak, nem tettek feljelentést a zaklató nőkkel szemben, nagylelkűséget, elnézést tanúsítottak. Pont azt, amit a társadalmunk elvár a férfiktól a nők irányába – lovagiasságot. (42) Nem úgy, mint sok nő, akik lejárató kampányba kezdtek a médiában egykori erőszaktevőikkel szemben, és ellehetetlenítették őket mindenféle bírósági tárgyalás és ítélet nélkül. Bizonyítékok nélkül, bemozdással. (Ld. Marton László esetét)

Sokkal nehezebb annak a férfinak a helyzete, aki a fősdortól eltérő véleményt formál meg. Akinek még mindig fáj, aki együttérzésre, támogatásra vágyik. Könnyen megélheti, hogy csak még jobban belelökik a fájdalom mélységeibe – ez akár veszélyes is lehet számára: öngyilkosság felé sodorhatja.

Áldozatként sokkal nehezebb a férfiak helyzete, hiszen tőlük nem ezt várják el. Nekik erősnek, önállónak, problémamegoldónak kellene lenniük. Nem

sebezhetőnek, kiszolgáltatottnak, segítséget kérőnek. Meg kell szoknunk, hogy a férfiak is sokfélék szerepeikben, helyzetükben, élményeikben. Szükségük van nekik is empátiára és a társadalom támogatására.

Egyébként még az erős, önálló, domináns férfiaknak is kell segítség: egyszerűen hagyjuk őket önmaguknak lenni és bízzunk bennük! Az a feminizmus hazugsága, hogy egy férfi, ha domináns, akkor egyben nőgyűlölő és elnyomó is. A legtöbb valóban domináns férfi azonban érzi, tudja, hogy a hatalom felelősséget és ezzel járó munkát is jelent.

Másrészt azért került bele a #metoo ebbe a könyvbe, amit a mainstream média művelt vele. Iskolapéldája ennek pl. az a HVG – s cikk, amelyik (sok társához hasonlóan, melyek különböző hazai és nemzetközi médiumokban jelentek meg) egyenlőségjelet von a férfiak és a szexuális zaklatók közé. (43) Erre az attitűdre válaszul írta ki a Valódi Egyenlőségért Civil Társaság egyik aktivistája a társaság Facebook oldalára a következőket:

„A legcsekélyebb szándékom sincs bárkinek is kétségbe vonni a személyes tapasztalatait. Sok ismerősöm osztotta meg a #metoo hashtaget. Együtt érzek velük. Viszont sajnós, több olyan megosztást is láttam, amiben a férfiakat kollektív bűnösöknek próbálják beállítani, az óvodás kisfiúkat is potenciális erőszaktevőknek láttatni, akiktől rettegni kell. Nem kell. A férfiak többsége ugyanis nem erőszakol meg nőket, nem fogdossa ismeretlenek fenekét a villamoson, sem semmi ehhez hasonlótnak nem tesz.

Tudjátok, én elítélem az erőszakot. Minden formáját. Ezért elutasítom azt a lelki erőszakot is, ami a nők részéről sújt minket, férfiakat. Ami arra irányul, hogy pusztán a nemünk miatt rosszul kellene éreznünk magunkat, és minden nőtől bocsánatot kellene kérnünk általunk soha el nem követett, sőt mélységesen elítélt tettekért. Mert bizony ez is erőszak. #lamnotarapist” (44)

Talán annyi kiegészítést lehet hozzáírni, hogy a mainstream média is ugyanezt a lelki erőszakot követte el a férfiakon. A történetnek ezzel nincsen vége. Amennyire a nyugati típusú világ már a férfiak ellen van hangolva, bármikor végigsöpörhet egy hasonló hisztéria újra rajta. Valószínű megint egyoldalú férfisározás lesz a vége.

Kicsit a megvádolt férfiak szemszögéből: azzal szemben miképpen is lehetne védekezni, hogy évekkel, évtizedekkel később, mikor már az illető nevére is alig emlékszik a férfi, egy régi női ismerős bevádolja őt szexuális zaklatással (ami amúgy nem büntetőjogi tétel, van zaklatás és van nemi erőszak, ez egyik sem.) Az állítását pedig semmi sem igazolja. Teljesen tönkre lehet tenni egy férfit. Hogyan lehet tehát védekezni? Ma még sehogyan.

Nyugaton vannak olyan törvények, melyek miatt egy nő akkor is bevádolhat egy férfit, ha az aktus megtörténtekeor beleegyezett, de később másképp gondolta. Akár évek múlva. Ha kiderül, hamis volt a vád, a nőre nézve nincsen semmilyen következménye. Rémisztő helyzet.

Tennünk kell érte, hogy Magyarországon ne szülessenek ilyen törvények – és ugyanakkor a nők is biztonságban érezhessék magukat. Egyrészt mi, hétköznapi férfiak nyilvánítsuk ki, hogy számíthatnak ránk a nők. Megértjük és megvédjük őket.

Másrészt fogjunk össze (nők és férfiak), hogy a férfigyűlölő feminista propagandának véget vessünk. Ne tudjanak minket szembefordítani egymással. A teljes igazságot kell láttatni, és közösen fellépni mindenfajta erőszakkal szemben. Az okait is megszüntetni, nem pusztán a büntetési tételeket megemelni.

A feminizmusban kapjanak hangot az átlagnők is, a hétköznapi nők, akik igenis bíznak, és bízni akarnak a férfiakban. (Ld. a női szövetségesekről szóló részt.) Változnia kell a feminizmusnak, éspedig gyökeresen.

Végül beszélnünk kell még egy aspektusról. Sok férfiban keletkezett az az élmény, hogy a #metoo olyasm miatt is számon kéri a férfiakat, mint az egyszerű közeledés a nőkhöz udvarlási céllal. Egyrészt elvárás a nők részéről, hogy a férfi próbálkozás nélkül tudja, hogy bejön – e a kiszemelt nőnek (legyen gondolatolvasó) és ha nem, ne próbálkozzon, másrészt miért nem próbálkoznak gyakrabban a férfiak. Miért mulyák? És egyáltalán: hol vannak az igazi férfiak?

Jó megoldás (Philip Zimbardo után), hogy kezdeményezzenek a nők gyakrabban! (45) Legyenek aktívabbak, mutassák ki a vonzalmukat a férfiak felé, közeledjenek ők! Szerezzenek tapasztalatokat ezen a téren is. Osztózzanak a férfiakkal egy kapcsolat kezdeményezésének terében. Persze másképp

kezdemenyez egy nő, mint egy férfi, de akkor is! Tessék bátrabbnak lenni. (Ami különben a fiúknak/férfiaknak sem ártana.)

Úgy tűnik, sokszor egy nőnél az dönti el, hogy szexuálisan zaklatónak tart – e egy helyzetet, hogy ki követi el. Ha a férfi vonzó, erőteljes fellépésű (alfa), akkor sokkal többet megengedhet magának, mint egy kevésbé vonzó társa (egy béta.) (46) Azt hiszem, ezt nevezik kettős mércének.

1.3.2 Férfigyűlölet, hogyan a férfiak látják

Richter András írt cikksorozatot a nők férfigyűlöletéről, először az ő munkáihoz nyúlok. (47) Onnan indul a dolog, hogy a nők és a férfiak szexpiaci értéke másképpen alakul az élet folyamán. A nőké kb. 16 éves koruktól 23 éves korukig nő, aztán stagnál, majd 25 éves kor után ereszkedni kezd. 30 fölött már elég alacsonynak számít, alacsonyabbnak, mint a korukbeli férfiaké.

A férfiaké eléggé alul van, mikor a nők éppen a csúcson járnak, és később, 30 fölött emelkedik, egészen 38 éves korig.

Ebből kifolyólag vannak nők, és nem is kevesen, akik fiatalabb éveikben megszokják, hogy a férfiak körülöngják őket, meghívások (ital, vacsora, buli), bőségesen kielégítő szexuális élmények, lehet sorolni. Azonban amikor ez kezd megkopni, a húszas éveik második felében, ezt nem mindegyikük tudja elfogadni.

Vannak, akik úgy érzik, hogy ők még mindig üdék és vonzóak, és nem értik meg, miért tűnnek el a férfiak körülöttük. Akadnak, akik felébrednek, és fognak egy férfit maguknak, akiknek még elég jók, és családot alapítanak vele. És vannak, akik férfigyűlölők lesznek.

Úgy vélik, a férfiak tehetnek az ő boldogtalanságukról – „gyerekesek”, „nem akarnak elköteleződni”, „képtelenek a családalapításra”. Végül megkeserednek, esetleg valamelyik radikálfeminista irányzatban találnak vigaszt és magyarázatot keserű helyzetükre.

A nők férfigyűlölete eredhet onnan is (már amelyikük érintett benne), hogy lehetnek akár péniszirigyek is. (48)

Sigmund Freud, bécsi orvos állította azt, hogy a kislányok, mikor egészen kis korukban észreveszik, hogy a fiúknak van valamijük, ami nekik nincsen meg (a pénisz), irigykedni kezdenek. Ezt valahogyan el kell rendezniük magukban, akár a szüleik segítségével is.

Felnőtt nőknél természetesen a péniszirigység már nem ezt jelenti. Ők a férfiak határozott, kockázatot könnyebben vállaló, önérvényesítő magatartását irigylik. Hozzá kell tenni, ez egyébként nem alapfelszereltség egy férfinál. Viszonylag kevesen születnek alfának, a legtöbb a(z) (ön)nevelésük alapján válnak azzá. Vannak persze, akik soha nem válnak alfává.

Ez a most tárgyalt péniszirigység több oldalon is megjelenhet. Egyrészt a férfiak sportteljesítménye – érthető okokból – messze felülmúlja a nőkéét. Ez a tudományra is igaz, a felfedezések és találmányok zöme férfiakkal kötődik. A feministák ezt azzal magyarázzák, hogy a nőket a férfiak (patriarchák) nem hagyták tanulni. Most azonban tanulhatnak a nők, tehát bizonyíthatnak is. Az idő majd eldönti ezt a kérdést, én nem zárom ki, hogy a feministáknak esetleg ebben igazuk van.

Az más dolog, hogy az intelligencia hányadosok a férfiak esetében szélsőségesebben alakulnak. Magyarul több a zseni és a hülye közöttük. A nők kiegyensúlyozottabb szórást mutatnak. Ilyen feltételekkel viszont tényleg hátrányban lehetnek a tudomány területén.

A jelenlegi női hátrányt magyarázó teóriák sajnos további gyűlöletet szítanak a férfiak felé. Egyikük a sportteljesítmény különbséget azzal magyarázza, hogy a

férfiak elelték az élelmet nagyon hosszú időn keresztül a nők elől, és azok csenevészebbnek fejlődtek. Magyarán a hosszú – hosszú éheztetés a nők genetikáját is negatívan befolyásolta.

Helyben vagyunk: megint a férfiakat lehet okolni és hibáztatni. Másrészt ez az érvelés – hogy finoman fejezem ki magamat – butaság. A kezdetben egyenlően erős két nem egyike hogyan tudta volna tartósan éheztetni a másikat? Pláne, hogy ez a másik szüli az utódokat, tehát eleve több segítséget kell, kapjon a faj túlélése miatt. Ahogyan kaptak mindig is a nők a férfiaktól évezredekken keresztül.

A péniszirigység másik vetülete a hatalom és a vezető pozíció irigylése a férfiaktól. Először is, nagyon sokszor az irigy nők (leginkább feministák) nem azt az utat és befektetett munkát irigylik a férfiaktól, ahogyan azok vezető politikusokká, gyárigazgatókká válnak, hanem a kész pozíciót. Tehát kvótákat követelnek és nem saját vállalkozás indítására buzdítják a nőket.

Szerintük a nőket nem engedik érvényesülni a helyzetben lévő férfiak, és nem az ilyen jogtalan magatartás eseteire mutatnak rá, hanem női kvótákat követelnek. Ezzel egyébként megszegyenítik saját nőtársaikat is, akik az ő terveik szerint nem teljesítményüknek és képességeiknek köszönhetnek így az előrejutást, hanem csakis az XX kromoszómájuknak. Ez is szexizmus.

Egyébként érdekes módon a bányászok és az útépítők között nem követelnek kvótákat a feministák. Ott is kevés nő dolgozik – osztolni kellene a férfiakkal a társadalom

építésének minden terhében, és nem csak a vonzó helyeket követelni maguknak.

A férfigyűlöletnek egy harmadik megnyilvánulása, amikor korábbi férfiakkal kapcsolatos negatív élmény miatt gondolja úgy a nő, hogy: nők = jók, férfiak = rosszak. (49)

Ez a negatív élmény, akár élménysorozat, minta, bevéődés, az apához kapcsolódhat. Ha az apa túlságosan korlátozó, zsarnok, hideg, vagy nincsen jelen, mindig dolgozik, akkor sérülhet a lány önbecsülése, nőként, vonzó, tiszteletre méltó nőként nehezen helyezi el magát az életben. Az is előfordulhatott, hogy az elvált anya nevelte a lányt az apja ellen, akivel a találkozásokat is tiltotta, tehát az apa kimaradt a lánya életéből – akár önhibáján kívül.

Sérülhetnek a nők párkapcsolataikban is. Bántalmazó, érzelmileg elhanyagoló, a nő igényei számára közönyös társ teheti a nőt férfigyűlölővé. Esetleg annyira a saját fájdalmára, csalódottságára koncentrálni, hogy nem akarja feldolgozni sérelmeit, inkább férfigyűlöletbe menekül. Az ilyen anyák nevelik aztán gyermekeiket az apjuk ellen – akiket a talán durvaságra hajlamos férfi (a nő volt, vagy még jelenlegi párja) akár őszintén szerethet is.

A férfiakkal szemben sikertelen nő is válhat gyűlölködővé. Ha nem tud nőies vonzerejével bánni, esetleg alig van neki, a fel nem dolgozott csalódások terelhetik az érintett nőt a férfigyűlölet felé. (50)

Sajnos előfordulhat az is, hogy egy megkeseredett, a férfiakban csalódott nő később egy szerető partner mellett sem tudja belső keserűségét, fájdalmát és

bizalmatlanságát elengedni. Azt fogja keresni új párjában, hogy miben ugyanolyan, mint előde(i), és azt várja, mikor derül ki, hogy „ő sem más.”

A férfigyűlölővé kövesedett nő aztán jó eséllyel tovább mérgezi gyermekei életét is. Gyermekeik felé ugyanis igen sokszor fogják közvetíteni azt a vélekedést, hitet, hogy a nők jók, a férfiak pedig rosszak. Mit kezd egy kisfiú azzal, hogy amit ő tesz, az mindig rossz? A testvére, aki mondjuk lány, hogyan fogja kezelni, hogy édesanyjuk mindenben neki ad igazat?

Generációkon át húzódó, mérgező, fájdalmas állapotokat eredményezhet a kezeletlen gyűlölet. Itt nem térek ki rá, de a nőgyűlöletre ugyanez igaz. (51)

1.3.3 Férfigyűlölet – töményen

Elérkeztünk a leggyomorforatóbb tényekhez. Hazánkban akadt olyan feminista szemléletű színésznő: Fábíán Anita, aki a #metoo kapcsán a „bakok” kiherélésére szólított fel. (52) Videóposztjában részletesen meséli kecskéje, Kókusz esetét, aki miután ivarérett lett, lerohanta a lányokat, „*letarolta*” őket, nem figyelt rájuk, „*büdös, bunkó, paraszt pasi*” lett belőle. Bezzeg a kasztrálás után! „*Újra az a kedves kecske lett, aki volt*”. „*Egyértelműen az ivartalanítás a megoldás, ez az én burkolt véleményem*” – nyilatkozta.

Ötlete nem egyedülálló. Korábban, a #metoo – túl teljesen függetlenül, már egy amerikai feminista nőnek is eszébe jutott ugyanez az ötlet. (53) Ő odáig ment, hogy Apák Napja helyett Nemzetközi Kasztrációs Napot ajánlott. „Femitheist” – nek hívja magát ez a nő, bár annyit még elárul, hogy Krista a keresztnéve, és blogján, a „The new era of feminism – Femitheistm” – en írt róla részletesen, hogy miképpen képzei mindezt el. Ötlete tele van megalázó részletekkel – miszerint például a férfiak (korra való tekintet nélkül, tehát a kisfiúk is) meztelenül kötelesek a település főterén megjelenni, majd a műtét végén ugyanígy ismét összegyűlnek, és még mindig meztelenül végül hazamennek.

Az esemény kötelező, amelyik férfi nem jelenik meg, azt megölik, amelyik nő ellenáll, azt átnevelik, hogy ne legyen nőgyűlölő. A férfiakat szolgálni, tenyészteni és dolgozni, valamint meghalni fogják tartani a szerző nő rémálmában. Terve az elmeháborodottsággal határos.

Nem is folytatom az ötlet taglalását. Ebben az egészben az a legrosszabb, hogy az írást ma, nyolc évvel a megírása után is megtaláltam az Interneten. 2012 – ben írták.

Ha férfi írna hasonlót nőkről, milyen nőgyűlölőnek kiáltaná ki, vagy legalábbis tartaná annak a világ? Joggal egyébként. Perek indulnának, általános elítélés a médiában, és az Internetes szolgáltató meghurcolása. Boszorkányüldözés általában a férfiak ellen, hogy milyen hímsovének, nőgyűlölők, a megváltozott világhoz alkalmazkodni nem tudó, múltban ragadt, gyakorlatilag barbár lények. Mind, kollektíven, mert a feminizmus szerint a férfiak mindig, mindenért kollektíven felelősek. Ha Orbán Viktor miniszterelnök és férfi, akkor nem neki van hatalma, hanem a férfiaknak, általában. A média jelentős része pedig ezt kritika nélkül átveszi, és tovább közli.

Egy nő ellenben megteheti, hogy férfiokról ilyent ír, nincs retorzió. Mekkora kettős mérce! Az alapját valószínű a nőkkel szembeni patriarchális eredetű lovagiasság képezi, amely néha elképesztő méreteket ölthet, és lenyűgöző vakságot okozhat férfiakra (is) a nőkkel szemben.

Már írtam – a társadalom a nőkkel szemben sokkal elnézőbb, mint a férfakkal szemben. Mindennek a másik alapja a feminizmus által elhintett, mára hazugsággá vált mantra: a nők a férfiak által el vannak nyomva. Vagyis szegény Krista egyszerűen biztosan nagyon szenved a rendszerszintű elnyomástól, és ez a szenvedés írat vele ilyesmit.

De kérem. Attól még, hogy nehéz nekem, nem engedhetek meg magamnak akármit. Van mérték mindenben, néha tág, néha szűk, de józan ésszel elfogadható mérték. Kristának valószínűleg Nemzetközi Kasztrációs Napról való ábrándozás és ennek hirdetése helyett inkább orvosi segítségre lenne szüksége. Mert súlyosan mérgező, amit tesz.

Amúgy is régóta fennforgó állítása a feminizmusnak, hogy a lakosság férfi arányát jelentősen le kellene csökkenteni. Egyes vezéralakjai a 10% körüli arányt tartanak elfogadhatónak. Burkolt népiirtásra való buzdítás? Izgatás, uszítás a népesség egy jelentős része ellen?

A Svéd Feminista Színház 2012 – ben forgatott egy kisfilmet, melyben egy békésen pihenő férfit, fiatal nők csoportja fejbe lö, majd a holttest mellett vidám táncba kezdenek. (54) A kiérkező rendőröket pisztolylövésekkel fogadják, majd elszaladnak. A film végén az 1960 – as években Valerie Solanas, feminista aktivista által megalapított Society for Cutting Up Men (Férfiakat Feltrancsírozó Szövetség) betűszava látszik (SCUM).

Egyáltalán hogyan van az, hogy egy ilyen nevű társaság létrejöhetett?

Valerie Solanasról és főművéről, a „SCUM Manifesto” – ról kicsit bővebben, idézve Alter Ego – tól (55): *„Valerie Solanas egyébként közismert elmebeteg, paranoid skizofréniás volt, ami miatt éveket töltött elmegyógyintézetekben. Nos, ennek a közveszélyes örültnek a “SCUM Manifesto” című írása volt az olaj a svéd feminizmus tűzére. A mű címében a “SCUM”*

egyébként egy betűszó, “Society for Cutting Up Men”, amelyet úgy fordíthatunk némi találékonysággal magyarra, hogy “Férfiakat Feltrancsírozó Szövetség”. A mű egy kiáltvány, amelynek alap gondolata a férfiellenes uszítás: A férfinem egy „biológiai tévedés”, ami miatt léte és az élethez való joga megkérdőjelezendő. A férfiak szexőrült vérszívók, érzelmi paraziták. A férfinemet meg kellene szüntetni, jobb híján ki kellene irtani, a szaporodást pedig automatizálni kellene.”

Jenny McDermott 2017 – ben tette közzé videóját, melyet rövid idő alatt több mint 200.000 – ren láttak. Akkor. Mai napig jóval többen. Ebben arról beszél, hogy a fiú csecsemőknek a megszületését is meg kellene akadályozni, és az emberi nemnek, csakis a nők által kellene folytatódnia. Mármint férfiak ne legyenek. Ugyanebben a videóban beszél a #killallmen hashtag – ról. (Gyilkolj meg minden férfit.) Ez a Twitteren a mai napig népszerű. (56) (Igazából ma már az ellenoldal is használja.)

Mindezek után furcsállom, hogy a média és a feministák nem értik, miért frusztrált, dühös annyi férfi, ha a feminizmus szóba kerül. Illetve miért ábrándul ki annyi nő a mai feminizmusból. És miért olyan ennek a könyvnek a hangvétele, amilyen.

1.4 Befolyásolt kultúra

1.4.1 Újságok, könyvek, blogok, internetes portálok

Ebben az alfejezetben több idézet is lesz, mivel cikkekkel főleg Deansdale szokott vitába szállni, és okos, fordultatos stílusát kár lenne nélkülözni.

Egyelőre azonban nézzük az általános jellemzőket.

Hírekben pl. ha férfiak kerülnek pozitív módon említésre, akkor ők mindig „emberek”, „rendőrök”, „tűzoltók”, „orvosok”, stb. Soha nem férfiak.

Ha nők kerülnek a hírekbe hasonló módon, akkor ők „nők”.

Hasonlóképpen, pl. terrortámadásoknál az áldozatok mindig „emberek”, de a nőket és gyerekeket kiemelik ezekből, így: „A terrortámadásnak tizenkét áldozata volt, közülük három nő és két gyermek.”

Ha rossz színben lehet feltüntetni férfiakat (rablás, gyilkosság, erőszak), akkor a tettes nem „rabló, gyilkos, erőszaktevő, bűnöző”, hanem „férfi”. (57)

Azt a legtöbb magyar ember tudja, hogy kb. hetente lehet hallani nőkről, akiket férjük/élettársuk bántalmazott, esetleg megölt. Miközben nők is bántalmaznak férfiakat (ld. OKRI kutatás, megjelent: Családi iszonyok, 2005) ennek nincsen hírértéke.

A férfiak problémáira szokás úgy hivatkozni, hogy ők „frusztráltak”, ami szinonimája a „hisztisnek”. (58)

Deansdale ír arról, mi *nem* nőellenesség, noha a média annak címkézi:

„Csak a fogalmak tisztázása végett szúrnám ide, hogy semmi köze a nőellenességhez, ha valaki szimplán csak nem emeli a nőket piedesztálra, nem tartja őket különbnek a férfiaknál, realisztikusan látja a hibáikat és gyengeségeiket, vagy mondjuk elítélően nyilatkozik egy (azaz 1) nőről. A modern média ezeket nagy előszeretettel címzi nőellenességnek, ami persze egyértelmű jele annak, hogy a média nőpárti.” (59)

Egy másik idézet Deansdale – től, amelyben arra mutat rá, hogyan is hangolja a nőket a férfiak ellen a média.

„És ha már a csapból is az folyik, hogy itt hegemon maszkulinista macsóuralom van, akkor mi a fenét keresnek olyan cikkek a főoldalon, hogy “A sok fiú árthat az anya egészségének”? (60) Ami mellett, hogy tudományosan teljesen védhetetlen ökörség (valójában az iparosodás kora előtti időkre vonatkozó alaptalan antropológiai eszmefuttatás), értelmetlenül fokozza a férfiellenességet, és paranoiát okozhat a szülés előtt álló nőknek (ezáltal egészségügyi kockázatot jelentve, ami az ironia netovábbja).” (61)

Népszerű ezoterikus író hazánkban Müller Péter, aki rendszeresen írt a bántalmazott, elnyomott nőkről és az elnyomó férfiakról. Ez egyébként nem baj, mert sajnos ez a jelenség létezik, beszélni kell róla. Azonban a művész úr, a feministákhoz hasonlóan, egyedi példából általánosít, és kollektíven az egész férfinenet állítja be bűnösnek és bűnözőnek.

Ő írta a „Férfi élet – női sors” című könyvet. (Rivaldafény, 2013) (62) Már a cím megmutatja azt a fajta elfogultságot, ami az egész könyvön végigvezet. A

férfinak élete van, a nőnek sorsa. A borítósövegen az író azt írja, hogy épül az új világ, amelynek a nők tiszteletére kell épülnie. Felmerül a kérdés: nem a két nem egymás iránti, kölcsönös tiszteletére kellene épülnie?

Egyáltalán: miért evidens, hogy a férfiak megkapják a tiszteletet manapság? A nyilvánosság előtt aligha, menő lett reklámokban, filmekben, sorozatokban gyerekesnek és idiótának ábrázolni őket (erről később bővebben). A magánéletben pedig egyre inkább megjelenik ez a fajta feminista gyökerű viszonyulás a nők részéről. Sőt, sok férfi is átveszi, és ellenséges, gúnyos lesz saját férfitársaival szemben, ha azok nem követik a feministák „haladó” nézeteit.

Amerikában sorra lehet olyan képeslapokat kapni, melyek a férfiak kárára viccelődnek, csúfolódnak. Az egyikben pl. rágcsáló ketrecben van két férfi, egyikük a lépcsőn igyekszik kifelé, a másik a mókuskeréken fut. Fentről egy óriási nő néz érdeklődve rájuk. A felirat: *„Persze, szórakoztatóak egy darabig, de aztán fárasztó mindig takarítani utánuk.”* (63)

Visszatérve egy pillanatra Müller Péterhez (és általában a feministákhoz), ők minden, a történelem során hozott rossz politikai és gazdasági döntés okainak a férfiakat tartják. Mi (a férfiak) tehetünk arról, hogy a világ a szakadék felé sodródik. Nem a vezetők, a politikusok, a királyok, a főurak és hadurak. A férfiak, kollektívan. Azokat a férfiakat előszeretettel hagyja figyelmen kívül, akiket pl. a Katolikus Egyház szentté avatott emberszeretetük miatt, vagy akik aktivistaként valamely

jó cél mellett küzdenek napjainkban. Ők is férfiak, nem csak a hatalom csúcsán lévők. Akik egyébként szintén nem mind bűnösök. Voltak jó királyok is, akikről a népi hagyomány a mai napig megemlékezik.

A múlt vélt, vagy valós hibáinak szüntelen felemlgetése – méghozzá generációkkal ezelőtti hibáké – állandó feminista eszköz. De ezt újságok, blogok és pl. Müller Péter is, rendszeresen megteszik. Rajtunk, ma élő férfiakon kérik számon pl. a középkor, vagy az ókor férfiközpontúságát. Mi közünk van nekünk mindehhez? Mi már rég nem élünk férfiközpontúan, sőt egyre inkább és egyoldalúan nőközpontúvá vált az életünk.

Érdekes, és gyakorlatilag elmondható, hogy ha valahol a nőknek nehéz volt, ott általában a férfiaknak még inkább. (64) Ha háború dúlt, a frontokon férfiak harcoltak. Az ina szakasztó és veszélyes munkákat a mai napig férfiak végzik.

És egy újabb idézet Deansdale – től:

„Az csak a nőközpontú felfogás csökevénye, hogy a férfiak bármely problémája lényegtelen és per definitionem illegitim, s ha egy férfi mégis foglalkozik velük, akkor nyilván csak egy nyafogó lúzer, akinek fel kéne nőnie. A férfiaknak igenis vannak valós társadalmi gondjai, amikkel ugyanolyan joguk foglalkozni, mint a nőknek a női problémákkal.” (65)

A feministákra és Müller Péterre is elmondható, hogy szapulnak, szapulnak és szapulnak. Nem tudom, ki mondta nekik, hogy a céljaiknak szidással és lelki „rugdosással” kell a férfiakat megnyerni. Már Konfuciusz is tudta, hogy egy csepp mézzel több legyet lehet fogni, mint tíz hordó ecettel. Tiszteletet és elfogadást kellene képviselniük a férfiakkal szemben, nyitottan az

erényeikre. Majd ezután és ezzel együtt kellene építő kritikát megfogalmazniuk.

Még az egyébként humánus Nők Lapja újságra is jellemző, hogy ha férfiokról ír, akkor leginkább átnevelné őket. Van valamilyen liberális idea az újságírók fejében egy nőközpontú, empatikus, háztartási munkát felében elvégző, de mégis jól kereső, önértékelésében erős férfiról – aki Magyarországon alig létezik. Talán a belpesti értelmiség termelheti őt ki, de mi köze ehhez a reggeltől estig hajtó vidéki és budapesti külvárosi átlagférfinak? A társadalom és saját maga is munkateljesítményt vár el tőle, ettől érzi ő önmagát, a környezete pedig őt erősnek és tiszteletre méltónak. Erő érzete és tisztelet – biztosítsák ezt a férfiaknak és hajlandóak lesznek változni.

Nem lehet pszichésen és önértékelés terén abból megélni senkinek, hogy a környezetével, a saját genetikai örökségével és neveltetésével szembemenve haladó újságíróknak akarjon megfelelni. Nyolc év egyoldalú levelezésből tanultam ezt meg, ajánlom mindenki figyelmébe. Inkább hallgassunk a mikrokörnyezetünkre, saját készítéseinkre, inspirációinkra és csak ezután bárki más véleményére.

Amennyiben kinyitnák a szemüket a fent említettek, rájöhetnének, hogy sok megbízható, dolgozó, jóindulatú férfi van a világban. Akkor Müller Péter sem írna olyat a „Férfiélet, női sors” – ban, hogy önfeláldozó, megbízható, erős férfiakat ma nem lehet találni. Ha nem lát, az elsősorban az ő szégyene. Ne a sorból kitűnő, karizmatikus férfiakat keresse, azok mindig is kevesen voltak. Az egyszerű, szerető szívű, otthon és a világban helytállót nézze inkább.

1.4.2 Filmek, sorozatok

Nézzünk meg néhány filmet és sorozatot, hogyan kezeli a férfiakat.

A „Tükröm, tükröm” című film 2012 – ben készült. Egyik főszereplője Julia Roberts. A Hófehérke című mesét dolgozza fel, feminista átiratban.

Az eredetileg, szép, kedves, szelíd és jó Hófehérke itt előfordul, hogy banditának áll, lop, rabol és persze a végén ő győzi le a szörnyet – míg a királyfit börtönbe zárja. Nem baj, hogy Hófehérke győzi le a szörnyet – de miért kell ehhez lelkileg kiherélnie a királyfit? Ha már egyenlőség – miért nem közösen győzik le?

Amúgy is problémás, ahogyan a film ábrázolja a királyfit. Ezúttal saját cikkből idézek:

„Hogy milyen mellette a királyfi? Először is a Hét Kicsi Bandita a film elején simán elbánik vele, és félmeztelenül, megkötözve hagyja fellógatva egy fára a kísértőjével. Természetesen fejjel lefelé, mielőtt bárki is megjedne, hogy simán felakasztják. Ezután a banditává lett Hófehérke is elbánik vele, megint félmeztelenül megy a Gonosz Királyné elé, aki persze teljesen izgalomba jön egy pucér férfi felsőtesttől. A film vége felé Hófehérke könnyedén bezárja hercegünket a Hét Kicsi Bandita házába, hogy egyedül menjen megküzdeni az emberevő szörnyel. Bizony, a mi királyfink töketlen, köztünk szólva nem is értem, mit eszik rajta Hófehérke.” (66)

És hogy a nőábrázolással itt mi a gond?

„Amikor mindenáron férfimód szerepeltették a királylányt – értsd: Hófehérkét – engem kicsit kirázott a

hideg. Kinek kellene egy ilyen nő? Nekem nem, az biztos. Lehet ilyen mellett férfinak lenni, annak érezni magamat? Bunyóban legyőz, amikor megvédeném, bezár, valahogy ez nem oké. Elgondolkodtatott, vajon a fiaim mit tanulnak ebből a filmből, hogyan kell igazi férfinak lenni? Hol van már Jean Marais? Az ő filmjei alatt izzott a levegő a szobában, éreztem, hogy valami csodálatos az, hogy férfinak teremtett az Isten, hogy bennem is az szunnyad, amit ez az ember a vásznon megjelenített. Az én gyerekkoromban még helye volt annak, hogy férfi=bátor, lovagias, hű, szolgálatkész, nemes, megbocsátó. Most meg: szánalmas és lehetetlen dolog férfinak lenni – sugallja a film.” (67)

A kultúránk teli van férfiakat degradáló, a nőket magasztaló alkotásokkal, eseményekkel. Ugyan nem film és nem sorozat, de tartalmát tekintve ide tartozik egy divatbemutató is. Itt a férfi manökeneket disznónak öltöztették, a nőket angyaloknak. (68) Szujó Flórián, a Valódi Egyenlőségért Civil Társaság volt alelnöke így írt erről:

„Üssük ki a disznót!” – Ez volt a mottója a #Metoo Fashion Show, New York-i divatbemutatónak, melyet az American Wardrobe, egy amerikai divatügynökség rendezett, elvileg azzal a céllal, hogy a szexuális zaklatásokra hívja fel a figyelmet. A divatbemutatón a nők angyalszárnyakkal és arccal vonultak fel, a férfiak disznónak öltöztetve, arc nélkül”

Egy másik idézet Fox – tól, a Férfihang szerzőjétől. Ő a kulturális lejáratásra hoz példákat népszerű sorozatokra rámutatva. (69)

„Ma már nincs családi vígjátéksorozat az „evolucionális elv” nélkül, hogy a családi konstellációban szükségszerűen a férfinak kell alulmaradnia. Érdeemes figyelni a manapság futtatott sorozatok férfiellenes sugallatára. A 2001-től futó Jim szerint a világ (According to Jim) tipikus példája annak a forgatókönyvi panelnek, amelyben a férj a buta, lusta, szerencsétlen flótás, akivel szemben a „rátermett” feleségnek az epizód végére mindig igaza lesz. Dettó a szereposztás az Igen, Drágám! (Yes Dear, 2000-) című házaspártörténetben, amelyben ráadásul ugyancsak meg akarják előzni egy fiúivadék létrejöttét. Az Életem értelmei (My Wife and Kids, 2001-) nevezetű fekete komédiában az apa, a fiú és az anya megegyeznek abban, hogy „egy családban a nő hozza a döntéseket”.

Az ifjúsági kabarék hasonlóan méltányos és igazságos hozzáállást rendszeresítenek: a Sok sikert, Charlie! (Good Luck Charlie, 2010-) apai feladatot firtató részében az asszony kijelenti, hogy urának hatásköre a vezetésoktatásra és a fűnyírásra szűkül, előbbi játssza a familia tekintélyes fejét, utóbbi a tehetetlen balekot. A 12 év körüli korosztályt megcélzó vígjátéksorozat, a Shake It Up (2010-) poénja végett lánygyerekével fog össze az édesanya azért, hogy jól megalázhassa fiát, mintha mi se lenne természetesebb a családban és a pedagógiában a nemi alapú elfoglaltságnál. Mindez csupán ízelítő a jelenleg hangadó genderideológiából, de a minta reprezentatív.”

Ha bárki azt hozná fel, hogy művészi szabadság van, és az alkotók had alkothassanak szabadon, akkor a válasz: rendben van. De akkor nőket is ábrázoljanak

ostobának megbízható, okos és erős jellemű férfiak mellett.

Pár éve fut egy sorozat, „A szolgálólány meséje”. Ez tipikusan egy a nőket és a jóérzésű férfiakat a férfiak ellen hangoló mű. (70) A főhősnő – Fredé, ez a neve a filmsorozatokban, mert egy Fred nevű férfinak kötelessége gyereket szülni. Többet erről a hivatkozáshoz tartozó videóban – egy olyan nő, aki megrögzötten a férfiak erejét és hatalmát akarja. A készítő pl. ezt a mondatot adják a szájába: *„Férfiak... kurvára menthetetlenek.”*

Van egy jelenet a sorozatban, amikor egy autóvezető nőt egy katona megállít, de az hirtelen mégis továbbhajt. A főszereplő szinte szerelmesen válaszolja arra a kérdésre, hogy a nő mit csinál: „vezet.” Az már csak részletkérdés, hogy a szex jelenetekben mindig ő akar felül lenni. A film ezzel is azt akarja kifejezni, hogy a nők felsőbbrendűek, és nekik kellene, mit is? *„Óóh, vezetni.”*

Vezessenek a nők, persze, miért ne? De vezethessenek a férfiak is, és ne szégyelljük megmutatni azt a tényt sem, hogy a vezetés általában jobban érdekli a dominanciára fogékonyabb férfiakat. Általában több erőfeszítést hajlandóak tenni egy – egy vezetőpozícióért, mint a nők, és frusztráltabbak is, ha végül mégsem nyerik azt el.

Tehát támogatom, hogy a nők is vezető pozíciókba kerülhessenek, de az irigy férfiellenesség ehhez szükségtelen kellék. (Rejtett péniszirigység a háttérben?)

Mégis akkor, hogyan kellene erős, önálló nőket ábrázolni a filmekben? Esetleg csak az maradt, hogy kis szerencsétlen, a férfiak megmentésére váró hercegisasszonynak kell lennie mindegyik karakternek?

Nem, ugyanis nem igaz, hogy a férfiegó ne tudná elviselni az erős nők létezését. Nem mindegy azonban, hogy ez az erős nő önmagáért van mindössze, vagy

képes oda –, mellé –, illetve alá – vagy egészségesen fölérendelődni is. (Hiszen az életben is az első, amit megélünk, hogy alá vagyunk rendelve egy nőnek, akihez kb. három éven át a legszorosabban kötődünk.)

Még egy példa, ahol elrontották, és utána megnézzük, milyen is az, amikor jól csinálják. (71)

Soko Donau, osztrák bűnügyi sorozat. Jól eltalált karakterek, érdekes sztori. De a nyomozónő. Atyaég! Szép, sudár, mellyes. És ezzel a nőiessége véget is ért. Állandóan feszít, úgy jár, mint aki karót nyelt. Keményebb, mint a férfikollégái, viccet nem ismer – szó szerint. Itt nincs megjegyzés arra, hogy milyen formás popsija van! Ettől a nőtől félni kell, nem tisztelni. Nem fejezi ki a tiszteletét férfikollégái felé, nem habozik, ha fegyvert kell rántani (a'la Clint Eastwood), nem bátorít, nem támogat, nem bízik. Ha úgy látja: engedetlen a kapott paranccsal szemben és természetesen sosem hibázik. Én szívem szerint síkítva menekülnék még a közeléből is. Egy feminista tragédia. (Akárcsak a Terminátor: Sötét végzet c. filmben az öreg Sarah Connor. Már annyira macsó, hogy az önmaga karikatúrája. Izzadságszagú, férfihentelő, mint szinte az összes ilyen női karakter, akik után jellemzően férhullák maradnak a filmvásznon.)

De akkor nézzünk egy példát, ahol ezt jól megoldották! (72) Deansdale – től idézek ismét. A Firefly sorozat három női karakterét vizsgáljuk meg.

„1. Zoe, a “tökös nő” prototípusa

Zoé keménytökű, ezt nem lehet elvitatni tőle. Katona, aki szemrebbenés nélkül agyonlő bárkit, de ha úgy adódik puskatussal is agyonveri. Fizikailag ott van a

szeren – nem egy Chuck Norris, de azért boldogul a közelharcban. Hogy akkor ez miért nem irreális, miért nem szúrja az antifeminista énem szemét? Egyrészt mert nem a levegőben lóg, hanem megvan hozzá a kellő indoklás: a hiteles háttértörténet, az előzményekkel együtt megemészthető életút, amin a karakter éppen ott tart, ahol. Másrészt nincs túlzásba vite a dolog, nem megy át a saját karikatúrájába; nem pofoz le mindenkit fél kézzel, olykor veszít, és ettől nagyságrendekkel hitelesebbé válik. Harmadrészt, és talán ez a legfontosabb, tudja és éli a maga helyét a dolgok rendjében. Elfogadja, hogy a főnöke egy férfi, a férje egy férfi, a legénység további tagjai között is akadnak férfiak, és neki ezekkel nincsen semmi baja. Nem erősködik, nem fitogtatja a (vélt vagy valós) fölényét, egyszerűen teszi a dolgát és együttműködik mindenkivel. Nem él permanens lázadásban a férfinem ellen. A főnökéért és a férjéért akár az életét is feláldozná, vagyis ha úgy tekintünk rá, mint afféle “srácra a brancsból” (amit a státusza és a megformálása jelez), akkor ténylegesen úgy is viselkedik – nem pedig mint egy hercegnőcske aki a férfi és a női világból is csak a desszertet választja. Zoe azért elfogadható karakter, mert bár bősséggel van benne “power”, teljesen hiányzik belőle a feminista vicsor, a “grrr”.

2. River, a szuper~~man~~nő

Ő az, aki amellettt hogy szuperzseni, pusztá kézzel csomagolja össze a rátörő férfi-hordákat. Vagy éppen egy akkora baltával mint ő maga. Ez eddig úgy hangzana, mint egy feminista álom... Akkor mégis miért hiteles (a maga módján, nyilván), miért elfogadható? Mert megfizeti az árát. Ha csak letáncolna túsarkúban a falvédőről és

porrá szégyenítene minden pasit, akkor úgy illene a filmbe mint egy hupikék orángután. Ő viszont a vásznon töltött idejének többségében egy 6 éves gyerek, egy traumatizált idegroncs és egy sebészetileg lebutított zombi kombinációjaként tárul elénk. Oké, tehetségesnek született, és olykor úgy is viselkedik, de ahogy a kormányzat megpróbálta titokban felturbózni (a potenciális emancipunciból így csináltak volna feminista csodafegyvert), valamit csúnyán elrontottak és a terminátorból selejtes cséphadaró lett. Valamit valamiért, ugye – a nagy hatalom nagy árral jár. Ez az, amit a feministák sosem tudnak megérteni, és ezért csodálkoznak, hogy a nők “nem érhetnek el egyszerre mindent” – és amelyik mégis, az belerokkan. Ezek mellett River életének egyetlen stabil horgonypontja a bátyja, akinek irányító, gondoskodó szerepét (amit az elmeállapota több mint indokoltta tesz) ellenvetés nélkül viseli. River azért elfogadható karakter, mert bár bizonyos értelemben túlszárnyalja a realitás adta lehetőségeket, ennek kőkeményen meg is adja az árát.

3. Inara, a felvágott nyelvű

Megvolt a férfiakkal lépést tartó katonalány és a kivételes szuperzseni, akin ámulnak a pasik – mi maradt? A szarkasztikus megmondócsaj, akinek egyformán borotvaként vág az esze és a nyelve, s természetesen nem tűr semmiféle beszólást vagy tiszteletlenséget. Ezt a karaktert is éppúgy elronthatták volna, mint a másik kettőt; lehetett volna kiállhatatlan és nézhetetlen férfipukkasztó verbálmaszturbátor – de mégsem lett. Az ő “éle” is le van tompítva, a pozitívumai mellett neki is vannak negatívumai, amik megfelelően ellensúlyozzák egymást. Igaz, hogy intelligens és határozott, és bárkit

kioszt ha olyan a kedve, de azért mégiscsak egy prosti, aki ezen az ütött-kopott hajón ragadt. És ezzel ő is tisztában van, ezért amellett hogy nem hagyja mások által le- vagy alulértékelni magát, közben ő azért tisztában van a saját korlátaival. Nem keresi a konfrontációt, ha nem muszáj, és nem ellenségeskedik a férfinemmel üres sportból – elfogadja, hogy a jóindulatukból él. Ő is betagozódik az univerzális rendbe, mint Zoe. Kiegészíti és tulajdonképpen felemeli a férfi főszereplőt ahelyett, hogy kötözködne vele és lerángatná a nemek harcának bűzös mocsarába. És hát a rázós érzelmi szál kettejük között mindkét félből előhoz bizonyos sebezhetőséget, amittől nem szánalmasabbak lesznek, hanem emberibbek. Igen, Inara felvállalja a sebezhetőséget és a nő(i)séget, és ettől nem lesz kevesebb a többiek (vagy a néző) szemében. Ilyen egy hiteles és valódi nő, aki a szinte kézzelfogható intelligenciája és önállósága ellenére sem adta fel női mivoltát és nem akar férfivá változni. Inara azért elfogadható karakter, mert nem teng benne túl a harciasság, valamint vannak gyengeségei is, amikkel ő maga is tisztában van.”

Tehát lehet ezt jól is csinálni. A lényeg: a férfiakkal együttműködni, konfrontálódni, alá és fölé rendelődni tudó és akaró női karakterek kellenének a filmekbe. Akik végül is, lényegét tekintve pont olyanok, mint a hétköznapi egészséges, kapcsolódni és elszakadni egyaránt tudó nők.

Lehetne sokkal több példát is felhozni, de a trend érzékeltetéséhez elég ennyi is.

2. Férfiak és fiúk problémái

Sajnos, ma, ha a férfiak és a fiúk problémái szóba kerülnek a nyilvánosságban, jó esetben kínos csönd fogadja azokat. Általában azonban a „nőknek sokkal rosszabb” hozzáállás és dühös, agresszív, vagy gúnyolódó kommentek következnek rájuk. (Legtöbbször férfiktól!)

Férfi privilégiumokat kezdenek emlegetni, (holott a katonáskodáson kívül ma már ilyenek nem léteznek – ha a katonai szolgálatot lehet ennek tekinteni) pedig számos területen társadalmi segítségre szorulnak a fiúk/férfiak. Igaz, ennek belátása még a felnőtt, érett férfiak egy részének sem megy könnyen, a segítséget kérőket síró-rívó kislányokhoz hasonlítják. Tartja magát a szemlélet, hogy a férfi gerince legyen egyenes, bírjon ki mindent. Sajnos az ilyen hozzáállás következménye egy idő után az összeroppanás és pótcselekvésbe menekülés.

Mi, férfiak sem vagyunk különálló, mindenben teljesen független szigetei a világnak. Akár akarjuk, akár nem, ezer szállal kötődünk a környezetünkhöz. A kapcsolataink nekünk is annyira fontosak, mint a nőknek az övéik, csak míg egy nő ezt ösztönösen belátja, minket, férfiakat arra nevelnek, hogy mindent csak magunkra számítva, önerőből oldjunk meg. Ez a stratégia egyébként nem mindig rossz!

Sikeres alkalmazása esetén erős, önálló, döntésképes, határozott emberek állhatnak az élet frontján. De az ebben sikeresek mindig jól mozgósítják kapcsolati tőkéjüket, van kitől szívességet kérniük, és maguk is szívesen hoznak áldozatot másokért.

Ma már ezt egyre több férfi ismeri fel és szövetkezik egymással és a nőekkel, hogy a fiúk/férfiak problémái is megfelelő, kielégítő megoldást nyerjenek.

2.1 Iskolarendszer

A fiúk és a lányok megítélése az iskolákban teljesen más – és a fiúk számára rosszabb. Ugyanolyan általános iskolai eredmény mellett is a lányok gimnáziumi előmenetelét látják a tanárok kedvezőbbnek. (73)

Kísérletekben kiderült, hogy ha anonim módon kapják meg a tanárok a tanulók dolgozatait, akkor a fiúk 30 százalékkal jobb jegyet kapnak, mint ha névvel adják be dolgozataikat.

Amúgy is elmondható, hogy az iskolarendszer a nyugodtan ülni jobban tudó, mintakövetőbb lányoknak kedvez. A fiúk készségeire (intenzív képzelet, sok mozgás, hierarchiakövetés) kevésbé épít az oktatás.

Tanári részről is elhangzott kritika, hogy a fontos alapkészségeket (olvasás, írás, szövegértés, számolás) nem kellően gyakoroltatja be az oktatás, míg rengeteg felesleges információval terheli a diákokat.

A tehetségtámogató programok gyakran még olyan területeken is kizárólag a lányokat támogatják, ahol az elért eredményekben nincsen különbség a fiúk és a lányok között. Németországban több mint száz program van a lányok számára természettudományos téren, míg a fiúk számára egy sincsen. (Ld. fenti link.)

Finn kutatások derítették fel (74), hogy az alacsonyabb iskolai végzettség rosszabb életlehetőségeket, magasabb munkanélküliséget, alacsonyabb fizetést eredményez a férfiaknál, ez viszont a családalapítási hajlandóságot veti vissza.

Míg a közhiedelem a magasabb végzettségű nők termékenységi rátáját tartja a legalacsonyabbnak, valójában az alacsony végzettségű férfiak gyermekvállalási kedve a legalacsonyabb. Egyszerűen úgy érzik, kevés az erőforrásuk hozzá, a körülményeik nem eléggé optimálisak. Ezért is lenne jó javítani a fiúk tanulmányi eredményein, csökkenteni a lemorzsolódásukat az iskolákban.

Norvégiában a Stoltenberg bizottság végzett kutatást 2017 – ben a fiúk és lányok eltérő iskolai szereplése kapcsán. A következő adatokat állapították meg:

A lányok jobb szövegértéssel rendelkeznek már az iskolába lépéskor, míg a fiúk jobb térérzéssel bírnak.

A nemek közötti különbség kicsi az olvasásban és a számtanban az iskolakezdéskor, azonban a különbség fokozatosan nő és különösen magas a tizenéves korban. Az általános iskola végén a lányok minden tantárgyból jobb jegyeket kapnak, mint a fiúk, kivéve testnevelésből.

A speciális oktatásban részesített tanulók közel 70%-a fiú.

Az általános iskolában szerzett jegyek alapján képzett kreditek (amik a középiskolai felvételi alapját képezik) azt mutatják, hogy a 30 pont alatt teljesítő tanulók között 2,5-szer több fiú van, mint lány, az 50 pont fölött teljesítők között pedig 2,5-szer több lány, mint fiú.

A középfokú oktatás elkezdése után 5 évvel a fiúk 30%-a és a lányok 20%-a nem fejezte be a képzést.

A lányok jobban teljesítenek a középiskolákban. Azok közül a tanulók közül, akik sikeresen végeznek, a lányoknak átlagosan 9 ponttal több van és a rosszabb jegyeket kapott tanulók között lényegesen több fiú van.

A 30-39 évesek között a nők 57%-a, a férfiak 40%-a felsőfokú végzettségű.

Ha a jelenlegi tendenciák maradnak, akkor a Norvég Statisztikai Hivatal adatai szerint a nemek közötti különbségek tovább fognak nőni és 2040-ben a korcsoportban a férfiak 61%-a és a nők 89%-a lesz diplomás.

Ezek az adatok azért fontosak, mert a hazai helyzet sokban hasonlít a Norvéghoz, illetve általában a fejlett országokban tapasztalhatóhoz.

Az University of Kent kutatói kimutatták, hogy a fiúkat érő sztereotípiák milyen hatással vannak azok iskolai teljesítményére. (75) Ezt a tényt többféle módon is tesztelték. Idézet Szujó Flóriántól:

„A kutatás első szakaszában a kutatók 238 négy és tíz év közötti fiút és lányt kértek arra, hogy különböző viselkedéssel és teljesítménnyel kapcsolatos szituációk (pl. „ez a gyerek jól szeretne teljesíteni az iskolában”) alapján válasszák ki, hogy szerintük kire vonatkozik az állítás. Egy fiú és egy lány sziluettje közül lehetett választani.

Az eredmények, amelyeket a Child Development folyóirat publikált, azt mutatják, hogy a lányok 4 éves kortól és a fiúk 7 éves kortól úgy gondolják, hogy a lányok jobban viselkednek, és jobban teljesítenek az iskolában. A kutatók megállapították azt is, hogy a gyerekek azt gondolták, hogy a felnőttek is osztják a véleményüket, ami azt jelenti, hogy a fiúk úgy érezték, hogy a tanárok és a szülők nem várják tőlük, hogy olyan jól teljesítsenek, mint a lányok, és ennek eredményeképpen elvesztették a motivációjukat és a magabiztosságukat.”

Ezután különböző csoportokkal írtak teszteket. Akadtak, akiket semmilyen instrukcióval nem láttak el, de akadtak, akiket olyannal, hogy a fiúk rosszabbul fognak szerepelni a lányoknál, végül olyan is volt, hogy azt mondták, a fiúk és a lányok egyformán jók lesznek.

A következőket találták: azok a fiúk, akiknek azt mondták, hogy rosszabbul teljesítenek a lányoknál, rosszabbul teljesítettek azoknál a fiúknál, akiknek nem mondtak semmit.

Azok a fiúk, akiknek azt mondták, ugyanolyan jól fognak teljesíteni, mint a lányok, nos, ők jobban teljesítettek azoknál a fiúknál, akiknek nem mondtak semmit.

A lányok teljesítménye egyik kísérlet folyamán sem változott, ugyanazt a szintet hozták mindhárom esetben.

Mivel az olvasás az alapja a tanulásnak és számos készségnek, álljon itt segítségképpen néhány tanács a fiúk olvasási kedvének javításához.

Adjunk a kezükbe életrajzokat. A fiúkat a tények sokszor jobban vonzzák, mint a lányokat. Az életrajzok

tele vannak valóban megtörtént eseményekkel, mégis érdekesen, regényesen kifejtve.

Olvasson otthon az apa is! Legjobb példa, ha maga az apa vesz kezébe könyvet, és lehetőleg gyakran tegye, örömmel tegye.

Legyünk empatikusabbak a fiainkkal és tanítsuk erre őket is. Ha látják, hogy ez egy értékes tulajdonság, sokkal szívesebben bújnak majd mások bőrébe – olvasnak regényeket. Vagy kezdenek el színészkedni. Ami egy másik biztató hivatás kezdete lehet.

Legyen több férfigazdász az iskolákban. A fiúkra jó hatással van, ha példaképeket látnak maguk körül, és ha ezek a számukra tekintélyes emberek ajánlják nekik az olvasást, látni rajtuk, hogy értékesnek tartják azt.

Végül pedig: ajándékba vegyünk több könyvet. Derítsük ki milyen témájú (színű, méretű, alakú) könyvek keltik fel a fiúk érdeklődését, és alkalmazzuk ezt a tudást!

2.2 Férfiak reprodukciós joga

Bóta Károly 1996 – ban már leírta ezzel kapcsolatos haladó gondolatait (76), sajnos ezek azóta sem váltak közismertekké. Itt kísérletet teszek a férfiak jogfosztottságát kiegyenlíteni akaró munka lényegének ismertetésére.

Először is ki kell jelentenünk, hogy a magyar abortusztörvény a mai formájában alkotmányellenes és sokunk igazságérzetével is szembemegy.

Noha a születendő gyermekkel kapcsolatban a két szülőjének jogai és kötelezettségei azonosak, ma a születéséről egyedül az anya jogosult dönteni.

„Ez példátlan a joggyakorlatban. Nincsen rá precedens, hogy ahol két érdekelt fél van, egy súlyos, egész életre kiható, nagy anyagi és főleg emberi elkötelezettséggel járó, megváltoztathatatlan döntést kizárólag az egyik fél hozzon meg.” – idézet az írásból.

A mai fogamzásgátlás minősége miatt már kijelenthető, hogy egy nő akkor esik teherbe, amikor szeretne. Ma már elvárható, hogy ahhoz, hogy gyereke szülessen, a férfi hozzájárulása legyen szükséges.

Nézzünk néhány tipikus ellenvetést e kérdésben, hogy megmutathassuk, az elvárás jogos.

„A nő joga, hogy testéről és sorsáról döntsön.” Nos, a születendő gyermek génállománya fele részben az apáé is. Azonkívül a gyermeknek már az anyaméhben meglehetősen hamar saját vérkeringése alakul ki, erősen kétségbe vonható, hogy ez a kis test az anyáé – e?

Véleményem szerint nem jelenthető ki, hogy az anya a saját testéről dönt.

„A nő súlyos egészségügyi kockázatot vállal az abortusszal.” Az igazság az, hogy sok tízezer nő ezt a kockázatot önként vállalja ma hazánkban. Az apa akaratához is kötni a gyermek születését, inkább csökkentené az abortuszok számát, hiszen sok nőnek nem lenne érdemes belemennie érzelmi zsarolás céljából ilyen helyzetbe.

„Az elv szép, de nem kivitelezhető.” Nos, a következőképpen történne: a nő, ha terhes és szülni akar, még idejében meg kellene jelölnie az apát. Az apa nyilatkozna róla, hogy elismeri – e az apaságát (ha nem, esetleg később perelhető), illetve vállalja – e a gyermeket. Ha nem vállalja, a nő szülhet, ám most már csak saját magának.

Vélhetően az ilyen esetek száma jól észrevehetően csökkenne, ha a nő nem igényelhetne gyerektartást.

Abban az esetben, ha az apa nem vállalja a gyermeket, és a nő emiatt abortuszra kényszerül, fizetnie kellene a nőnek. Az abortusz költségét, illetve fájdalomdíjat a nőnek. A nő gyakori abortusza esetén ez a fájdalomdíj csökkenhetne.

„Az anya szerepe nagyobb a gyereknevelésben, tehát jogos, hogy egyedül döntsön.” Bár általánosságban elmondható, hogy a nők valamivel többet foglalkoznak a gyermekeikkel, – bár ez manapság egyre inkább visszaszorulóban van – de összességében a férfiak a reprodukciós terhekből éppen úgy kiveszik a részüket, még ha az ő munkájuk, áldozatuk időnként a családtól

távolabb is történik. Ennek a munkának az eredménye szintén az egész családot érinti.

„Más civilizált országokban is hasonló szabályozás van.” Erre az hozható fel, hogy nem kell mindig más fejével gondolkodni. A férfiak erős jogfosztottsága igenis megoldást kíván, és legyünk olyan bátrak akár elsőként lépni ez ügyben.

Még egy ellenérvet szeretnék megvilágítani, ugyanis ez tipikus feminista alapvetésből indul ki, melyet eleve érdemes megkérdőjelezni.

„A nők hátrányos társadalmi helyzete szorosan összefügg reprodukciós szerepükkel. A férfiak belekeverése ebbe a dologba a fennálló súlyosan igazságtalan helyzetet konzerválná.” Tessék? Milyen hátrányos társadalmi helyzet? Az, hogy választhatnak a munka versengő világa, és a társadalmilag elismert visszavonulási útvonal között az otthon melegébe? Sok nő az anyasággal járó örömeket kifejezetten szívesen választja a munkahelyi robot helyett. Csak a feministák hiszik azt, hogy a nők akkor élhetnek boldogan, ha mindenben a férfiakéval megegyező lesz az életük.

Érdemes megjegyezni, hogy Bóta Károly írása tartalmaz egy törvénytervezetet is, mely szabályozná a kérdést. Terjedelmi okok miatt ezt itt nem közlöm le, a hivatkozásokban ott az internetes link, ahol a teljes írás elolvasható.

Ugyanezt a kérdést (a férfiak reprodukciós joga) boncolgatta Brindzik Beáta néhány éve. (77) Ő is kiemeli a szabályozás egyoldalúságát, és úgynevezett „pénzügyi abortuszról” beszél a férfiak kapcsán.

Miután a fogantatás után már tudja az apa, hogy akarja – e vállalni az apaságot, ezért biztosítani kellene a jogát, hogy ha úgy dönt, lemondhasson a gondoskodás felelősségéről. Ma, ha az akaratán kívül nemzett gyermeket, a jog tartási kötelezettséget ír elő, ha az anya *egyedül* úgy dönt, megszüli a gyermeket.

Amúgy is kérdéses, ha feltesszük, hogy két személy el tud tartani három vagy több gyermeket, akkor egy személy miért ne tudna eltartani egy gyermeket. A lényeg: ne lehessen apaságra kényszeríteni egyetlen férfit sem.

Más kérdés, hogy mi a helyzet abban az esetben, ha az anya nem kívánja a gyermeket világra hozni, de az apa igen. Lehetségessé kellene tenni ebben az esetben, hogy az anya kihordja a gyermeket, kvázi béranyaként, a szülői felelőssége csak a terhesség alatt állna fenn, majd a szülés után minden felelősség az apát terhelné kizárólagosan.

2.3 Helytelen, de rögzült férfiminták a társadalomban

Sajnos, tényként mondható el, hogy sok férfi sem értékeli magát és az életét kellőképpen, illetve a társadalom is alulértékeli a férfiakat, a bennük rejlő potenciált. Máskor meg éppen, hogy túlértékeli, szinte félistenekként terheli meg a férfiakat, nem törődve vele, hogy ők is halandó, sebezhető, kimeríthető emberek. Mire gondolkodok?

Az egészségről a következő alfejezet fog szólni, itt csak annyit említenék meg, hogy sok javítani való van a férfiak saját egészségükhöz való hozzáállása kapcsán.

Általános beidegződés, hogy a férfiaknak önállóaknak, erőseknek, problémamegoldóknak kell lenniük. Ez így önmagában nagyon is rendben van, de sajnos emellett, nincsen kellő szabadság engedve a férfiak számára a gyengeség, sebezhetőség, a kiszolgáltatottság megélése, és mindezek (elsősorban önmaguknak való) bevállása számára. Igaz, mindezeket a társadalom sem fogadja valami jól.

Egyrésztől elvárja, hogy egy férfi hallgasson az érzéseire, de aztán vagy csak annyit akar, hogy elpityeredjen egy romantikus filmen – tehát a valódi, komolyabb és sokszor fájdalmasabb érzések elől elzárkózik, férfihisztinek kikiáltva azt –, vagy amint egy férfi érzelmessé és gondoskodóvá válik, már a férfiak, és a nők(!) szemében is megszűnik igazi férfiként funkcionálni. A férfiak nem tisztelik, a nők nem vonzódnak hozzá. A férfiak érzéseiről lesz még bővebben szó.

Másrészt új jelenségként megjelentek a felháborodott, megsértett férfiak növekvő tömegei. Sajnos ki kell mondani, felháborodottságuk és sértettségük nagyon sokszor érthető és jogos is.

A radikális feminizmus, illetve a társadalom közönye az életük problémái iránt, váláskor tapasztalt vérlázító igazságtalanságok és más egyebek oda vezettek, hogy fokozódva telnek meg frusztráló, keserű érzésekkel. Sok férfi azonban nem hajlandó arra a kemény mentális munkára, amely korunk társadalmának, azon belül is a nők és a feministák megértéséhez, motivációik elfogadásához, tévedéseik és akár rosszindulatuk megbocsátásához kell. Főleg, hogy ez a mérgező fullánk még nagyon is aktív, és szinte napi szinten kell gyakorolni a megértést, megbocsátást – és a védekezést az igazság, a férfiak életének, tapasztalatainak az igazságának kimondásával.

Azok a férfiak valóban veszélyes indulatokat sűrítenek magukba, ahhoz hasonlóakat, amelyekre a feministák mutatnak rá, mint a nők legfőbb szenvedésének, bántalmazásának okaira. Azonban nem a megbélyegzés, riogatás és az ilyen férfiakkal szembeni falak építése a megoldás!

Valójában a párbeszéd, a maszkulin identitás és az ebből fakadó életszemlélet, tapasztalat, és a nehéz, súlyos érzések elfogadása, megértése a közös út kezdete. Ettől enyhülne meg sok férfi, és biztosan nem az ostromozástól illetve ellenük uszítástól. Ezek mind félelem és meg nem értés miatti reakciók, és csak szítják az indulatokat, rombolják a párkapcsolatok minőségét a

magánéletben, sűrítik a feszültséget a közéletben. Egyre több nő, és egyre több férfi fog szenvedni, lesz képtelen a tartós együttélésre, és a közös boldogtalanság eszkalálódik.

Ez nem lehet a célja senkinek.

Szintén rossz tendencia, hogy mindent, ami patriarchális, hagyományos módon maszkulin, azt maradinak, félelmetesnek és eltörölgendőnek ítélünk. 2020 – ban a Nők Lapja újságírója, Szegő András is egy katonatiszttel való interjúja során szinte megrögzötten abból az alapállásból kérdezett, hogy a férfias, hierarchikus rend, a hatni képes férfias erő az rossz, az valami olyasmi, ami az embert leigazza, megtöri, megalázza.

Holott a lovagiasság, a nőkkel szembeni előzékenység és udvariasság, az akadályokkal szembenézni és azokkal megküzdeni képes férfierő (pl. árvíz idején, a gátakon való védekezés) – ezek mind patriarchális gyökerűek.

Nem a múltat kell végképp eltörölni, hanem ami jó, azt megtartani, a rossz helyett pedig jobbat találni.

A jövőnk tele lesz olyan kihívásokkal, amelyhez erre a férfias erőre *is* nagy szükség lesz. Fejlesszük, ápoljuk és helyezzük a neki való helyre! Se fölé, se alá.

Itt jegyzem meg, hogy a férfiak életének teljesebbé tételéhez nagy szükség van férfiközösségekre. Ezek azonban akár munkahelyi közösségek is lehetnek. Ahol mindennapos az ugratás, és időnként a mély, de általában pedig a tiszta, őszinte szó. Ezzel egyébként az érzelmi intelligencia is fejlődik.

Másik lehetőség a mesterségesen létrehozott, hetente, kéthetente összejövő, találkozó férfiak társasága. Ilyenek pl. a MentorforMen, Férfiak Klubja, Férfisátor, Valódi Egyenlőségért Civil Társaság. ezekről később külön alfejezetben lesz szó. Egyszerűen időnként és bizonyos kérdésekben a férfi legjobb társa egy másik férfi. (Mint ahogyan a nő legjobb társa időnként egy másik nő. Tipikus példája ennek a szülés és az akörüli élmények, gondok. Egy férfi is megértheti, de sosem úgy, mint egy másik nő, aki ennek szintén átélője. Egyszerűen férfiaknál is meg van ennek a megfelelője, pl. tipikusan a nőkkel, illetve a munkával járó tapasztalatok és érzelmek.)

Ahol nagyon nagy jelentősége van még a férfiak alulértékelésének és alulértékelődésének – az az apaság.

Ebben a politikai akarat, a törvényhozás, az óvodai, iskolai szemlélet és gyakorlat; a munkahelyek, valamint a családok szemlélete és gyakorlata is elmarad a kívánatostól. Vagyis mindenkié? Szinte, ami a gyakorlatot illeti. Miért?

A gyerekeknek egyaránt szükségük van anyára és apára, anyai és apai szeretetre, kötődésre, mintára. Ez ma már elvben nem vitatott, a tudomány is sokszorosán bizonyította. Gyakorlatban sok bírósági ítélet nem ezt tartalmazza.

Ugyanakkor maguk a nők szinte kétségbeejtő kettős elvárást alkalmaznak a párjukkal szemben: legyen a családjáért potensen keresni képes, ÉS egyben jó

családapa, gyermekei gondozásában aktív férfi. Meg hát jó férj, romantikus kedves is.

A mai munkahelyi elvárások közt ez szinte lehetetlen. A szüntelen piaci versengés, teljesítménykényszer, hajtás miatt a férfiak sokszor szinte kizsigerelődnek, és a boldogságuk legfőbb forrásai számára – a családjuk számára jut igen kevés belőlük.

Mindebben végül maguk a férfiak is ludasak – hiszen a hajtást, a férfias, alkotni, hatni, építeni és mindezek okán jól keresni képes ideált legelőször is ők építik, ápolják magukban.

Lehet, hogy túlbonyolítom, de őszintén állítom, megint csak nem az ideál önmagában a gond. Hanem az egyoldalúság. A másik pólus hiánya, amikor „csak” van az ember, „csak” a családjával tölti az időt, „csak” játszik a gyerekeivel, beszélget a párjával, udvarol, szeretkezik a feleségével, vagy olvas, filmezik, tekézik, focizik – kikapcsolódik.

Általában rettentően félünk attól – férfiak és nők –, hogy lustának, naplopónak fognak tartani, ha időt és energiát szakítunk ez utóbbiakra. De nem csak úgy, két kemény műszak és egy rövid alvás közt, hanem bevállaltan, felvállaltan, komolyan. Magunkat is lustának éreznénk, és sajnos nem vagyunk ezekkel a belénk nevelt érzésekkel szemben kellően kritikusak, határozottak.

Ugyanakkor a politikának is fontos teendője van a munka – család – pihenés helyes időbeosztásának kialakíthatóságában. Erős gazdaságot kell építeni, amely képes kevesebb munkaórával is eltartani nagyobb családokat. Talán az unokáink már így élhetnek, ma a

műszak és a fekvés közti pár órába kell belesűríteni mindent (udvarlás, közös munka a családjért, rekreáció, stb.).

Ez egyébként az a terület, a munkabírás, és a pénzkereset, ahol a férfiakra félistenként néz fel – és vár el szinte mindenki. Maguk a férfiak is. Álmaik nője sokszor kellően vastag pénztárca nélkül szóba sem áll velük, az egzotikus nyaralás, az elvárt életszínvonal, a szép konyhabútor, a kerámialapos sütő, a modern babakocsi, pelenka, stb. kellő kereset nélkül mind – mind elérhetetlen.

Tény: aki úgy akar élni, ahogyan felvázoltam, az a relatív szegénységgel, és emiatt a környezet esetleges plusz lenézésével is szembe kell, nézzen. Ez nem kis teher. Viszont több ideje lesz a legfontosabb kapcsolataira – és ez nem kis erő.

Eme hosszú kitérő után térjünk vissza az apaság nem kellően való megbecsültségéhez.

Ma hazánkban sajnos a tendencia az, az átlagvélekedés, de még kormányzati szinten is, hogy a család elsősorban a nő, a nők ügye. Ők akarnak és akarjanak főleg családot, a kormányzat is rájuk támaszkodik ebben a kérdésben, őket támogatja, és az apák szerepét nagyon aláértékelik. Bírósági döntésekben váláskor, a miniszterelnök nyilatkozatában, miszerint gyerekvállalás terén elsősorban a nőkre lehet számítani, és rájuk is számítnak – mind, mind azt sugallja, állítja, hogy az apaság másodlagos.

Még az olyan bestsellerek, mint a Harry Potter is, az anya áldozatvállalását emeli ki (anyja áldozata van

színesen előadva, és az apjáé éppen csak megemlítve, holott MINDKETTEN az életüket adják érte, de csak az anyai áldozat védi a főhőst a gonosztól.) (78)

Kultúránk talán a katolikus Madonna kultusz miatt is inkább anya párti, pl. az apaszabadság mértéke messze – messze elmarad az anyáékétól. Szent József, aki Féfit faragott a Megváltóból, alig van tisztelve a Szűz Anyához képest.

Szomorú adat, hogy jelen pillanatban (2021) a magyar negyven év alatti férfiak több mint 70 % - a nem vállalt még gyereket.

Mélységesen egyetértve állítom Bedő Imrével, a Férfiak Klubja alapítójával: a szülőség, az apaság valami olyan vállalkozás, ami sok energiát visz, de jóval többet hoz!

Megéri apának lenni.

Fontos viszont, hogy ezt olyan nő mellett szabad csak vállalni, aki az anyaságából fakadó kulturális és joggyakorlati előnyével nem él vissza. Magyarán szólva: nem akarja apátlanítani a gyerekeiket, nem neveli a gyerekeket az apjuk ellen.

Hatalmas kaland az apaság és nagyon – nagyon pozitívan hat vissza a férfi személyiségére, mentális egészségére.

2.4 Férfiegeszség

Kezdjük az egyik legfontosabb adattal: 2013 – as adatok alapján kijelenthető, hogy a férfiak 7 évvel élnek rövidebb ideig, mint a nők. (72 év, illetve 79 év) (79)

A férfiak egészséggel kapcsolatos viselkedésére jellemző:

(Az alfejezet idézetei a fent meghivatkozott forrásból valók.)

„- az egészségi problémákat, a tartós betegségeket az élet természetes velejáróinak tartják, így a protektív, megelőzést célzó beavatkozásokat sokan elutasítják, nem bíznak ezek jelentőségében;

- a jelentkező egészségi panaszokat, tüneteket hosszú időn keresztül elutasítják, rendszerint addig, míg alapvető hétköznapi tevékenységeikben ez nem hátráltatja őket súlyosan;

- csak a komolyabb egészségi problémákkal és rendszerint megkésve fordulnak orvoshoz;

- az orvosi tevékenységgel való együttműködés alapvetően a panaszok megszűntéig tartanak, jelentős életmód-változtatás még a súlyosabb esetekben is ritka;

- a férfiszerepekből általában is magasabb kockázatvállalási szint következik, ez az egészséggel szemben vállalt kockázatok terén különösen kiemelkedő (rendszeres dohányzás, nagymértékű alkoholfogyasztás, elhízás, önkizsákmányoló életformák, túlhajszoltság, stb.);

- jellemző az egészségi ismeretek és az egészségtudatosság alacsony szintje.”

A halálozásokra és megbetegedésekre jellemző, hogy a férfiak életmódjának hatalmas a szerepe benne, és a legkitettebbek a középkorú férfiak.

A legfőbb halálokok a keringési rendszer megbetegedései illetve a daganatos megbetegedések. (2012 – es adat.)

Elmondható, hogy a 15 és 69 év közötti korosztályokban a férfi halandóság duplája a nőinek. (2013 – as adat)

Néhány szó a két leggyakoribb halálok (ld. fent) megbetegedési viszonyairól.

2.4.1 Szív – és érrendszeri megbetegedések.

Megjegyzendő, hogy a rokkantsági esetek 30% – át az ilyen típusú megbetegedések teszik ki. Kockázati tényezők: az életkor, a férfi nem (véltetően az ösztrogén szint alacsonyabb volta miatt), dohányzás, elhízás, mozgásszegénység, cukorbetegség, magas vérnyomás, nagymértékű alkoholfogyasztás, negatív pszichoszociális tényezők.

Kijelenthető, hogy ezt a típusú megbetegedést nagyrészt ki lehet küszöbölni. *„Előfordulásuk gyakoriságát a vérnyomás, az elhízás, a koleszterinszint, valamint a dohányzás mérsékelt és együttes csökkentésével - a WHO becslései szerint - kevesebb, mint felére lehetne csökkenteni.”*

2.4.2 Daganatos megbetegedések:

Bár ebben a betegségtípusban a nők vezetnek, mégis nagyon jelentős halálok a férfiaknál is. Fontos tény, hogy a nők előbb veszik észre és reagálnak a tüneteikre. A férfiak ösztönzése a szűrőprogramokon való részvételre nagy jelentőséggel bír.

A megelőzésben komoly szerepe a zöldség és gyümölcsfogyasztásnak és a dohányzás korai abbahagyásának van (tüdőrák esetén). Ezenkívül a rendszeres testmozgás, D vitamin és Kalcium bevitel segít (vastagbél daganat esetén).

Szájúregi daganatok megelőzésében a dohányzás és alkoholfogyasztás elhagyása a legfontosabb, illetve a megfelelő fogazat és szájhygiéné megléte.

Prosztatarák esetén a rendszeres szűrésnek van nagyon nagy jelentősége, mivel 40 majd különösen 70 életév felett megnő a kialakulásának kockázata. Ez a fajta daganatos megbetegedés nagyon nagy százalékban (25%) halálhoz vezet.

2.4.3 Vélt egészségi állapot

Fontos mutatója a felnőtt lakosság egészségi állapotának a „vélt egészségi állapot.” Ebben a lakosok vallanak arról, milyen szociális, pszichés, biológiai folyamatok között élnek, mi befolyásolja egészségi állapotukat, hogyan élik meg betegségüket, illetve ez mennyire korlátozza őket. Ezek az adatok önértékelésen alapulnak, és jelen ismertető az Európai Lakossági Egészségfelmérés (ELEF) 2009 – es adataira épül.

„Előjáróban hangsúlyoznunk kell, hogy a vélt egészség önértékelésen alapul, ami nem minden esetben függ össze szorosan az orvosi diagnózissal, megítélését sok tényező – az

egészségügyi ismeretek megléte/hiánya, a társadalmi, gazdasági, kulturális helyzet (például lakóhely, iskolai végzettség, jövedelem) – befolyásolja. Ennek ellenére gyakran használják kutatásokban, mert ez írja le leginkább, hogy az emberek hogyan élik meg betegségeik jelenlétét.”

Ezen idézett kitétel után nézzük az adatokat.

Minél idősebb egy férfi, annál rosszabbnak ítéli meg az egészségi állapotát. 45 éves kor felett már kevesebb, mint felük értékeli jónak azt. Ebben az esetben már a munkáltatói oldalon is fokozottabban jelentkezik a férfi munkavállalók munkából való részleges, időszakos, vagy teljes kimaradása. Érdeemes tehát nekik is tenniük a férfiak tudatos egészségmegőrzéséért.

A férfiak kétharmada (65% – a) tartja úgy, hogy valamely krónikus megbetegedésben szenved, egyébként kevesebben, mint a nők (nekik háromnegyedük válaszolt erre a kérdésre „igen” – nel (73%)). A cukorbetegség, illetve baleset, sérülés miatti krónikus betegségben viszont a férfiak vezettek a nőkkel szemben.

Legtöbben a magas vérnyomást, majd a mozgásszervi betegségeket (gerinc – és derékfájdalom, reuma, ízületi kopás), végül a szív és érrendszeri betegségeket említették.

45 éves kor felett már a férfiak 40, 55 éves kor felett pedig az 50% – át érinti a tevékenységükben való korlátozottság. Itt is látszik, hogy a negyvenes életévek közepétől kifejezetten előtérbe kerül az egészségromlás.

Az egészségügyi rendszer igénybevételeéről az ELEF kutatás azt mondja, hogy a nagy többség a háziorvosát, és ritkábban, de fogorvosát is rendszeresen felkeresi. A túlnyomó többség elégedett a háziorvosi, illetve fogorvosi ellátással.

Kórházi ellátást fekvőbetegként a megelőző egy évben a megkérdezettek kevesebb, mint egy ötöde (14,3%) vett igénybe, egynapos, bent alvás nélküli kezelést pedig a 9% – uk.

Orvosi javaslat ellenére nem került kórházba a kérdezettek 4% – a. Negyedüknél időhiány miatt, ötödüknél félelem miatt, tizedük pedig a várólista hossza miatt nem tudta igénybe venni a kórházi ellátást. Ezzel az egészségügyi ellátási formával a válaszadók 48% – a volt elégedett.

Szakorvost a felnőtt lakosság 60% – a keresett fel az elmúlt egy évben, 12% – uk nem jelent meg a rendelésen, nagyjából hasonló indokokból, mint a kórházi ellátáson az ott nyilatkozók. A nyilatkozók kétharmada elégedett a szakorvosi ellátással.

2.4.4 A rizikótényezőkről pár szóban:

„A rizikótényezőket három csoportba oszthatjuk. Vannak a személy által nem befolyásolható faktorok, mint a nem, életkor, genetikai hajlam, illetve olyan külső tényezők, amelyekre csak kis mértékben tud hatással lenni, úgy,

mint a lakóhely, társadalmi környezet, anyagi helyzet. A másik nagy terület az egyén viselkedésével, pszichés állapotával függ össze, mint a testmozgás, táplálkozás, alkoholfogyasztás, dohányzás, vagy olyan lelki tényezők, mint a szorongás, bizalmatlanság, lehangoltság stb. Ezek együttesen olyan ún. köztes rizikófaktorok okai lehetnek, mint a magas vérnyomás, cukorbetegség, magas koleszterinszint, melyek a halálozásban jelentős szerepet játszó megbetegedések kialakulásának valószínűségét növelik (koszorúér betegség, agyér betegség, daganatos betegségek)."

Elmondható, hogy a férfiak sokszor tisztában vannak életmódjuk rizikófaktoraival, mégis a kockázatosabb, önfelégetőbb szokásaikhoz ragaszkodnak.

2.4.5 Mentális panaszok:

„Ezen kutatások egyértelműen jelezték, hogy különösen a nők, de egyre erőteljesebben a férfiak körében is megjelennek a szorongásos panaszok, a depressziós tünetek. Mindezekre azért érdemes jelentős figyelmet fordítani, mert ezek a problémák nem organikus eredetűek, hanem szinte kizárólag a társadalmi élet beilleszkedési, alkalmazkodási zavaraiából keletkeznek. (Tistván, 2012)“

Korunk népbetegsége a depresszió. Az erről szóló adatok:

„A depresszió a lakosság 6%-át érintette, a mentális problémák 3%-ánál jelentkeztek. Az előfordulási gyakoriság mindkét kórképnél nagyobb a nőknél, mint a

férfiaknál. Krónikus depresszióról panaszlik a megkérdezettek 6%-a, egyéb mentális betegség több mint 3%-ban fordul elő. Ugyanennyi az elemzett betegségek miatt gyógyszeres kezelésben részesülők aránya is, ez összesen megközelíti a 10%-ot, ami figyelmeztet arra, hogy a mentális zavarok is a gyakoribb betegségek közé tartoznak. Figyelemre méltó ezen kívül, hogy 6% körüli a rendszeresen altatót szedők aránya, ami feszültségre, nyugtalanságra, szorongásra és stresszre utal. A megkérdezettek 20%-a jelezte, hogy sokat idegeskedik, és gyakran érzi magát kimerültnek, folytonos fáradtságra pedig egyharmaduk panaszlikott.”

Segítséget jelenthet a szakember megkeresése, illetve az egészséges életmód. Sokak által nem ismert lehetőség, hogy pszichológushoz például életvezetési tanácsokért is lehet fordulni, nem kell konkrét mentális zavarban szenvedni hozzá. Amennyiben valaki elégedetlen az életével, az életmódjával, már nyugodtan elmehet szakemberhez. Manapság a coach – ok munkája is tipikusan erről szól.

2.4.6 Táplálkozás:

„A férfiak diétája kevésbé egészséges, mint a nőké. Az EU tagállamokban végzett felmérés szerint a férfiak kevésbé társítják az egészséges étrendhez a zöldség-gyümölcs és a kevesebb zsíros étel fogyasztását. (Eurobarometer, 2006)

A túlsúlyos/elhízott férfiak jellemzően nem látják a saját többlet súlyukat, ami aggodalomra adna okot.

Hajlamosak csak akkor aggódni, ha már inkább az elhízás jellemző, vagy megjelennek az elhízással kapcsolatos társbetegségek. (McPherson, 2004)

Nem rendelkeznek kellő kontrollal a táplálkozásuk felett és kevésbé jól tájékozottak az egészséges táplálkozással kapcsolatban. Hagyományosan a nők vásárolnak és készítik az ételeket. A férfiak általában kevésbé jól ismerik az élelmiszerek egészségi előnyeit (Kiefer, 2005; Parmenter, 2000), kevésbé valószínű, hogy elolvassák az élelmiszerek címkéit (Galanko, 2005), végül inkább támaszkodnak a nők tanácsaira és támogatására az élelmiszerválasztás és táplálkozási kérdésekben, mely különösen kedvezőtlen, ha a férfi egyedül él. (Gough, 2006)

A férfiak étkezési szokásait befolyásolja a munkaidő (a több műszakban dolgozó, vagy ingázó férfiak hajlamosak félkész ételeket enni, nassolni, vagy otthonukon kívül étkezni. (The Report of the National Task Force on Obesity, 2005)

A férfiak táplálkozása főleg élvezet-orientált és a „nagyság”-ot gyakran a férfiassággal hozzák összefüggésbe. A férfiak gyakran ellenállnak az egészséges táplálkozással kapcsolatos

üzeneteknek, illetve, hogy megmondják nekik, mit egyenek. Az információk lehetnek megfélemlítőek vagy ellentmondásosak, sértve ezzel a személyes választás szabadságát.

(McCarthy, Richardson, 2011)

A férfiak inkább preferálják a testmozgást és a sportot az ideális súly eléréséhez, mint a diétát, mivel utóbbit

kevésbé tartják relevánsnak. (Kiefer, 2005, McCarthy - Richardson, 2011)”

Néhány ötlet a férfiak testsúlycsökkentéséhez:

a legtöbb férfi szereti a különböző „kütyük” (pl. lépésszámláló) használatát

előnyös a helyi sportcsapathoz fűződő aktivitásba bevonás (különösen, ha annak szurkolója)

diétánál vonzóbb a fizikai aktivitás

szigorú diétánál vonzóbb a szakaszos diéta

csoport létrehozása, különösen esti találkozókkal előnyös

ha egészségügyi szakember állapítja meg a túlsúlyt, és ad tanácsot, az különösen középkorú férfiakra pozitív hatású,

ösztönző lehet a fogyás egészségügyi előnyeinek megértése, és a személyes megjelenés javulásának lehetősége

2.4.7 Szűrővizsgálatok:

„A szűrővizsgálat a tünet- és panaszmentes személyek rendszeresen végzett vizsgálata, melynek célja:

– az életmóddal összefüggő rejtett rizikótényezők felderítése;

– biológiai kockázati tényezők (pl. emelkedett koleszterinszint, rákmegelőző állapotok stb.) feltárása;

– valamint a még kialakulásának kezdeti szakaszában lévő betegség(ek) felismerése.

A szűrővizsgálatok további célja, hogy megszakítsa a betegség kialakulásának folyamatát, annak teljes kibontakozását és még az előtt az orvoshoz jutassa a beteget, mielőtt tünetei miatt önszántából tenné azt. Az időnyerés esélyt ad arra, hogy a korábbi kezeléssel megelőzzük a betegség előrehaladottabb stádiumának kialakulását.”

Fontos lépés a férfiak egészségvédelme érdekében, hogy rábírjuk őket a szűrővizsgálatok igénybevételére. Elmondható, hogy a férfiakat megszólítani igyekvő kampányok rendkívül ritkák.

2.4.8 Férfiak egészségét meghatározó, személyes életterületet érintő trendek:

„Ezen a területen a legtöbb probléma okozója az, hogy a megváltozott társadalmi környezet következtében a férfiak a korábbi szerepkörök mellé továbbiakat nyertek, amelyeket nehezen tudnak teljesíteni, így túlkövetelt férfiakat látunk a környezetünkben. Tökéleteset kell nyújtaniuk már nekik is mindig, mindenhol, minden körülmények között. Nem csak a külsőségekben, hanem a munkában, a családban, a párkapcsolatban, a szexualitásban, a belső értékek területén és az egészségben is. A nők a hagyományos, az eltartó férfi erőnyeit szeretnék megtartani partnerükben, de mellé az érzékeny, gyereket nevelő, párját megértő tulajdonságokat mutató oldalukat is elvárják. Az elvárások tehát módosultak az évek folyamán, méghozzá ellentmondásos módon, vagyis

– kialakult az „új” férfivel kapcsolatos szerepelvárás, aki érzelmeket mutat, érzékeny, családjában átvesz ellátási, gondoskodási feladatokat;

– ugyanakkor a női fantáziában még mindig él a hős, a harcos, a győztes, a hódító, a támogató, a „hagyományos” férfi asszociációja.”

Tehát nőtt a pszichés, társadalmi nyomás a férfiakon. Elmondható, hogy:

meghatározóbbá vált a vonzó külső iránti elvárás a férfiakat illetően is

egyre több a férfiak vezette egyszemélyes háztartás, és a számuk emelkedő tendenciát mutat

egyre motiváltabbak a férfiak az egészségük megőrzése terén

a virtuális világ vonzereje nagyobb a férfiak számára, mint a nők számára, és ez a vonzerő meg is fog maradni

a gyermeknevelésben, a róluk való gondoskodásban nőni fog a férfiak szerepe (egyre inkább részei kívánnak lenni a „gyermek, mint csoda” élményének)

A nemek közötti feszültségek a munkaéletben nagyon karakteresen észlelhetőek, sok esetben tekintik egymást a nemek versenytársnak, úgy tűnik - látszólag, vagy ténylegesen -, egymás elől veszik el a lehetőségeket. A gazdasági válság miatt kialakult helyzet ezt csak még inkább aláhúzza. A statisztikák szerint a gazdasági válság jobban érintette a férfiak munkaerő-piaci

pozícióját, magasabb arányban váltak munkanélkülivé a 2009-es évtől kezdve, mint a nők.

Helyzetüket súlyosbította, hogy az állapot hosszú ideig konzerválódott: a KSH adatai szerint csak a 2013-as évre normalizálódott valamilyen szinten a nemek közötti különbség. A férfikép stabil eleme ugyanis a munka, így a munkanélküliség számukra romboló hatású, önértékelési zavarokat okozó.

Figyelmet érdemelhet még az 55. életév körüli *andropauza* – férfiklimax. Kevesebb tesztoszteron hormon termelődik a férfiakban, így csökkenhet a nemi vágy, romolhat a memória, stb. Mindezt ellensúlyozandó, a férfiak ilyenkor több erőfeszítést tehetnek, hogy bebizonyítsák: ők még mindig olyan jól teljesítenek (munkában, szexualitásban), mint korábban.

Zárszóként elmondható, hogy a ma férfiája sérülékenyebb, de egyben személyiségében árnyaltabb is, mint korábbi önmaga volt. Empatikusabb megközelítést és támogatást igényel a társadalomtól, miközben hagyományos, keményebb alteregóját is igyekszik megőrizni. Ugyan nagyobb stressz alatt, de önszerveződve, megfelelő támogatással teljesebb életet is élhet.

2.5 Bántalmazott férfiak

Nézzük meg a kapcsolati erőszak témáját hogyan dolgozta fel dr Warren Farrel, amerikai pszichológus és férfimozgalmár! (80)

Az említett könyv erről szóló fejezetét hét részben feldolgoztam a saját blogomon, úgyhogy onnan fogok idézni. (81)

„Még azok a férfiak is, akik megosztják bántalmazásuk tapasztalatait, gyakran találkoznak ezzel a válasszal: "persze, persze, de a nőknek sokkal rosszabb." Ez annyira elterjedt nézet, hogy a férfi mellett védelmet kereső nőt lassan felváltja a nőverő férfiktól rettegő nők népes tábor. Nem bíznak a férfiakban, és haragot, gyűlöletet táplálnak magukban velük szemben.

Népszerű az az elképzelés, hogy a kapcsolati erőszak során csak a férfiak verik a nőket, fordítva nagyon ritka, és csak önvédelemből történik meg, a nők nem szállhatnak ki ebből, mert az elhagyott férfi utánuk megy és agyonveri őket, ennek az egésznek pedig az az alapja, hogy a férfiak kiváltságos lényeknek tartják magukat és a nőket pedig a tulajdonuknak.”

„Ha nők bántalmaznak, akkor a férfiak a nők megértésére és a változás elősegítésére helyezik a hangsúlyt, ha férfi a bántalmazó, akkor a nők a helyzetből való kilépésre és a férfi börtönbe juttatására.

A feministákat még talán senki sem figyelmeztette, hogy a mottójukat, miszerint: "Soha nem lehet ok arra, hogy valaki megüssön egy nőt" - ről a "Soha nem lehet ok arra,

hogy bárki megüssön bárkit" - re kellene változtatni. Ez egyszerűen így igaz és fair.

Kultúránk sajátosan támogatja a férfiak bántalmazását. Amikor egy reklámban elcsattan egy pofon, akkor százból százszor nő üt meg férfit. A vicces tévéműsorok gyakran mutatják, hogy nők vernek férfiakat, de azt nem, hogy férfiak vernek nőket. Ha a férfi nem hagyja el az őt megverő nőt, azt nem hívják "megvert férfi szindrómának", sokkal inkább komédiának."

„Amikor férfit bántalmaznak, akkor az sokszor azért nem jelenti az esetet, mert egyrészt nem hinnének neki, másrészt kinevetnék. A szégyentől való félelem nagy visszatartó erő.

"A férfiak megtanulják, hogy a fájdalmat "dicsőségnek" hívják, a nők megtanulják, hogy a rendőrséget hívják." - idézet a könyvből."

„Azok a feministák, akik szerint a férfiasság az, hogy egy férfi bármikor megüthet egy nőt, mélységesen félreértik a férfiakat és a férfiasságot.

"Egy nő megverése a férfiszerep összeomlását jelenti" - idézet a könyvből."

(82) „'75 - ben elkészült az első mindkét nemre vonatkozó kapcsolati erőszak felmérés, és a kutatók: Suzanne Steinmetz, Murray Strauss és Richard Gelles alig hittek a szemüknek - a férfiak és nők közel azonos mértékben ütötték meg egymást!

Azóta sok kutató ellenőrizte és újra felvette az adatokat, köztük sok feminista is, de két dolgot mindig ugyanúgy találtak.

A férfiak és nők egyforma gyakorisággal verik egymást, vagy a nők kicsit gyakrabban, mint a férfiak. A nők gyakrabban kezdeményezik az erőszakot, főleg ha komoly erőszakról van szó. Ezeket maguk a nők is elismerik. Végül a nők gyakrabban kezdeményeznek olyan komoly erőszakot, amelyet nem viszonznak.”

„Forrás: National Alcohol and Family Violence Survey (1992), reprezentatív kutatás 1970 személyen. Az Institute for Survey Research (Temple University) Lásd: Murray Straus és Glenda Kaufman Kantor, "Change in Spousal Assault Rates from 1975 to 1992. Három, egyesült államokbeli országos felmérés összehasonlítása, amit a 13. Szociológia Világkongresszuson mutattak be - Bielefeld, Németország, 1994.07.19.”

Természetesen fontos megemlíteni, hogy itt amerikai adatokról van szó. Hazánkban az OKRI (Országos Kriminológiai Intézet) végzett kutatásokat a témában eszerint az áldozatok 30% – ban férfiak, fiatalokúak közt az áldozatok kétharmada fiú, a kapcsolati erőszak halálos áldozatai közt pedig 63% a férfiak aránya.

Nézzük, hogyan érvel Farrell tovább! (83)

„A férfiak gyengesége az erejük álarca

A nők ereje a gyengeségük álarca – idézet a könyvből

Sok férfi azért nem jelenti be az őt ért erőszakot, mert úgy hiszi, hogy a "magánélete problémáit az embernek magának kell megoldania". A szennyos kitergetését a magánélet szentségének meggyalázásaként értékelik. Úgy vélik, a kemény fickók - és melyik férfi nem akarja kemény fickónak érezni magát - bírják a gyűrődést.

Mind a férfiak mind a nők úgy érzik, rajtuk múlnak a dolgok, azt mondják, nekik kell valamit másként tenniük. Aztán a nők ezután a rendőrséghez fordulnak, a férfiak pedig nem.

*Egy férfi azért sem fordul a rendőrséghez, mert nem akar a környék Nyúl Bélája lenni. **Egy megvert férfi tudja, hogy nincsen számára menedék, mert senki sem hiszi el, hogy ilyen, hogy "megvert férfi" létezik.***

A nők tudják, hogy mikor tehetetlenek - a férfiak nem ismerték még ezt fel. A nők problémái jó úton vannak a megoldás felé, míg a férfiakét még csak fel sem ismerték."

„A feminizmus feltárta, hogy a nők miért maradnak benne egy bántalmazó kapcsolatban - gazdasági és önértékelési problémákkal küzdenek, illetve félnek a férfi bosszújától.

A férfiaknál ez másképp van:

- a férfi tudja, hogy a felesége a gyerekeket is bántalmazni fogja, és ha ő elmegy, a gyerekek ott lesznek védelem nélkül.

- a férfi tudja, hogy ha elveszíti a feleségét, szeretetet már csak a gyerekeitől kaphat.

- végül, ha a férfi elmegy, a feleségéé lesznek a gyerekek és a ház is. A ház azért vonzóbb, mint egy albérlet. A gyerekek közelsége vonzóbb, mint a nő jóakaratótól függő kapcsolattartás.

Ha mindehhez hozzáadjuk a tehetetlenséget a segítségkéréshez máris ott áll a "bántalmazott férfi szindróma" előttünk."

Következő tisztázandó kérdés: (84)

„Nem önvédelemből ütnek a nők?

Nézzük egy mindkét nemet megkérdező kutatás mire jutott:

Ki ütött először a házasságot megelőző egy évben?

Férfiak	13 %
Nők	26 %

Ki ütött először a házasságkötést követő 6 - 18 hónapban?

Férfiak	8 %
---------	-----

Nők	17 %
-----	------

Ki ütött először a házasságkötést követő 18 - 30 hónapban?

Férfiak	9 %
Nők	16 %

Magyarázat: A százalékok a nemek válaszainak átlagát jelentik. Mindkét nem beszámolt a saját, ill. a partner által kezdeményezett erőszakról. Mindkét nem kb. 10%-al becsülte alá a saját kezdeményezte erőszakot a partner beszámolójához képest.

Forrás: K. Daniel O'Leary, Julian Barling, Ileana Arias, Alan Rosenbaum, Jean Malone, Andrea Tyree: "Prevalance and Stability of Phisycal Agression Between Spouses. Longitudinális vizsgálat.

"Journal of Consulting and Clinical Psychology", 57. évfolyam, 2. szám, 1989. 263-265 oldal

Nem azt halljuk, hogy ha egy nő megöli a férjét, azt önvédelemből teszi? De igen. Ám amikor dr Coramae Richey Mann ellenőrizte ezt, úgy találta, hogy ez csak az esetek 10 % - ban volt igaz. Egy nő önvédelemre hivatkozik, ha megöli a férjét, de pl. akkor is, ha álmában öli meg, vagy a férje tolószékes volt. Egyszerűen csak megfélemlítésre kell hivatkoznia a bíróságon a feministák által kreált "tanult tehetetlenségi védekezés" alapján. Csak hát a halott férfi nagyon is halott, és nem tud védekezni, hogy mi is történt.

Amikor viszont a férfiak hivatkoznak önvédelemre, ezt még az ügyvédjük sem hiszi el nekik. Pl. Steve Murray ügyvéd egy tévéműsorban szűkülőknek nevezte a férfiakat, akiket erőszak elkövetése miatt védett, hogy azt mondják: "ő ütött először". Ha egy férfi önvédelemre hivatkozik, akkor úgy tartják, hogy rinyál."

Mi az oka, hogy a férfiakat érő bántalmazásokról olyan keveset hallunk?

**„Lehet, hogy a férfiak elleni erőszakról szóló híradásokat cenzúrázták, és ezért nem tudunk róluk?-
idézet a könyvből**

A cenzúra kettős: közvetett és közvetlen.

Közvetlen cenzúra: Suzanne Steinmetz - t, miután közzétette a "Megvert férfi szindróma" című művét, egyik, a Delaware Egyetemen tartott előadásán bombával fenyegették meg. Otthon felhívta egy nő, hogy valami történni fog a gyerekeivel, ha nem hagy fel kutatásai ismertetésével. Ezenkívül megpróbálták a karrierjét lerombolni. Megkeresték a női tudományok tanszékét és az előléptetése ellen agitáltak ott, ahol alkalmazásban állt.

Richard Gelles, aki Suzanne Steinmetz – cel és Murray Straus – szal együtt e tanulmányok úttörője volt, elmondta, hogy Straust csak ritkán hívták meg a kapcsolati erőszakról szóló konferenciákra, és ott sem tudta elmondani a mondandóját, mert bekiabálásokkal és füttyel zavarták meg, míg ki nem vezették a teremből. Bár számos tudományos társaság vezető tisztségére jelölték, azóta egyszer sem választották meg.

Közvetett cenzúra: Richard Gelles szerette volna bemutatni a kapcsolati erőszakot feminista és nem feminista szempontból. Egy feminista tudós beleegyezett, de csak míg meg nem tudta, hogy más nézőpontok is fognak szerepelni a könyvben. Ezután közölte, hogy nem bocsátja rendelkezésre az írásait, de azt is elintézi, hogy senki más feminista ne működjön Gelles – szel együtt.

Kanadában az University of Alberta egyik tanulmánya arról számolt be, hogy a férfiak 12 % - a válik a felesége áldozatává, és a nők 11 % - a a férjéé, de csak a nőkről szóló adatot közölték. Earl Silverman megszerezte az adatokat évekkel később, de ő sem publikálhatta.

Egy másik kutatás azt tárta fel, hogy a párkapcsolatban élő nők 46 % - a és a férfiak 18 % - a követett el a párja ellen fizikai erőszakot. A férfiak 18 % - át azonnal közzétették, de a nők 46 % - át nem, sőt a Canadian Journal of Sociology hasábjain azt is letagadták, hogy kutatták volna a női elkövetés gyakoriságát.

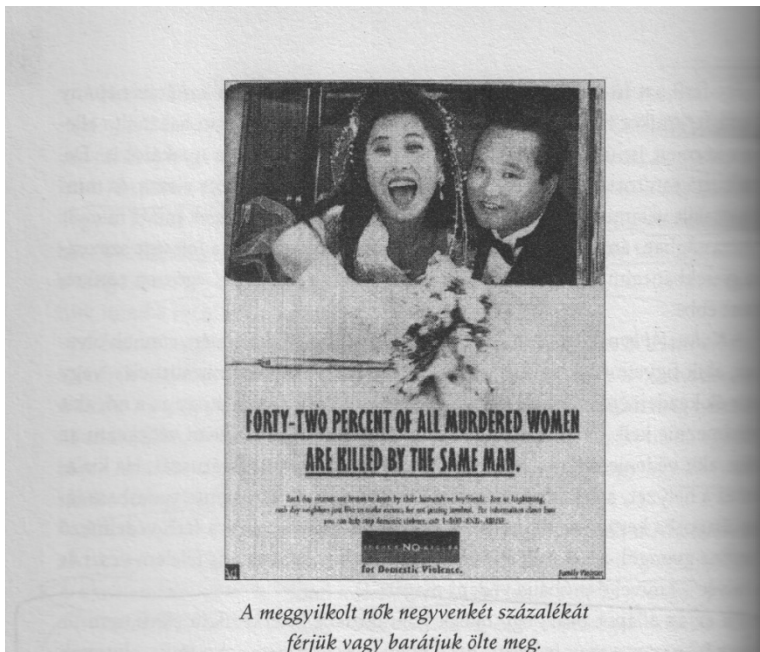
Valójában az USA alkalmazta ezt a cenzúrát először. 1979 - ben Louis Harris és társai a Kentucky Nőbizottság megbízásából kutatást végeztek a kapcsolati erőszakról. A nőket ért bántalmazás adatai nyilvánosságot kaptak, míg a férfiakéi nem. R.L. McNeely erről így beszél: Ha közzéteszem az adatokat, rögtön megvonják a támogatásomat.

Ezért mennek így a dolgok.”

Ugorjunk a Farrell munkáját bemutató poszt sorozatban! Jöjjön a hatodik rész, érdekes adatokkal. (85)

„Nem úgy van, hogy a férfiak többször ölik meg a feleségüket, mint a feleségek a férjüket, ezért a támadások féltelmeztetőbbek a nők számára?

Először nézzünk egy a reklámtanács által helyben hagyott reklámot, mely rávesz minket, hogy a manipulált statisztikát higgyük el és ne a valóságot.

Az a nő, aki épp most házasodik, és meglátja ezt a plakátot, az az érzése támadhat, hogy élete egyik legboldogabb élménye élete leghalálosabb élményévé is válhat idővel. Nem fog a statisztikák mélyére nézni. Nem fogja megtudni, hogy manipulált adatokkal őt is manipulálják. A nők látványos megfélemlítése és férfiak ellen hangolása zajlik - amit meg kell állítani a valós adatok hangoztatásával.

Valójában 54 000 000 férjezett nő él az USA - ban, és évente 900 - at gyilkol meg a férje. Bár a reklám azt sugallja, hogy a nőket ölik meg 42 % - ban, valójában azonban a meggyilkolt nők 42% - át teszik ki a férjük áldozatai.

A két nem tagjai közel egyenlő arányban gyilkolják meg egymást, a feministák mégis a férfiakat igyekeznek kizárólagos elkövetőkként beállítani. Így aztán nincsenek menedékházak férfiaknak és a segélyvonalak is csak nők számára adnak segítséget. (Hazánkban a NANE áldozatsegítói több ízben a neme miatt utasítottak el bajban lévő férfiakat.)

Nincsen adat arra vonatkozóan, hogy melyik nem tagja gyilkol többször (házastársát) de valószínű, hogy a nők azok. A férfiak általában maguk követik el a tettet, ezt könnyű felfedezni. A nők azonban mérgezhetnek is (a férfiak szúrnak, ütnek vagy lönek), bérgyilkost is fogadhatnak, vagy a barátjukat kérik meg a gyilkosságra. Utóbbi kettő többszereplős gyilkosságnak minősül, ha felfedezik, és nem a női statisztikát rontja. Holott az FBI adatai szerint ilyenkor négyszer annyi az áldozatok közt a férjek száma, mint a feleségeké.

A hivatalos adatok (a házastársi gyilkosságok 42% - át követik el nők) a többszereplős gyilkosságok adatait nem tartalmazzák.

Ha az áldozat nő, valószínűbben derül ki a gyilkos személye (legtöbbször a felindult férj aztán magát is megöli, mert úgy érzi, őt senki sem szereti). Amikor a férj az áldozat, nagyon sokszor a gyilkosság oka nyereségvágy (pl. biztosítási összeg megszerzése.)

A női házastársi gyilkosokat 13 % - ban mentik fel, míg a férfiakat 1 (azaz **egy**) % - ban. A kiszabott börtönbüntetések is háromszor hosszabbak a férfiak esetében: 17,5 év a 6,2 évvel szemben.

Ha a nőket csakis ártatlannak tudjuk elképzelni a jogegyenlőség is sérül.

A kapcsolati erőszakot a nők olyan kifinomult módszerekkel űzik, hogy az hivatalosan nem is számít kapcsolati erőszaknak.

A női módszerek kapcsolati erőszak esetén:

A férfi önérzetének megtörése hamis vádakkal vagy bántalmazással.

Csak össze kell írni a férfi erőszakoskodásainak számát és módját. És itt határ a csillagos ég, csakis a nő fantáziája szab határt a hamis vádoknak. Távoltartást eszközölhet ki a férjével szemben, megszerezheti a gyerekeket (egyrészt mert erőszakosnak állítja be, másrészt a távoltartással eléri, hogy a gyerekek vele éljenek, és a stabilitásra hivatkozva a bíróság ezt akarja majd fenntartani, legalábbis hazánkban – a blogger) és végül: a férfi hírnevét és karrierjét is tönkre teheti.

A férfi szerethetőségét a keresőképessége jelenti, ha a hírneve megroppan, abba sok férfi belerokkan. Öngyilkos lesz, esetleg infarktusban meghal. Ezek azonban nem számítanak a nők által elkövetett gyilkosságok közé.

Birtokháborítás és szakmai ellehetetlenítés.

A férfi munkájának lerombolása nem olyan, mint egy láthatatlanul maradó bántalmazás? Egy élet munkája lehet benne. Ha egy filmben a feleség tönkreteszi a férje

javait (pl. First Wives's Club) a közönség és különösen a nők megéljenzik ezt.

Lelki bántalmazás

Úgy tűnik, ma ez még csak akkor fontos, ha a nők az áldozatai. Holott a lelki bántalmazás, tekintve, hogy a kommunikáció a nők területe, tipikusan női eszköz.

A szerző (dr Warren Farrell) harminc éves tapasztalatai szerint a nők és férfiak másképp bántják egymást. Pirruszi győzelmeket aratnak egymás felett. A férfiak eltemetkeznek a munkába, átrendezik a garázst, eltűnnek egy üveg mélyén, a tévé előtt, az újság mögött, állandóan sportműsorokat bámulnak, esetleg szerencsejátékoznak. A nők a pénzt költik, zsémbelnek és manipulálnak, szerelmes regény mögött háritják a szexet. Mindkét nem egyforma gyakorisággal tart szeretőt.

Sokszor a partnerek (mindkét nemből!) nagyon is tudják, milyen érzékeny pontra kell verbális ütést gyakorolniuk. A másik szívét törik össze - és ez lehet keményebb, bár kevésbé látványos, mint egy pofon.

Elsősorban tehát ne a bántalmazásra és az áldozatokra figyeljünk, hanem a módokra, melyekkel elmélyíthetjük az együttérzésünket, illetve kifejezhetjük az egyet nem értésünket.

A feminizmus egyfajta női maffiává vált Amerikában, ahol az ártatlanság véelme miatt a bűnös nők is megúszhatják az igazságszolgáltatással való összeütközést. Így a nők által bántalmazott nők, férfiak

és gyerekek jogai csorbulnak, méghozzá számottevő mértékben.

Ha nem vesszük komolyan, amikor egy nő bűnt követ el, akkor a nő sem fogja komolyan venni a bűne súlyát!”

Végül a megoldásról: (86)

„Következtetések és megoldások:

A legfontosabb - a megelőzés. Pl. megtanulni, hogy hogyan kritizáljunk, és hogyan fogadjuk a kritikát.

Hatékonyak a jogi eszközök az erőszak visszaszorításában?

*Nos, a legtöbb férfit nem a kilátásba helyezett büntetés, hanem a bántalmazott nő szeretetének megvonása fogja visszatartani. Illetve az önmegvetés, amit a bizalom helyreállításának hónapjai alatt átél. **Így vagy úgy, az a férfi, aki megüt egy nőt, az az erő érzésének egy pillanatát cserélte el hónapok tehetetlenségével.***

Mivel igaz, hogy ahová bántalmazás miatt kimegy a rendőr, ott már a megelőző két évben 85 % - os valószínűséggel járt - a törvény nem igazán tart vissza az erőszaktól.” (Ennyire védené meg a nőket az Isztambuli Egyezmény.)

„A büntetés gyakran a társadalom megfutamodása a helyzet komplexitása elől.

Az egyik legrombolóbb mítosz az, hogy az elváló nő után megy a volt párja és megöli őt. Mindkét nem

esetében van erre esély, de amikor ilyenről hallunk, a válás utáni erőszak öt indikátorának legalább egyike megtalálható az esetben.

A válás utáni erőszak öt indikátora:

- a bankszámla kifosztása
- gúnyos, bántó, elutasító üzenet

hátrahagyása

- gyerekek "ellopása"
- följelentés, a házastárs letartóztatása
- a szerető házába, vagy lakásába költözés

Az erőszak elkerülésére vonatkozó két legfőbb szabály: állítsunk fel szilárd határokat, ill. igyekezzünk csökkenteni a volt partner presztízsveszteségét.

Egy férfinak még egy erőszakkatalizátora van: ha van nagy összegű életbiztosítása. Ez arra ösztönözheti a nőt, hogy balesetnek álcázott gyilkossággal megszerezze a pénzt.

Általában jó, ha tudjuk: a harc növeli, az odafigyelés csökkenti az agressziót.

Válás után mindkét nem szokta zaklatni a másikat. A nők azonban jobban félnek, hogy a férfi telefonhívásai erőszakos tettekben fognak folytatódni. Három dolgot érdemes ilyenkor figyelembe venni: 1. mennyire volt a férfi korábban erőszakos, 2. mennyire fáj a férfinak a visszautasítás és 3. a nő a férfi háta mögött elvitte-e a gyerekeket.

Ha a férfi nem szokott erőszakoskodni (vagyis a legtöbb férfi) a nő úgy védheti meg magát, ha beszél vele - és

nem diktál - ha megállapodást köt vele pl. a gyerekekkel való kapcsolattartásról, és azt be is tartja. Ilyenkor a férfi szintén betartja a maga részét, mert a férfiak általában bizony nem bűnözők.

A bántalmazás politikája: a nagy egyenlőtlenség.

A kapcsolati viták mezején a nők legalább annyira otthon vannak, mint a férfiak a futballpályán. De a nők szabályszegései ezen a területen legálisak, míg a férfiak fizikai erejének használata nem.

Az állam és mások csak olyan feminista szervezeteket támogatnak, amelyek ezt a "vádoljuk a férfiakat!" mentalitást vallják. Eközben a bántalmazást csak közös erővel lehet megoldani. A politikusoknak tudniuk kell, ha a férfiokról mint elkövetőkről, és a nőkről mint áldozatokról beszélnek, akkor a választókat megosztják és szembefordítják egymással.

A megoldás:

- ugyanannyi férfi és női tanácsadót kell kiképezni világszerte, így a segítő rendszer a legvalószínűbben nem lesz szexista.

- családi kommunikációs műhelyeket kell létrehozni, amelyek anélkül elérhetőek lennének, hogy a kapcsolati erőszakkal hoznák összefüggésbe őket – ez olcsóbb, mint a börtön

- a rendőrségre érkező minden kapcsolati erőszakkal kapcsolatos hívást továbbítani kell egy anyagiakkal megfelelően ellátott, 24 órában szolgálatban lévő

segítőszervezetnek, hogy egy férfit, vagy nőt küldhessenek segíteni a bejelentőkhöz

- a rendőrséget csak akkor kell bevonni, ha a bejelentő nem hajlandó elfogadni a felajánlott alternatívákat

- ha valaki többször fordul a segélyszervezethez, akkor a párnak díjat kell fizetni, és kötelezni kell magát, hogy eljárnak a családi kommunikációs tréningre

Olcsóbb megtanítani, mint bebörtönözni.

Kötelezővé lehet tenni a tréningeket? Igen. Aki első alkalommal bántalmaz, annak fel kell ajánlani, hogy tréningen vesz részt, vagy börtönbe megy. Az adófizetők pénzen tudást és szeretet tanítunk, a gyűlölet és megkeseredés helyett.

A férfiaknak fel kell hagyniuk az erőszakkal! - megközelítés helyett a Mindkét fél bújjon egy ideig a másik bőrébe! megközelítést kell alkalmaznunk.

Letartóztatások helyett oktatást, már az iskolában, hogy miképpen kell teremteni és építeni, fenntartani egy kapcsolatot.”

Nos, ez eléggé hosszú alfejezet lett, de a kérdés is központi jelentőségű. Remélem, sikerült némi megértést kieszközölnöm a kapcsolati erőszak férfi áldozatai számára is.

2.6 Apátlanítás váláskor és kapcsolattartás válás után – avagy szeretni vágyó férfiak

Korunk élteti az egyedülálló szülőket, akik gyermekeiket nevelik. Ők tipikusan anyák, megmutatva a jogrend hiányosságát, amely valamelyik szülő szülői jogait felfüggeszti, és azt teljes egészében a másikhoz csatolja. Kizárja, hogy a szülői jogok sértetlenül megmaradhassanak, és pl. váltott elhelyezés révén gyakorolva is lehessenek. Bár nemrégiben komoly változás volt e téren.

Másrészt a jogalkalmazás egyoldalú: szinte mindig az anyának ítélik a gyerekeket. Volt rá eset, (nem is egy) hogy súlyos pszichiátriai probléma fennállta ellenére. A magyar bíróságok némelyike, és egyes bírónők kifejezetten elfogultak gyermekelhelyezés ügyében, az anyák válóperes ügyvédei pedig rá is segítenek, az apát pedofiliával megvádolva, érzelmileg instabil, ön- és közveszélyes személynek leírva próbálják a bíróságot befolyásolni, akár teljesen nyílt hazugságokat bevetve.

Mindebben a radikális feminista szervezetek (bizonyos esetekben) a bosszúszomjas anyáknak segítenek. Kiképzik őket, mit tegyenek, mit mondjanak, hogy ügyük pontosan úgy végződjék, ahogyan azt az elején eltervezték. Apuka a nevelésből kizárva, ritka, és behajthatatlanul elmaradó kapcsolattartások, míg az apa feladja, és a gyerekek immár csakis az anyá

felügyeletében vannak. (Ellenkező esetről is tudok, amikor az anya az áldozat.)

Holott minden mérvadó kutatás azt mutatja ki, hogy apára és anyára egyaránt szüksége van a gyerekeknek, sokszor még akkor is, ha magatartásukban (akár az anya, vagy az apa részéről) diszfunkciók, diszharmonikus elemek kapnak helyet. Pl. egy ilyen némileg diszharmonikus apa még mindig jobb egy nem létező apánál.

A nőszervezetek összetett módon segítik az apátlanítani akaró anyákat. Volt, hogy azt tanácsolták, területi hatáskörrel nem rendelkező bíróságon indítsa el az eljárást hamis igazolványokkal, hogy az ügy késedelmet szenvedjen. Mivel az apák és anyák megítélése más, az anyákat szinte mindig megmentendő áldozatnak látja a társadalom – és így a bíróságok is – ezért az anya esetében jó eséllyel nem, vagy csak enyhe következménye lesz egy ilyen csalásnak.

A feministabarát sajtót is előszeretettel használják a radikális feministák, hogy az apa ellen hangolják a társadalmat, és így az ügy összes résztvevőjére nyomást tudjanak gyakorolni.

Előfordult, hogy a sajtó belépéséig korrekt eredményeket hozó szakember a vizsgálatait során végül olyan, addig nem jelzett rendellenességekről kezdett beszámolni, amelyek mind az apát terheltek. Ez teljesen új fordulat volt. Akadt, aki a vallomását változtatta meg, vagy kihátrált szakértőként a történetből. Ekkora hatalma van a sajtónak.

Az pedig a mai magyar sajtót jellemzi, hogy ilyen ügyben teljesen az anya mellé áll, ha megkérdezi az apát, végül a híryanagból csak azt kívánja közzétenni, ami az anyára nézve nem terhelő. Az apáról kialakuló kép kevésbé érzékeny. A végeredmény: az apa felelőssége annak bemutatása során felnagyítódik, az anyáé elvész, aki végül, mint mindig, megvédendő áldozata lesz egy maradi, pszichopata patriarchának.

(87) Az előítéleteket jól példázza egy amerikai eset is. A kis Elián esete, akit Mexikóból „menekített” ki édesanyja az USA –ba. A sajtó ott is mellé állt, és az apát abuzív személyiségnek írta le. Az anyát hősnek, aki a szabad és független államokba menekítette a fiát. Aztán az anya meghalt és a rokonok továbbra is hűek maradtak az ő végakaratahoz, hogy Eliánt az apja nem kaphatja meg.

A tények alaposabb ismeretében viszont elmondható, hogy az anya a szeretőjével közösen ellopta a gyereket, a halála után pedig olyan rokonok „gondoskodtak” Eliánról, akik közül közben letartóztattak egyet, egy másik pedig kábítószer kereskedeleméből élt. Az apa pedig annyiban volt abuzáló, hogy ragaszkodott a gyermekéhez. Vajon, ha mindez fordítva történik meg, az apa lopja el a gyereket a barátnőjével, lett volna esélye az anyával szemben? Hatalmas kettős mércék húzódnak meg a háttérben.

Pedig az apákra hatalmas szükség van. Ahol jelen vannak, jobban teljesítenek a gyerekek az iskolában, valószínűbb, hogy lesz munkájuk felnőttként, empatikusabbak (ugyanis az apák a következetességükkel jobban ránevelik őket, hogy mások

szükségleteire is odafigyeljenek, azokat tartsák tiszteletben) és több szociális készségben jobban teljesítenek.

Kulcsszó: hazavinni az apákat. (88)

Egyébként annak, hogy az apák távol vannak otthonról az is az oka, hogy még mindig nagyon úgy gondolkodunk, hogy a férfiak elsőrendű feladata az, hogy anyagilag gondoskodjanak a családjukról. A hétköznapi munkái után nem egyszer előfordul, hogy hétvégén még a ház körül dolgoznak, miközben a gyerekeik a házban számítógépes játékokat játszanak. Mikor otthon vannak, sincsenek ott a gyerekeik számára.

A XXI. században éppen úgy ki kell vívni az apák egyenlő jogát a családban, mint ahogy a XX. században kivívták a nők egyenlő jogát a munkahelyeken. Sokkal fontosabb kell, legyen az apaság, mint eddig volt. Az egész társadalmunk számára: a férfiak is jobban kell, tiszteljék apai szerepüket, de a nők is és az államigazgatás, az intézmények is.

Fontos a gyerek joga az apjához, nem egy pénztárcához, nem egy látogatóhoz, hanem egy gondviselőhöz, egy szülő társhoz.

Intő jel kellene, legyen férfitársaim számára is, hogy váláskor megnő a férfi öngyilkosok száma, mivel sokan úgy érzik, hogy nincs rájuk tovább szükség és nem szeretik már őket.

Elterjedt tévhit, hogy a férfiak a szeretet és a siker közül inkább az utóbbit választják. Valójában azért hajt annyit a legtöbb férfi, hogy elnyerjék önmaguk és a családjuk nagyrabecsülését, szeretetét.

A Férfiak Klubja például rendkívül népszerű és támogatott – a nők körében is. Nem véletlen: az alapító, Bedő Imre fő célkitűzése, hogy férfiak és nők egységről gondolkodjon közösen másokkal. A család, az apaság központi szerepet játszanak a filozófiájában – akárcsak a legtöbb nőében. Aki be akar vágódni a nőknél hosszútávon, gondolkodjon családban és felelős apaságban.

Személyes élményem, hogy a Hang nélkül horror film férfi főszereplőjét rendkívül férfiasnak találta egy hölgy ismerősöm lánya. Minden további nélkül megismerkedett volna vele közelebről is. Megnéztem a filmet, kíváncsivá tett, mit talált olyan vonzónak benne ez a kamasz lány. Úgy találtam, egy átlagférfi, nagyon nagy elköteleződéssel a családjá számára.

A családi élet és az annak elkötelezett férfi – prioritások a nők lelkében. Prioritás kell, legyen a férfiak, a társadalom és a döntéshozóink szemében is.

Fontos kutatások tárták fel, hogy a csak apákkal felnövő gyerekek miben jobbak a csak az anyjukkal felnövő társaiknál. (89)

Több mint tíz szociális készségben, a tanulmányi eredményeikben, a jövőjüket tekintve a munkanélküliségi rátájukban, a jövedelmük szintjét illetően, a beilleszkedési zavarokat tekintve, a felelősségvállalást tekintve (az apával felnövő lányok valószínűbben szültek családba, férj mellé gyereket, míg a fiúk valószínűbben nem ejtettek teherbe fiatalos lányokat.)

Azok a lányok, akik csak az anyjukkal nőttek fel, 92% – kal valószínűbben váltak el, mint a kétszülős családból jött lányok.

Idézni szeretném Warren Farrell – t: *„Amikor az apák mennek, a bűnözés jön.”* (90) 73% – át a serdülőkorú gyilkosoknak csak az édesanyjuk nevelte. A nemi erőszakolók 80% – a apátlan otthonokból jön. A serdülőkorú, visszaeső gyújtogatók 90% – a apátlan otthonokból jön. (Amerikai adatok.)

Sajnálatos, hogy a média még jobban szeret családjukat kiírtó apákról beszámolni, semmint olyanokról, akik akár egyedül nevelik gyermekeiket. Miután a kutatások ennyire kiemelik az apák fontosságát, elvárható lenne, hogy erre a média is reagáljon: mutassa be az apákat a maguk valós jelentőségében.

Az apa lejáratása a gyerekek előtt egy módja a gyerekbántalmazásnak. Ennek ma már magyar nyelven is elérhető szakirodalma van az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesületnél megvásárolható Amy Baker és Paul Fine: *„A szülői elidegenítésről”* című könyve.

Elmondható, hogy valószínűleg azért az anyák élnek jobban ezzel a módszerrel, mert váláskor általában ők kapják a gyerekeket. (Az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület tapasztalatai szerint, amennyiben a szülői felügyeleti jog az apához kerül, akkor ott is előfordulhat az anya ellen való nevelés.)

Tipikus példái ennek a fajta gyerekbántalmazásnak: apai kapcsolattartáskor telefonon keresni többször a gyerekeket. Az apa háta mögött, a gyerekek előtt szidni, lejáratni az apát, a kapcsolattartás idejére másik

programot szervezni, és éreztetni, hogy miről marad le a gyerek. Azt a képet erősíteni a gyerekben, hogy az apját igazából nem érdekli (pl. ismeretlen helyre vinni a gyermeket, hogy az apja ne tudja, hol kell keresni, majd az apára fogni, hogy miért nem jelentkeznek.)

A válás körüli harcokról és az elvált férfiak tapasztalatairól sikerült beszélgetnem Jaczó Andrással, az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület titkárával. (91) A mondandója legfontosabb tételeit fogom kivonatolni alább. Érdekes azonban végignézni a teljes beszélgetést a Youtube – on, néhány gondolatát és a legtöbb személyes történetét szándékosan kihagytam az alant következő összefoglalóból.

Egy apának a gyermek felügyeleti jogi perben mindig sokkal többet be kell áldoznia, mint egy anyának. A KSH adatai szerint a perek 6,7% – ban ítélik a gyereket az apának, (holott nemzetközi kutatások szerint az egyedülálló apák jobb hatásfokkal nevelik a rábízott gyermekeket, mint az egyedülálló anyák.) (92)

(Ezen bekezdésre vonatkozó jogszabály változott, de annak hatása még nem látszik. Ezért a bekezdés maradt.) Magyarországon a jogszabályok lehetővé teszik a közös felügyelet elrendelését, ha a szülők ebben megegyeznek. Gyakorlatilag ez az anyák döntésén múlik, nekik kell ebbe beleegyezniük. Nagyon ritka az az eset, amikor az anya megosztaná a felügyeleti jogot, de az apa nem akarja. Mivel ezt a bíróság kötelezően nem rendelheti el, így gyakorlatilag alig fordul elő a szülői felügyeleti jog megosztása.

Nagyon fontos az Európa Tanács 2015. évi 2079. Határozata, mely rögzíti, hogy a gyermekeknek két szülő igénye van, és az édesapák egyenlőek az édesanyakkal szülőség tekintetében.

(Fontos rögzíteni, hogy jogokról és lehetőségekről beszélünk az édesapák felé, de egyben ez kötelességet is jelent. Egy apává lett férfinak kötelessége – lenne – apaként viselkedni és élni.)

A váltott gondoskodás elrendelésével az eljáró hivatalok megvalósítanak a gyermek jogát mindkét szülőjéhez, illetve ugyanúgy megvalósul a szülők egyenjogúsága is.

Ezzel az elvvel szemben ma az a gyakorlat, hogy amíg nincsen ideiglenes bírói végzés a gyermek elhelyezéséről, addig „szabad rablás” van a szülők részéről. Tipikusan, ami meg szokott történni: az anya elviszi a gyermeket, nemegyszer az apa által nem ismert helyre, az apa kapcsolattartását akadályozza, majd a bíróságon arra hivatkozik, hogy az apa nem látogatta a gyereket. A bíróság *nem* veszi figyelembe, hogy ez az anya miatt történt, majd kialakult állandóságra hivatkozva az anyánál helyezi el a gyermeket, az apának pedig kétheti egy hétvége kapcsolattartást ítél meg – ami nagyon – nagyon kevés. Érdemben nem lehet ennyi idő alatt nevelni a gyermeket.

Van a fentiekkel kapcsolatban még egy „szokás”, amit meg kell említeni. Tipikusan előfordul, hogy az édesapát, amikor éppen együtt van a gyermekével – az ideiglenes bírói végzés előtt – provokációk érik. Büntető ügye(ke)t kreálnak vele szemben, igyekeznek elítéltetni az apát, amelyeket (az ítéletet, vagy a folyamatban lévő ügyet)

aztán a gyermekelhelyezési perben az apa ellen felhasználják.

A Kúria döntött is már ez ügyben: ha ilyen eset áll fenn, akkor ez az anya hátrányára értékelendő.

A bíróságoknál nagyon gyakran tapasztalható erős elfogultság az anyák felé. Tény: a bírók 70% – a nő. Egészen extrém esetekben is az anyák javára döntenek, pl. az anya házában meglévő marihuána ültetvény (mely a bírósági jegyzőkönyvbe említésre sem került), vagy klinikailag kimutatható súlyos pszichiátriai problémák ellenére is az anyák kapták meg a gyermekek felügyeleti jogát, a feddhetetlen és mentálisan egészséges apákkal szemben.

Magyarországon a szülői elidegenítést (PAS) nem vizsgálják, míg pl. Romániában ez alap.

Aki megkapja a gyereket, a legtermészetesebb módon nevelheti – és gyakran neveli is – a másik ellen. Férfiak is. Annak az oka, hogy inkább az anyák ellen neveléséről hallunk az az oka, hogy inkább ők kapják a gyermekfelügyeleti jogot. Az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület tagjai kb. 15% – ban nők, anyák. Hasonló problémákkal néznek szembe, mint az apák.

Egy érdekes esetet szúrok ide, ahol a megállapított tartásdíjat akarta megemeltetni az anya, mert bébiszittert kellett igénybe vennie. Érdekes módon a gyermekét szívesen nevelő apa segítsége fel sem merült benne. Fizessen, de időt ne töltsön a saját gyerekével.

Pertaktikai elem lett, hogy hamisan vádolják az apákat a felügyeleti jogi perekben: szexuális erőszakolóknak, bántalmazóknak állítják be őket. Tehetik ezt bátran, mivel

ha kiderül a hamis vád, annak semmilyen következménye sincsen.

Tapasztalat az is, hogy ha egy bírói határozat már van az ügyben, ideiglenesen elhelyezték a gyereket valahol (tipikusan az anyánál), akkor a szakértők már nem mennek ezzel szembe. Konformista módon alkalmazkodnak a kijelölt irányhoz, és inkább a szakvéleményük szakmaiságát áldozzák fel.

Mivel az ilyen perekben, Németországban, Jürgen Rudolf bíró tapasztalta a szülők egyre szélsőségesebb magatartását, ezért a Cohem bíróságon megalkotta a Cohem modellt. Ebben a fókusz a gyermek kétszülős igényén van, és a bíró mindent megtesz, hogy mérsékelje a szülők konfrontációját, és egyezséget segítsen létrehozni a felek között. Azt vizsgálják, melyik szülő működik jobban együtt a másikkal. Az indulatokat igyekszik teljesen kiiktatni.

Sajnos hazánkban alig néhány bíró hallott róla, ők is magánszorgalomból, önképzés révén.

Bár törvény írja elő hazánkban a szülők együttműködési kötelezettségét, de ezt a törvényt a bíróságok sem veszik komolyan.

Ellenpéldaként megemlítenéd a Tapolcai Járásbíróság egyik bírónője, aki példaértékűen járt el egy gyerekelhelyezési perben. Három éven át az egyezséget szorgalmazta a felek között, tudva, hogy egy kevésbé jó egyezés is jobb, mint egy bírói ítélet. Előfordult, hogy a gyermek lakóhelyén tartott kihelyezett tárgyalást, csak hogy minél inkább a valós élethelyzethez közeli döntés születessen.

Végezetül elmondható, hogy az apák általában osztott gyerekfelügyeletben gondolkoznak, az anyák ritkábban.

A témát lezárandó szót kell, ejtsek még a bírósági szakértők munkájáról. Előfordul, nem is ritkán, hogy a szakértő nem kompetens a gyereklélektanban. Felnőtt szakpszichológusi végzettséggel vizsgál gyermekeket, holott a még fejlődő psziché, illetve a már kész, önálló életre alkalmas ember jellemzői teljesen mások.

Tipikus, hogy szakvélemények nem ellenőrizhetőek, holott annak kellene lenniük. Fel kellene tüntetni milyen vizsgálati eredményből, mi alapján milyen következtetést vont le a vizsgálatot végző.

Legvégül egy tényközlés: gyakran előfordul, hogy a gyermek elhelyezés után az anya még az apa idejét csökkenteni igyekszik, és ellenőrzött kapcsolattartást igényel, (melynek során, egy szakszolgálat erre szolgáló helyiségében, egy vagy két óra időtartamban találkozhat a gyermekével az apa, gyermekvédelmi szakember jelenlétében.)

Tudni kell, hogy ez alapos indok nélkül nem rendelhető el. Bizonyítottnak kell lennie, hogy az apa súlyosan veszélyes a gyerekre, pl. elítélték már súlyos gyerekbántalmazásért. E nélkül nem rendelhető el az ellenőrzött kapcsolattartás.

Összegzésésképpen elmondható, hogy váláskor nincsen könnyű dolga egy apának, hacsak nem hajlik meg egykori asszonya akarata előtt. Fontos és szükséges minél többeknek összefogni és segíteni egymást, hogy a gyermekek kétszülős igénye kielégülhessen.

2.7 Fiaink kilátásai

A Férfihangon Csuzi Attila főszerkesztő készítette el a magyar fiúk jövőbeli kilátásait és jelenben tapasztalható hátrányait taglaló cikkét. Apróbb változtatásokkal közlöm ezt az olvasóval. A cikk címe: **Ilyen jövőre szánod a fiadat? – Kampány a fiúk-férfiak érdekében.** (93) A cikk a férfiak bizonyos problémáit is érinti, jelentőségüknek kihangsúlyozása miatt nem vettem ki belőle, bár már néhányat érintett ez a könyv. (A szerző engedélyével közölve.)

„Az alábbi áttekintésben a fiúk-férfiak legégetőbb társadalmi problémáit foglaljuk össze.

- **Már csecsemőkorukban is érzelmileg elhanyagoltabbak a fiúk a lányoknál.**

Viselkedéskutatók elemzései mutattak rá, hogy a fiú csecsemőket tovább hagyják sírni a lányoknál, kevesebb mesét olvasnak nekik, és ritkábban énekelnek nekik. Erről Philip Zimbardo, közismert férfikutató részletesebben is beszél a "Nincs kapcsolat" című szociográfiájában (Libri, 2016; 272. old). Az anyák ezzel önkéntelenül is azt juttatják kifejezésre a fiú gyermekeik felé, hogy az ő problémájuk kevésbé fontos, és nem különösebben érdemlik meg gondozóik, a közösség, a társadalom idejét és figyelmét, leginkább csak önmagukra számíthatnak. Jó esetben ez feltehetően nem jelenti azt, hogy a szülei kevésbé szeretik a fiaikat, viszont önkéntelenül is olyan férfiszerepre készítik fel

őket, amelyben csak igen ritkán alanyai mások odafigyelésének és gondoskodásának.

A probléma megoldása csakis a társadalmi és szülői attitűd megváltoztatása lehet; széles körben szükséges felismerés, hogy a figyelem és a lelki támogatás ilyen mértékű megvonása nem lehet a férfivá nevelés eszköze.

- **Az iskolaelhagyók 60% -a fiú.**

Manapság az oktatási rendszer eleve nem a fiúk készségeire van optimalizálva, ráadásul a szinte teljesen elnőiesedett tanári kar számára nehezebben kezelhetőbbnek tűnnek a fiúk, amíg a nyugodtabban elülő, passzívabb lányok "fegyelmezettebbek" és elfogadhatóbbak a mai iskolai rendszer számára. A problémát tovább fokozza, hogy nem csak a férfi tanárok által nyújtott minta kevés, de az egyre inkább átformálódó családszerkezetnek köszönhetően a fiúk családjaikban is egyre kevesebbet vannak az attitűdjüket megértő és számukra hasznos mintákat közvetítő férfitársaságban. A lányok jobban meg tudnak felelni a számukra optimalizált iskolai követelményeknek és közvetlen szociális hálójuknak is. A statisztikai adatok szerint felsőbb tanulmányokba eleve kevesebb fiatal férfi kezd bele, és azokat többen is hagyják abba. Sajnos a társadalmi vélekedés egyre inkább úgy tartja, hogy nem számít férfias önmegvalósításnak a tanulás, az olvasás, az önképzés. Mindezek egyre valószínűbb jövőképként vetítik előre a fiúk-férfiak kulturális és képzettségbeli lemaradását, és mindezekkel együtt romló társadalmi státuszát.

A probléma megoldásához a társadalmi gondolkodás újraformálása és az iskolai oktatás szemléletmódjának olyan reformjára is szükség van, amelyeknek eredményeként az iskola a leminősítés és büntetés helyett megértéssel közelít a fiúgyermekek egyéni attitűdjéhez és problémáihoz, elfogadja nagyobb aktivitás, verseny és mozgásigényüket és nagyobb figyelmet fordít beilleszkedésük támogatására.

- **A családon belüli erőszak gyermek áldozatainak 65 százaléka fiú.**

Az Országos Kriminológiai Intézet több éves kutatást végzett a családon belüli erőszak témakörében ügyészégi iratok és rendőrségi statisztikák elemzésével. A kutatás eredményeit a "Családi iszonyok" (KJK Kerszöv, 2005) című tanulmánykötetben adták közre. A közkeletű tévhittel szemben fény derült arra is, hogy a fiúkat-férfiakat érő erőszak nem pusztán néhány százalékát teszi ki a családon belüli erőszaknak, tehát a feminista szervezetek által közölt adatok teljesen hamisnak bizonyultak. A kutatók így összegzik eredményeiket a tanulmánykötet 164. oldalán:

“A családon belül elkövetett, kiemelkedően súlyos bűncselekmények körében (emberölés és kísérlete) öt áldozat közül három férfi – a férfi áldozatok aránya 65%. Kiskorú veszélyeztetésének áldozatává a fiúk kétszer gyakrabban válnak, mint a lányok (65%-35%), vagyis a gyermek sértettek kétharmada szintén fiú.”

Bár a magyar statisztikai kutatás az elkövetők személyének tisztázására nem irányult, így arra

vonatkozóan nem is tartalmazott adatokat, de a tanulmány készítői nemzetközi statisztikák idézésével rámutattak, hogy a gyermekek terhére elkövetett bűncselekményeknek elsődleges elkövetői nem a férfiak, hanem többségében (hosszvetőleg 65 százalékban) az anya egyedül vagy társtettesként bántalmazza (többségében fiú) gyermekét.

A gyermekek érdekében tudatosítani kell, hogy a fiúgyermekek fokozottan veszélyeztetettek a családon belüli erőszak vonatkozásában. Az elkövetői körre tekintettel pedig olyan társadalmi fellépés szükséges, amely meggátolni igyekszik, hogy az elsődleges gondoskodásért felelős anya agresszorként viselkedjen gyermekével szemben. Különösképpen a legvédtelenebbek, a csecsemők terhére elkövetett életellenes bűncselekmények tekintetében kellene előrelépést elérni, mivel az állam nagy költségen működtetett bűnmegelőző programja, a kórházak elé elhelyezett inkubátorok intézménye a legtöbb szakértő szerint kudarcot vallott, nem csökken az anyák által elkövetett csecsemőgyilkosságok száma.

- **A halálos munkahelyi balesetek áldozatainak 93 százaléka férfi.**

A családfenntartói szerep, a család jóléte iránti felelősség, a túlterhelés, a férfiakra jellemző erősebb kockázatvállalási hajlam, illetve maga az alapvető tény, hogy a veszélyesebb munkák jelentős részét férfiak végzik, együttesen okozhatják, hogy a rokkantságot okozó illetve halálos kimenetelű balesetek magasan túlnyomó részét férfiak szenvedik el.

Nagyobb odafigyeléssel, a túlterhelést okozó körülmények kiiktatásával, a férfiakra jobban fókuszáló baleset megelőzési irányelvek bevezetésével lenne szükséges változtatni a helyzeten.

- **A hajléktalanság és a mélyszegénység problémája jelentősebben sújtja a férfiakat.**

A hajléktalanok között messze felülreprezentáltak a férfiak, arányuk egyes felmérések szerint akár 85-95 százalék körül is járhat. Ahogyan erre számos hajléktalanságot kutató szakember is rámutatott, a hajléktalanok jelentős részének története azzal kezdődik, hogy "amikor elváltam...". Nem új keletű jelenség ez, a problémával foglalkozó szakirodalom említést tesz arról is, hogy a korábbi társadalmi érában megfigyelhető volt, hogy egy férfi élete folyamán 2-3 házat is felépített elképesztő energiákat mozgósítva, amelyek aztán a válások során mind elűsztek. A közös lakást akár úgy is a volt feleségnek ítélné a bíróság, hogy a férfinak nincsen hol laknia. A mai megváltozott anyagi és társadalmi viszonyok között azonban egyre kisebb az újrakezdés lehetősége. Sokan észrevételezik, hogy válás után úgy érezték, hogy értéktelenné váltak a környezetük és a társadalom számára egyaránt és ennek kapcsán fokozottan fenyegeti őket a lecsúszás, ellehetetlenülés veszélye. Általában is súlyos mértékben romlik a férfiak társadalmi mobilitása, várhatóan a felnövekvő férfigenerációk lehetőségei sem lesznek jobbak apáikénál. Egy olyan jövőkép látszik kibontakozni, amelyben a férfiak helyzete jelentősebben tovább romolhat és társadalmi hátrányuk akár generációkra is bebetonozódhat.

Csak a férfiak tudatosságának növelése, tudatos élettervezése és életvezetése vezethet el oda, hogy a mélyszegénységgel és a hajléktalansággal fenyegető körülményeiket felismerjék és elkerülhessék.

- **Az öngyilkosságot elkövetők 80 százaléka férfi.**

A fentebb részletezett férfiakat sújtó problémák, a fokozódó társadalmi marginalizálódás, a fokozódó túlterhelés, az egyre csak változó, és egyre teljesíthetetlenebb férfiakkal szembeni szerepelvárások együttesen vezethetnek oda, hogy az öngyilkosságot elkövetők között nagyon magas arányban férfiakat találunk. Jellemző, hogy a férfiak öngyilkossági kísérletei nem csupán jelzések a környezet felé a pszichés túlterheltségről, hanem valódi célirányos öngyilkosságok. A férfiak drasztikus életkioltó módszerekhez folyamodnak (magasról leugrás, lőfegyverek használata, stb.) így a befejezett öngyilkosságok között végképp messze vezetnek.

Kiterjedt társadalomkutatásnak kellene pontosan tisztáznia, hogy mi vezet ahhoz, hogy férfiak tömegesen kerülnek kívül az őket esetleg megtartani képes társadalmi hálón, és mi vezet végső reményvesztésükhöz. A probléma megoldásához csakis az vezethet el, ha növekszik a férfiak társadalmi és családi megbecsültsége, és a feléjük irányuló empátia és segítség. Mindezt a folyamatot megfelelő mentálhigiénés társadalmi programoknak kellene támogatnia.

• **A férfiak nem vonulhatnak karkedvezményes nyugdíjba.**

Miközben világszerte a jog- és esélyegyenlőségi törekvések világossá tették, hogy a férfiak eltérő nyugdíjazási feltételei nem tarthatók fenn korunk társadalmában, eközben Magyarországon az állam a nemzetközi sztenderdekkel szemben a karkedvezményes nyugdíjazás lehetőségét kizárólag a nők számára biztosítja. Az intézkedés méltánytalanságát, igazságtalanságát csak még jobban kidomborítja, hogy a nők súlyosan diszkriminatív kedvezményének bevezetésével egy időben a veszélyes, egészségkárosító (többnyire férfiak által űzött) foglalkozások esetében megvonta az állam a karkedvezményes nyugdíj lehetőségét. Mindez azt jelenti, hogy amíg bármely nő negyven éves munkaviszony után szabadon választhatja a karkedvezményes nyugdíjazást, addig a bányászok, a magas- és mélyépítők, a tűzoltók, a mentők, stb. teljesítőképességük végső határáig, aggastyán korukig kénytelenek folytatni egészségkárosító, veszélyes és súlyosan megterhelő munkájukat, ha férfiak.

Meg kell követelni a valódi jogegyenlőségnek megfelelő nyugdíjazási feltételeket, főként azért is, mert a férfiak jelentős társadalmi terhet vállalnak, amikor a veszélyes és egészségkárosító munkákat szinte száz százalékban ők végzik.

• **A férfiak korábban halnak.**

A férfiak eltérő nyugdíjazási feltételei már csak azért is sértik a férfiak alapvető érdekeit, mert a vonatkozó felmérések szerint ők közel 8 évvel élnek rövidebb ideig,

mint a nők. Egyrészt a magasabb kockázati tényezők (lásd például a munkahelyi balesetek miatti halálozások statisztikai adatait fentebb), másrészt a férfiak önhanyagolása és a társadalom csekély erőfeszítése a megelőzésre ennek egyaránt oka lehet. Nemzetközi felmérések mutattak rá, hogy miközben a férfiak összességében sokkal több adót és társadalombiztosítást fizetnek be, mégis a férfiak egészségügyi szűréseire és a férfiakat jobban sújtó betegségek gyógymódjainak kutatására fordít lényegesen kevesebbet a társadalom. Sajnálatos módon a legtöbb férfi csak akkor fordul orvoshoz, amikor egészségügyi problémái már a hétköznapi életvitelét is akadályozzák, majd ha panaszai enyhülnek, abbahagyja a kezeléseket. Még mindig elterjedt társadalmi klisé az önmagát és jogos igényeit háttérbe szorító, elhanyagoló, kizárólag a munkájának és családjának élő férfi sztereotípiája, ami megakadályozza, hogy egy férfi komolyan vegye testi és mentális korlátait, szükségleteit. A veszélyes, súlyosan megterhelő, stresszes foglalkozásokat űző férfiaknál fokozottabban lép be a tűrőképesség fenntartására alkalmas különböző "segítő eszközök" (alkohol, dohányzás, drogok) használata is.

Állami, társadalmi programokra van szükség a férfiak egészségmegőrzése érdekében. Csak alapos egészségügyi reformok képesek orvosolni a súlyos problémákat, és gondoskodni arról, hogy a férfiak várható élettartama azonos legyen a nőkével. Fontos tudatosítani a férfiakban saját hasznosságukat, értékességüket, és az önmagukra való odafigyelés jelentőségét.

Mit kell tennie a férfitársadalomnak?

Mindenképpen a fiúkkal-férfiakkal kapcsolatos káros sztereotípiák felszámolása érdekében kell síkraszállniuk a férfiaknak. A felnövekvő férfigenerációk érdekében helyet, teret kell követelni a fiúkkal-férfiakkal kapcsolatos társadalmi odafigyelésnek, közgondoskodásnak, hiszen lehangoló tények bizonyítják ennek indokoltságát és szükségességét.”

3. Pozitív jelek, változó társadalom

Ez a fejezet lesz a legrövidebb – egyelőre. A társadalom nagyon lassan reagál a férfimozgalom kérdéseire, az aktivistáknak gyakori tapasztalata, hogy teljesen magukra vannak hagyva a média által. Hacsak valami botrányosat nem tesznek, akkor nem foglalkoznak velük. Úgy tűnik, egyesével kell megérinteni az embereket a férfimozgalom üzenetével – mely nem is olyan könnyű, mivel, népszerű, humoros formában aligha adható elő ez az üzenet.

Ha a támogatóbázis eléggé felduzzad és aktivitást mutat, akkor már a sajtó figyelmére is számíthat a mozgalom.

Viszont vannak biztató jelek. Most ezeket vesszük sorra.

3.1 Női szövetségesek

A feminizmus legújabb hullámának (éppen a negyedikben járunk) gyakori gyűlölködését, férfiellenességét látva egyre több nő ábrándul ki a mai feminizmusból. Sokan vallják közülük, hogy a feminizmus női munkáért, tanulásért, szabad párválasztásért és szavazati jogért való harca jogos, és ezen eredményekhez ragaszkodni is kell. De ma már előjogokért küzd a férfiakkal szemben, a férfiakat teljesen lenyomja, és a két nemet megpróbálja szembefordítani (holott a legtöbb nő és férfi még mindig vágyik a szeretetteljes partnerkapcsolatra, és a másik nemmel való együttműködésre, egységre.)

Emellett sok valódi és húsbavágó női problémával nem is foglalkozik (pl. magas válási arány), vagy elborzasztó és elfogadhatatlan, amit kezd velük, (abortusznépszerűsítés, poszt abortusz szindróma bagatellizálása, téves tájékoztatás erről a nagyon kemény következményekkel – pl. öngyilkosság – járható traumáról.)

Egyre nő az antifeminista nők száma, bár a férfiak jó magánéleti párjának, szövetségesének, vagy potenciális jó szövetségesének tekinthető a nők minimum 80% – a. (Becsült adat.) Ezek a nők olyan szövetségesek lehetnek, akikre tényleg érdemes a férfiaknak az életüket, érzéseiket és szükségleteiket rábízni. Feltéve persze, hogy a férfiak is hasonló szövetségesnek bizonyulnak.

Van azonban a feminizmusnak olyan ága is, amely becsüli a nők hagyományos szerepeit, pl. az anyaságot.

Emellett férfitársi olyan értelemben, hogy nyitott a férfiak problémáinak megoldásának segítségével. Ők a konzervatív feministák. Sok a keresztény közöttük, akár olyan nő is tartozhat közülük, akik vallják, hogy a család vezetése a férfi terhe és feladata. Természetesen sokan hisznek közülük az emancipált kapcsolatban is.

Érdekességgéppen jegyzem meg, hogy olyannal is találkoztam közülük, aki pl. gyerekkorában látta, hogy a családjában hogyan működik a matriarchátus, a nőuralmú párkapcsolat. Náluk ez a férfiak fölötti kontrollal, elfojtott érzelmi sebek évekig való hordozásával és a férfiak otthonról való elidegenítésével valósult meg. (Értsd: jobb a kocsmában, mint otthon.) Ez a bizonyos, érintett hölgy ennek hatására döntött úgy, hogy ő felnőttként az egyenlő, kölcsönös megbecsülésen alapuló kapcsolatot fogja választani.

A Talita keresztény női portál tartozik ide, illetve bizonyos női újságírókra jellemző ez a magatartás.

2020 – ban, március 31. – én rendezte meg a Valódi Egyenlőségért Civil Társaság a Nemek Közötti Szolidaritás Napját (először, és hagyományteremtő szándékkal), amelyben a Képmás magazin egyik újságírója, és a Talita portál szerkesztője, Kóczyán Mária, valamint a Képmás online magazin felelős szerkesztője, Kölnei Livia maximálisan partnernek bizonyultak. (93, 95) Cikkek születtek ez alkalomból, ahol ők és a Valódi Egyenlőségért Civil Társaság férfiaktivistái (96) írtak cikkeket. Ezek a Képmás magazin weboldalán jelentek meg.

Ennél szélesebb rétegekhez jutott el a Nők Lapja utóbbi években érzékelhető pálfordulása. Ahol korábban szinte csak férfikritikus cikkek jelentek meg, (amikor egyáltalán szóba kerültek a férfiak), ott értékelhető írások elemzik és mutatják be ma a férfiak, főleg nőket közvetlenül érintő problémáinak hátterét (házasodási kedv, egészség).

Jót tett a szellemiségüknek valószínűleg Bedő Imre és a Férfiak Klubja. Bedő Imre ott vette fel a tevékenysége fonalát, ahol az átfeminizált kultúra éppen akkor tartott. A férfiakkal baj van, változniuk kell. Férfimotiváló közösséget hozott létre (Férfiak Klubja) és a családot és a családszeretet állította mozgalma célkeresztjébe. Józanul gondolkozó nőt azért ezzel meg lehet fogni, ugye? Nos, azóta már létezik a Férfiak Klubját támogató nők szövetsége is, és Bedő Imre írt is a Nők Lapjába és címlapon is szerepelt. Vélhetően a következő években még fog is. A közös jövőért ebben az esetben is férfiak és nők fogtak össze, pozitív módon.

Az ezen könyv előzményeképp megírt „Férfisors 2.0” óta több olyan mérsékelt és józan gondolkodású feministát láthattam, pl. a Valódi Egyenlőségért Civil Társaság tagjai közé lépni, akik a férfiak problémáinak megoldására is nyitottak, és elítélik a férfigyűlöletet.

Pauline Harmange *Én például gyűlölöm a férfiakat* című könyvecskéjére válaszul megíródott a Férfihang életmód és közéleti portál hasábjain, annak női olvasóitól a *Mi igenis kedveljük a férfiakat!* című recenzió, mely Harmange személyiségét is kiválóan elemzi, valamint külföldi sajtómegszólalásokat is idéz az elemzett

könyvvél kapcsolatban. Tomgal és Szombath álnéven írta a két női olvasó a kritikát.(97)

Ebben kifejtik, hogy bár Harmange magánélete harmonikus és szeretet és tisztelet övezi, mégis saját bevallása szerint gyűlöli a férfiakat. Ennek valószínű a legfőbb oka, hogy képzetlenül vesz részt bántalmazott nőket segítő szervezet munkájában. Itt gyakran találkozik férfiak által megvert, megalázott nőkkel, és ebből általánosít: gyűlöli a kollektív férfinemet.

Újabb példája annak, hogy veszélyes, nagy érzelmi nyomással járó segítő munkába képzetlen laikusokat minden erős, külső segítség nélkül bevonni nagyon veszélyes. Előfordulhat, hogy a látott fokozottan negatív és sokkoló élmények hatása alá kerülnek, a segítőközpontból való távozás után is magukkal viszik a sok lehúzó és feldolgozatlan élményt.

Ezek aztán válhatnak pl. az egyik nem iránt érzett féktelen gyűlöletté.

Mint ahogy ez szerintem Müller Péterrel is történt. Kollektíven szinte isteníti a női nemet és démonizálja a férfit. Valószínű túl sokszor találkozott férfiak által kihasznált, abuzált nőkkel, és – nos, valószínű ő sem profi segítő. A nők szenvedésétől ihletett sötét gondolatai viszont sokakhoz elérnek. Vajon ez tekinthető toxikusnak?

3.2 Keresztény felekezetek

Általában is igaz, hogy a hívők tradicionálisabban állnak az élet dolgaihoz, mint a nem hívők. Bár már nincs egyetlen olyan vallási felekezet sem, amelyik tagadná a férfi és nő egyenrangúságát, családi szerepeik különbözőségét azonban fenntartják.

Mivel tanításuk és életszemléletük alapja a Biblia, amely pedig egyértelműen az apa családfőségét mondja ki, ezért náluk a család vezetője a férfi. Szigorúan hangsúlyozzák azonban, hogy ez nem jelenthet elnyomást, a férfinak a döntéshelyzetek felvállalásával szolgálnia kell a családját. Valójában egy nagyon családközpontú életet kell élnie.

Ezzel együtt is elmondható, hogy az emancipált párkapcsolatra köztük is van szép számmal példa. Magam is találkoztam olyan férjjel, aki a férfi kötelező főségét előíró részeket a Bibliában a keletkezésekor fennálló társadalmi viszonyoknak tudta be. Az akkori patriarchális képlet szövődött bele a Szentírásba, de ez nem tekinthető egy állandó, kötelező, Istentől ihletett elemnek benne. Persze ez a vélekedés nem általános, ugyanakkor egymás magánéletébe nem „másznak” bele a hívek, hogy ellenőrizzék azt.

Vagyis mindenki olyan családmódelben él, amilyenben akar.

Az is igaz, hogy a kereszténység férfiképe szintén tradicionálisabb, mint a világi kultúráé. Jobban hangsúlyozza a klasszikus férfierények meglétének szükségességét. A bátorság, döntésképeség,

nagylelkűség, vendégszeretet, a gyengébbhez, kisebbhez való lehajlás képessége már eleve nemcsak „macsó”, kemény erényeket jelentenek. Azonban egyre inkább itt is megjelent (talán a világi trend hatására), hogy legyen egy férfi beleérző, gondoskodó, figyelmes, érzékeny is.

Mindezek az erények az apaság gyakorlásakor is nagyon jól jönnek, nemcsak a párkapcsolatban. Legyen támogató, és a durvaság minden formáját kerülő – ez is fontos követelmény egy keresztény férfitől.

Amúgy is elmondható, hogy a férfiakat a vallás nem csak támogatja (pl. tanítók, vezetők csak ők lehetnek), hanem követel is tőlük. Ebben talán tökéletesebb a férfimozgalomnál, mert egyértelműen nem csak jogokat és lehetőségeket ad a férfiaknak, illetve küzd ezekért, de kötelességeket is támaszt. A férfimozgalom ezt az egyén hatáskörében tartja, mindenki döntse el maga mivel és hogyan járul hozzá a nagy egészhez, a családhoz, a társadalomhoz, egyáltalán akar – e pl. családot?

A vallás azonban a jellem fejlesztését és a közösség szolgálatát megkívánja. A családfő családjáért él, a közösség tagja, pláne vezetője pedig övéit kell, szolgálja.

Van olyan férfiaknak szóló könyvük, mely több mint húsz erény gyakorlását taglalja. (98)

Összességében elmondható, hogy a hit megtámogatja a férfiakat, egyben azonban követelményeket is állít eléjük. Tiszteli, becsben tartja, de munkára is fogja őket.

3.3 Épülő férfiközösségek

Az utóbbi tíz évben (és valamivel korábról is) megszorodtak az önsegítő, tagjaikat támogató, pártoló férfiközösségek. A teljesség igénye nélkül néhány közülük.

3.3.1 Férfiak Klubja

A legismertebb a Férfiak Klubja, Bedő Imre vezetésével és alapításával. Valóban lenyűgöző, ahogyan ez az ember élethivatásának tekintve, rengeteget tesz főállásban a férfiak és nők szövetségének megerősítéséért. Kifejezetten nőbarát közösségről van szó, „ami jó a nőnek, az jó nekünk is” – vallják. Valóban, tisztességes, jóindulatú nők, asszonyok esetén (a többség ilyen) ez a mondás maximálisan igaz.

Mára elmondható, hogy saját tévéműsora (Pesti tv – n), weboldala, százötvenezer fős Facebook követőtábora, három könyve és számtalan előadása, Youtube videója, leadott rádió és tv interjúja van Bedőnek.

Bedő Imre fontosnak tartja, hogy nem férfiemancipációs, hanem férfimotivációs közösséget hozott létre. A férfiakat igyekszik megmotiválni, hogy helytálljanak, elsősorban családalapítóként, családfőként, és csak másodsorban jó munkaerőként. Kerüli a nőkritikát, úgy tartja, hogy söpörjön mindenki a maga portáján, és akkor a szomszéd (a női nem) is rákap a söprögetésre.

3.3.2 MentorforMen

Halász Péter alapította kedd esti beszélgető közösségből nőtte ki a férfiak mentorálásával foglalkozó önsegítő kör magát.

Kéthetente keddenként, a hétköznapi problémákkal, érzésekkel, családdal, párkapcsolattal, munkával foglalkozó, különböző pszichológiai és mentálhigiénés módszereket ötvöző közösségről van szó. Szigorúan izmusoktól mentesen, tehát messze nem antifeminista. Modern, természetbeli elvonulásokat tartó, sportos, békésen maszkulin mintákat hagyományozó közösségről van szó, akik felfedezték a labirintusokkal való lélektani foglalkozás mindennapi életünkre gyakorolt jótékony hatását.

Ennek a fajta lélektani technikának ismerője és közösségbe hozója Halász Péter.

3.3.3 Valódi Egyenlőségért Civil Társaság

Jelenleg ezt a közösséget jómagam vezetem. Antifeminista, de a nőkkel együttműködni, őket támogatni akaró közösségről van szó, amely a férfi és női problémákra is érzékeny. Persze a hangsúly a férfiak életének konfliktusain van. Fontos, hogy szerintünk a feminizmus egyre jobban elszakad a hétköznapi nők életétől, gondjaitól.

A közösség petíciókat ír, demonstrációkat szervez aktívan blogol, jelen van az interneten és együttműködik a legtöbb férfiszervezettel.

3.3.4 Férfihang Civil Társaság

Erősen nőkritikus, mégis női támogatókkal is rendelkező férfitársaság. Legismertebb projektje a Férfihang nevű internetes férfimagazin.

Tevékenysége sokban hasonlít az előbb tárgyalt férfitársaságéhoz, talán könyvkiadásban marad csak el tőle. Blogolásban, internetes aktivitásban viszont sokkal intenzívebb a jelenléte.

3.3.5 Férfisátor

Zöldy Pál által alapított keresztény férfiközösség – hálózat. Mára már a határon túl is vannak közösségeik. A tradicionális férfimintákból építkező, de a modern lét kihívásaival is szembenéző, fiúk mentorálásával is foglalkozó közösség. Rendszereznek az elvonulásaik, férfivá avató szertartásaik, közös elmélkedéseik, heti találkozóik.

Könyveket adtak ki, politikával, közélettel kevésbé foglalkozó, kevésbé nőkritikus közösség. Széles támogató bázisa és saját rádióműsora is van a Mária rádión.

4. Férfispiritualitás – úton a teljesség felé

Nos, immár a férfiakat is érdekli a saját személyiségük, a hit és önnön belső világuk. Több útja is nyílt ennek – személyiségfejlesztő tréningek, ezotéria, kereszténység, stb.

Férficsoportok alakultak (Keresztény Férfiak Társasága, MentorforMen, Férfisátor, stb.) ahol őszintén kibeszélhetik a mindennapjaikat, félelmeiket és örömeiket egymással.

Lássuk először is az érzéseket, amelyeket nagyon is megkövetel a társadalom a férfiaktól. Hogyan is állnak ezekkel?

4.1 Férfiak és az ő érzéseik

„Azt várom, hogy férfitől, hogy legyen érzékeny. Sírjon, amikor megütöm.” – mondja a népszerű mémen egy agresszív küllemű nő. Nos, valóban érzékenységet és érzelmeket várunk egy férfitől? Szavak szintjén, igen. De miért jutalmazzuk a családban, a társadalomban őket? Valójában az erejükért. Azért ha elhordozzák a családjuk igényeit anyagilag. (99) Ismét Warren Farrell a forrásom.

Vannak nők, akik ha a férfiak érzelmi problémái kerülnek szóba, ezt kérdik: „de hát, ha érzelmi problémáik vannak, miért nem mennek pszichológushoz? Miért nem beszélnek ki a barátaikkal?”

Ez éppen olyan, mintha a hetvenes években megkérdeznék egy nőt: „Ha vezető akar lenni, miért nem alapít saját vállalkozást?” A probléma része, hogy nem tudunk a problémáról. Onnan következtethetünk csak rá, hogy a börtönviseltek, szenvedélybetegek és öngyilkosok közt rendkívül magas a férfiak aránya.

A nők érzéseiről, életéről szólnak a magazinok, tévéműsorok, mozifilmek és a feminizmus. A férfiak még egymás közt is igen gyakran az „öt mankó” téma közül beszélgetnek:

*üzlet

*sport

*nők mint a szépség és szex tárgyai

*napi témák

*berendezések és eszközök

A férfiakat a szerepeik eltávolították az érzéseiktől. Védni, robotolni és gyilkolni (katonáskodni) könnyebb a személyes érzésektől távolságot tartva.

A nőket a szerepeik, a társadalom és a családjuk közelebb vitte az érzéseikhez. Azért jutalmazták őket, ha gondoskodtak, megértettek, támogattak.

Amíg az életünk a túlélésről szól, addig érthető, ha a kemény, erős férfiakat részesítjük előnyben, akár társadalmilag, akár a családban. Egy biorobot jobb kapitány, jobban teljesít a szénbányában, és hal meg korábban az övéiért, mint aki érez, érzékeny és becsüli magát.

Amikortól viszont kiteljesedettek és boldogok akarunk lenni, a férfiak, mint érző lények (akik örülnek és sírnak, megsértődnek és kibékülnek) válnak fontosakká.

A férfiak fizetése teszi lehetővé, hogy az anyák a családjukkal legyenek. Amerikában a 90' – es években a nők 135 – ször gyakrabban voltak távol a munkából a családjuk miatt, mint a férfiak. Az arány hazánkban is hasonló lehet. Igaz, hogy a kettős megfelelés terhe a nők vállát nyomja (jönnek lenni otthon és a munkahelyen), de egyben a gyerekek hálája, szeretete és ragaszkodása is az övék.

Míg a nők számára érzelmi támaszul ott a párjuk, a gyerekeik, a barátnők és gyakran a kollégáik is, a férfiaknak általában csak a feleségük van. Ezért aztán inkább mindig mindenben egyetértenek velük, nehogy megkockáztassák, hogy elhidegülnek tőlük.

A fiúk válás esetén férfiszerep minta nélkül maradnak. Az óvó néni, tanár néni és az anyjuk sem tudja ezt

megadni. Gyakran bandákba verődnek, hogy férfiszerep mintát tanuljanak. Ez a jó módú fiúkra is vonatkozik. Kutatások szerint annyira erős a férfiminták hatása, hogy mind a fiúk, mind a lányok jobban nőnek fel, ha egyedüli szülőként (ha ezt hozza a sors) az apjuk és nem az anyjuk neveli fel őket. (100)

A férfiaknak fontos a munkájuk, ám a munkahelyieknek nem fontosak az ő érzéseik. Míg egy nő, ha támaszt keres, a barátnőjének akár egy órán át is sorolhatja a panaszait, aki megérti és megerősíti őt, a férfiaknál ez nincs így. Eleve kevesebb barátjuk van, és ha a munkahelyükön panaszkoznak, arra néhány percük van. Utána azonban megveregetik a vállukat, és irány tovább dolgozni. A főnökük egyenesen jobb, ha nem tud a problémáikról, mert ezzel a következő előléptetésüket kockáztatják. Erőt kell mutatniuk akkor is, ha gyengék.

Nagy különbség a női munkakörök és a férfi munkakörök közt, hogy a nők által betöltött állások nagy része az anyai szerep kiterjesztései (tanárnő, óvónő, ápolónő, stb.) tehát gyakran viszonzszeretettel jár, míg a férfiak tipikus munkakörei (építőmunkás, sofőr, tetőfedő, mérnök) nem szólnak közvetlenül más emberekről. Ha egy nő lesz dühös a munkahelyén, támogatást kap, ha egy férfi, akkor rásütik, hogy nem tud uralkodni magán.

Egy segítségért kérő nőre mindig jut egy megmentő; egy segítségért kérő férfi viszont nem vonz senkit. Pláne, ha a problémája miatti haragját, frusztráltságát is kifejezi. Ilyenkor ugyanis fegyelmezettséget és nem természetességet várnak egy férfitől.

A kormányzati védelem kizárólagos alanyai pedig: a nők. Nincsenek férfiak számára öngyilkos segélyvonalak, bántalmazott férfiak számára biztonságos szállások, gyermekeik visszaszerzésére irányuló programok, sem férfiügyi osztály a megfelelő minisztériumban.

Nagyon nagy szükség volna férfiklubokra, ahol ellazulhatnak és kiengedhetik a gőzt a férfiak. Ahol igazán önmaguk lehetnek és nincsenek jelen nők. Ennek fordítottja is igaz a nőkre, de most a férfiakra fókuszálunk. Nagyon kellene a megtartó férfibarátóságok. Ha egy nő meghal, a párja tízszer valószínűbben lesz öngyilkos, mint fordítva.

Nos, nincs segítség a férfiak számára? De igen, van, és ezek pedig a férficsoporthok, melyek hetente – kéthetente jönnek össze és megbeszélik az ügyeiket, félelmeiket, érzéseiket. Az egyik legnagyobb felfedezés az ilyen csoportba járó férfiak számára, hogy nincsenek egyedül. Mások is átélik a vereség élményét, aggodalmaik nem csak rájuk jellemzőek.

E nélkül a rendszeres élmény nélkül a férfiak eltűnnek. Egy távirányító, az egér, egy üveg mélye, az újság olvasása mögött. Megpróbálnak biztonságos teret kialakítani, valamit, ami még működik.

Nagyon fontos, ha azt akarjuk, hogy egy férfi megnyíljon, akkor dicsérnünk kell. Akkor is, amikor épp a fájdalmát éli át. Amikor önmagával küzd. Időt és figyelmet kell, kapjon.

Az az igazság, hogy ünnepeljük, amikor a megmentő férfi. Milliók nézik azokat a történeteket, amikor a megmentő elveszi a bajba jutott hercegnőt. De a

megmentő nem lehet nő. Amikor ugyanúgy ünnepeljük, hogy Teréz anyja megmenti Hajléktalan Harryt és aztán hozzámegy, akkor értünk el oda, hogy egy férfi lehet sebezhető is, és valóban vállalhatja az érzékenységet.

Persze kérdés a férfi, ha ennyire felvállalja az érzéseit megőrizheti – e a saját maga, a férfitársai és a nők által is elismert férfias karakterét? Ez a jövő kérdése. Egyelőre fontos lenne, hogy a férfiak is foglalkozzanak önmagukkal is, és az érzéseikkel, élményeikkel. Ne csak a megoldandó feladatokkal. Megmentendők is merjenek lenni, ne csak megmentők.

Warren Farrell kis kézikönyvet állított össze a férfiakhoz, pontosabban az érzéseik megfejtéséhez. Amikor egy férfi nem tudja szavakba önteni az érzéseit, akkor érdemes a következő hat jelzőfényre figyelni a műszerfalon:

- * izomfeszülés
- * lélegzetvétel
- * rosszkedv
- * ivás, dohányzás
- * pénisz
- * álmok

Ez a rész most inkább a női partnereknek szól (vagy homoszexuális férfiaknak).

Biztonságos környezetet kell teremteni ahhoz, hogy a férfi érzelmileg megnyíljon. Le fogja venni a páncéljait. Bíznia kell a másokban.

Az izomfeszülés kezelésének legjobb kezelése egy alapos masszázs, az arcot sem kifelejtve. Érdemes odafigyelni, hogy a legfeszültebb részek mikor feszültek

meg, visszaemlékezni, hogy mi történt akkor, amikor a feszülés kialakult. (Fizikai munka és sport nem számít. Pszichés hatások a fontosak.)

A lélegzetvétel változása is sokat elárul az éppen zajló érzelmi változásról. Fontos jelezni, amikor megváltozik, és rákérdezni, mit élt át a férfi.

A rosszkedv általában felhalmozódott érzések következménye. Egyfajta szituációs depresszió.

Fontos, hogy ha úgy érezzük, mindez ellenünk van, se váljunk ítélezővé, vagy elutasítóvá. Egy jó alkalom veszhet el, hogy a párunk érzéseire közel kerüljünk.

Ivás, dohányzás esetén érdemes rákérdezni, hogy van – e különbség a normális szokásai és a jelenlegi között. Alap esetben ez lehet a lazítás eszköze. Veszekedés helyett – hagyja abba az ivást, dohányzást – amennyiben biztonságos környezetet teremtünk, ezzel relaxáló hatást érünk el, és csökken a szerhasználat.

A puha pénisz olyan, mint a radar. Jelzi, hogy a férfi nem érzi jól magát. Belefeledkezett valamibe, fél, feszélyezett, fáradt – valami zavarja. A valódi érzésekkel kell foglalkozni, ezek a fontosabbak, nem a szex. Kivéve, ha valamilyen betegség áll a háttérben – pl. cukorbetegség.

Végül az álmokkal érdemes komolyabban is foglalkozni. Elmesélni őket, félelem nélkül, tudva, hogy a jelen pszichés helyzetünkről tudósítanak a legtöbbször. Elfojtott érzések, vágyak, félelmek, stb. Adott élethelyzetünk lenyomatait adják.

Meg kell említeni, hogy a nők is szexuálisan a sikeres férfiakhoz vonzódnak. Vagy akik ezt a viselkedésükkel

előrevetítik (határozottak, magabiztosak, céltudatosak, stb.)

A férfiak szextárgyakhoz kötődnek, és ha a feleségük párnákat növeszt, az érdeklődésük csökken. A nők éppígy vonzódnak a sikertárgyakhoz, és ha a teljesítménye, a munkája romlik egy férfinak, az ő érdeklődésük is csökken.

Azok a férfiak, akik az önismeretet, az önelemzést jelentik, akik megelégednek az alacsonyabb ranggal, a kisebb fizetéssel, azok kevésbé keresettek a nők között. Bár ők jobban tudnak szeretni, paradox módon őket kevésbé szeretik.

Végezetül: ha a férfiak azt tapasztalják, hogy az emberségükért szeretik őket és nem az erejükért, emberségesebbekké válnak.

4.2 Férfiak és a belső út

Először is: mit is értek belső út alatt? Nos, amikor a férfit a saját érzései, tapasztalatai, gondolkodás és viselkedésmódja, az élet értelme, a halál, és ami utána jön, a világhoz és embertársaihoz való viszonya is komolyan elkezd érdekelni.

A pszichológia, az ezotéria, a kereszténység és a keleti vallások is mind megadják erre a saját válaszukat, van választék erre bőségesen.

Az szinte mindegyik rendszerre elmondható, hogy a személyiség kibontakoztatásának szükségességét és a konkrétan gyakorolt felebaráti szeretet, szolgálatot helyezik tanításuk középpontjába, ez mindegyik alappillére.

Fontossá válik a meditáció, az ima, a személyes célok keresése és a megvalósításukért való küzdelem, az asszertív viselkedés.

Természetesen vannak veszélyei is ennek az életmódnak. A természetfeletti megnyilvánulások (magam is nem egyet tapasztaltam már, vagy hiteles tanúk beszámolóit ismerem) túlzott keresése, az önszeretet elhanyagolása, az alantasabb természet kiélésének vágya, felerősítése különböző praktikák által, a vallási fanatizmus, az erkölcsi merevség, ítélkezés mások felett, vagy a helytelen viselkedés iránti túlzott türelem – lehet hosszasan sorolni.

Mégis az élethez ad biztos és erős alapokat a helyes spiritualitás. Itt Richard Rohr, (101) ferences szerzetes négy férfi személyiség archetípusát ismertetem, mintegy

érdeklődés felkeltése képen azoknak, akik kacérkodnak az önismerettel és belső világuk feltárásával.

4.2.1 A Király

Az apafigura. Szomorú, hogy (főleg tőlünk nyugatra) a hatalmat birtokló férfiakra annyira nincsenek jó véleménnyel, hogy az alkotásokban vagy gyerekesnek, vagy következetesen gonosznak ábrázolják őket. Jó példa erre a Csillagok háborúja című filmsorozat. Potens, hatalmi helyzetben lévő férfi vagy bukott, kisiklott, vagy eleve gonosz. A dicső férfi alakját alig néhány alkotás örökíti meg, azok is kétes értékű harcos figurák.

A fiatalemberekben megvan az ösztönös vágy, hogy hiteles apafigurát keressenek, aki megmondja mi a helyes és a jó. Személyes tapasztalat, hogy ilyenné válni főleg úgy sikerülhet nekünk, középkorú férfiaknak, ha először is őszinte tiszteletet mutatunk a gondolkodásuk, világlátásuk felé, a tapasztalataik irányába, másodsorra az őszinteségükért köszönettel és nem kioktatással válaszolunk.

Minél többekkel képes valaki elbeszélgetni, de legalább meghallgatni, minél több igazságot valósít meg az életében, annál nagyobb király. A szó hétköznapiokban érvényes jelentésében mindenképpen. A jó király nem csak magabiztos, tiszteli önnön tapasztalatát a világról, de türelmes is. Tudja, hogy nem tud mindent, kész ezért meghallgatni másokat, hogy bölcsőbbé váljon. A jó király bölcs(ességre törekvő) király. Ebben rokon a mágussal.

A jó király kifejezi a rendet és törvényt ott, ahova tartozik. Meglehet, ő maga is határozza meg azt. Ha

bemegy valahova, és az ott lévők ettől nagyobb biztonságban érzik magukat, akkor ő egy jó király.

Nem önkényes, nem kiszámíthatatlan. Amikor csak lehet, elmagyarázza mi motiválta a döntéseiben; ha apa, akkor azt akarja, hogy a gyerekei értsék, mit és miért vár el tőlük. Jutalmaz, dicsér, elismer, támogat, felemel. Ez fontos, tehát még egyszer: jutalmaz, dicsér, elismer, támogat, felemel. Tiszteletet fejez ki a nálánál kisebb felé, ezzel is erősítve azt.

Ugyanakkor határokat is szab, és ha kell, büntet. Következétesen és nem kegyetlenül. Nem akar mindenáron népszerű lenni, a lelkiismeretére hallgató, önazonos viszont igen.

Tudja, hogy vannak igazságok és törvények, főleg erkölcsi törvények, amelyek előtt neki is meg kell hajolnia. Ez alázatra és önmérsékletre neveli.

Az igazi királynak sokszor elég, hogy csak ott van. Ez a letisztult élettapasztalat, a „nagypapa energia” által valósul meg. Vannak, akik szerint ötven éves kora előtt egy férfinak nincsen esélye, hogy igazi királlyá legyen. Addig még túl sokszor kénytelen keresni önmagát, futni a céljai után, várni, hogy vágyak égjenek ki belőle.

Jó párja a királynő, a társa, a felesége, aki ismeri. Aki néha tükröt tart elé. Megmutatja azt, hogy miben tökéletlen még. Szerető őszinteséggel. Ez is egy királynő dolga.

Ma apák nélküli társadalomban élünk. Az apák nagyon sokszor távol vannak, ürességet és kételyeket hagyva maguk után.

Nagy szükségünk van rá, hogy a pozitív, aktív apaságot megerősítsük magunkban és a társadalomban.

4.2.2 A Harcos

Nagyon – nagyon népszerű ideál. A filmek örök főhőse, bár már egyre gyakrabban szeretik nőkre cserélni, néha teljesen lehetetlen dolgokat bemutatva (ötven kilós főhősnő elbánik könnyedén százkilós férfiakkal pl.), de a fiúk képzeletét még mindig ez az archetípus mozgatja meg a leginkább.

A harcos az, akit a fiatal férfiak akarnak leginkább megvalósítani. Bennük még dübörög a bizonyítási vágy, feszegetik korlátaikat, árad a tesztoszteron. Királlyá egyesek szerint ötven éves kora előtt aligha érik egy férfi, harcossá viszont (akár negatív, akár pozitív értelemben) már kamasz korától válik a fiú. Ez még a kockákra is igaz, csak ők a multiplayer játékokban élik ki magukat.

A pozitív harcos mintapéldája a munkás. Legyen akár fizikai, akár szellemi dolgozó. Ő az, aki önmagával, saját korlátaival, a körülményekkel, az anyaggal és az emberekkel „megküzd”. Kitalálja a megoldást, legyőzi a kedvetlenségét, a fáradtságát és tárgyal az üzleti partnereivel. A munka és teljesítmény világa ezért is vonz annyira sok férfit, a megszerezhető anyagiakon túl – megerősíti belső, férfias karakterét a személyiségének.

Szellemi értelemben a harcos az, aki megkülönböztet, szétválaszt, és a lényegesre fókuszál. A kritikából elkülöníti a személyest és az objektívet, és az utóbbit beépíti önmagába. Így fejlődik.

Célorientált. Ez a részünk kész küzdeni és áldozatot hozni a családukért, egy igazságért, a meggyőződéseinkért. Valamiért, ami nagyobb nálunk.

Neki kell megedződnie akár a sport, akár a fizikai munka által. Sajnos itt, nyugaton őt áldoztuk fel a legjobban a kényelemszeretetünk miatt. Ezért is férfiatlanodtak el fiaink. Már húsz – huszonöt éve a katonaságnál azt mondogatták az akkori tisztek, hogy egyre gyengébb az újoncok közt a felhozatal. Fizikailag és pszichésen egyre kevesebbet bírtak az én katonaidőmben is a kortársaim.

Ma, az Insta fiatalság idején ez még inkább igaz lehet. Hiányzik az életükből a kihívás, az éles helyzet, az egészséges terhelés, és főleg – főleg az atyai elismerés, tisztelet, biztatás. Terhelni és táplálni, táplálni és terhelni. Ettől fejlődik a fiúk férfias karaktere. A sport a maga tiszteletre méltó szabályaival erre rendkívül alkalmas, főleg, ha csapatban végzik.

A harcos kész áldozatot hozni és céljáért feláldozni más jó dolgokat. Egyáltalán nem kell erőszakosnak lennie, a belső, szellemi harcos legjobb példája Jézus Krisztus, aki inkább önként meghalt, semhogy erőszakot alkalmazzon. Pétert, egyik legbensőbb tanítványát ő állítja meg, mikor elfogása pillanatában kardot ragad.

A szellemi, ideológiai harcra is ő adja a legjobb példát. Meggyőzés, az elvek valóra váltása és másoknak mintaként felmutatása mellett a *tűrelmet* adja például. Mindenki akkor változtasson a gondolkodásán, amikor arra megéri. Erőszaknak nincs helye nála. Meginti a szerinte helytelenül gondolkodókat és cselekvőket, de

magát senkire rá nem erőszakolja. Amikor tanítványai az ég haragját akarják lehívni egy falura, mert elutasítják őket, figyelmezteti őket, hogy: „Nem tudjátok, milyen lélek lakozik bennetek.” Vagyis maradjanak szelídek.

4.2.3 A Mágus

Jobb szeretem bölcsnek hívni, de Rohr atya mágusnak nevezte el, akkor maradjunk ennél a névnél.

Ő a lelki ember, a belső növekedés őre. Szembesít saját árnyékunkkal. Ld. Náthán prófétát, aki Dávid királyt szembesíti bűnével, amikor az Betsábéval házasságot tör. Az igazság, főleg a szellemi igazság kimondója ő.

Az életben a nagypapa az, aki már befutotta az életpályáját és emlékszik, milyen volt gyerekek, fiatalnak és érettnak lenni, és ebből a gazdag élettapasztalatból merítve tudja segíteni a fiatalokat. Sokszor csak azzal, hogy ott van, hogy türelmes és már megállapodott.

A veszélye ennek az archetípusnak, hogy guru komplexustól megvertté tehet minket. Szüntelenül oktatni akarunk, tanulni pedig már nem.

A mágus egyik titka, hogy képes elviselni azt, hogy nem tudhat mindent, hogy elviseli a tökéletlent. Elfogadja az életet olyannak, amilyen és nem ítélkezik szüntelenül róla. Nem kategorizál szüntelen jónak és rossznak mindent. Nem akar szüntelenül kontrollálni, hanem alapvetően csak néz és lát és elfogad.

A sötét mágus az eszméibe szerelmes, nem az emberekbe. Világmegváltó ideáit megpróbálja ráerőltetni másokra. Minden mágusnak kell valaki, aki az ő mágusa, aki őt szembesíti. Az alázat, a tudat, hogy a

legrosszabbra is képesek lehetünk másokkal szemben, de a legjobb csírái is bennünk élnek, ez nagyon fontos a mágusnak.

4.2.4 A Szerelmes

A szerelmes az, aki a világnak ízt, érzéseket és lelket ad. Ő az, aki igazán értékeli a másik nemet és a vele való kapcsolódást. Az élet sója nála van elrejtve, nélküle csak kötelességek és unalmas terhek léteznek.

Ő az, aki átlép határokat és megszeg szabályokat. Én jobban szeretem Kalandornak hívni, de nem az elnevezés számít. Ő bátran vétkezik, és később őszintén megfizeti ennek az árát. Ingázik az extázis és az agónia között.

Őszinte és szemérmetlen. Van ideje magára, az „én időt” szinte számára találták ki.

Ösztönös – ő mondja ki, hogy ne beszélj róla, hanem csináld! Ne kérj engedélyt a csókra, hanem csókold meg! Testi és érzéki.

A fiatal férfiak fedezik fel a szerelmest magukban, szinte a harcossal egy időben. Legszívesebben reggel, délből és este szeretkeznének, nem véletlen, hogy a pornófüggés annyira veszélyezteti őket.

A lelkesedés, lelkesültség is őt jellemzi, számára az őszinte öröm és az annak való önátadás nem túl „naiv”, hanem nagyon is az élet velejárója. A keresztényeknél a Szent Szellemmel való betöltekezés sorolható ide, amikor vannak akik sírnak, mások éppen ellenkezőleg: szabadon nevetnek, és van, aki elvágódik a földre.

Szívesen lepődik meg, fedez fel és számít is erre, hogy érik őt meglepetések.

Függővé válhat, de beleveti magát a közvetlen tapasztalásba, vállalja ezt a kockázatot. Vállalja a szenvedést is, tudja ez a szerelem árnyoldala, hozzá tartozik. Az érett szerelmes kész elfogadni ezt is az élettől.

A fejlett szerelmes képes azonban külső stimulusok nélkül is örülni, ő az, aki szemlélődik – elmerül a világ szépségében. Szeretettnek érzi magát, és ezt képes megosztani másokkal is. Egy falevél örömmel tölti el, mert az Élet szépségét látja benne.

Nos, ez a négy archetípus. Általában kettővel tudjuk magunkat leginkább leírni, idővel hozzánő, fejlődik a személyiségünk egy harmadikhoz is. Azonban a növekedés lehetősége a rejtett negyedik ösképben van meg számunkra, amely a legtávolabb áll tőlünk. Mind a négy bennünk van, és gyakran éppen az árul el a legtöbbet rólunk, amelyiket a legtávolabbinak érezzük magunktól.

4.3 Red Pill – az életmentő filozófia

Először magáról a névről: a Mátrix című sci-fi-ben kérdik a főhőstől, Neo-tól hogy az igazságot szimbolizáló piros, vagy a kényelmesen hazug kék pirulát fogadja el megmentője kezéből. Vagyis a Red Pill az igazság, az elején még kiábrándító, illúzióromboló, kényelmetlen igazság a „növendéknek”. Persze idővel pont a belső szabadságuk, erejük záloga lesz a megszerzett és gyakorolt tudás.

Fontos belső, szellemi eseménye, hogy le kell taszítani a férfilélekben trónoló istennőt a helyéről. Minden férfiban ott van a vágy, hogy a nőket a szépségük, kedvességük, gondoskodásuk és a szexuális örömök forrásaiként piedesztálra emelje a naiv férfi.

Ezzel azonban szakítania kell. Rá kell jönnie, hogy míg a nő szóban kedves, megértő fiúkat keres párkapcsolatra, valójában a határozott, állhatatos, céltudatos férfiakkal fog elmenni.

Tudnia kell, hogy az életben máskor és máskor van szexuális vonzóerejének csúcsán a nő és a férfi. A tinédzser évek vége a nőké, ez egyértelmű, hatalmas férfi „mennyeségből” meríthetnek, ha van merszük. Vagy csak kedvük. Meghívások, bulik, italok, könnyű kalandok állnak sorba az ajtójuk előtt, ha csak kicsit csinosak és domborodnak, ahol kell.

Azonban nem kell megsértődnie ekkor a mellőzött kocka fiúknak, hiszen pár évtized múlva eljön az ő idejük. A harmincas éveik közepére már szorgos munkával tisztasági égisztenciát hozhatnak össze maguknak, és a

kamaszkori gátlásokon is túl vannak. Most ők válogathatnak egykori lepattintóik közül, már aki még szabad, de az elváltak közül mindenképpen bőven.

A Red Pill-ben a férfi a domináns, ő vezeti a családot és a párkapcsolatot. Vállalja ennek minden terhét (szerelőt kerít, számlát fizet be, szaporítja a pénzt és maga is megjavít ezt-azt, illetve nyaralást szervez, vagy csak hétvégi programot akkor, amikor a felesége menne valahova, de hogy konkrétan hova, arról fogalma sincs.)

Van egy központi fogalma a filozófiának és ez a shit teszt. A nők a párkapcsolataikban ezzel próbálják ki, hogy a mellettük álló férfi valóban olyan erős, rendíthetetlen, béketűrő férfi-e, mint akire az ösztöneik mélyén vágnak. Provokatív szavak, tettek tesztelik a férfi magabiztosságát, belső lendületét, diplomáciai érzékét. Legjobb humorosan kezelni, megszegyenítés nélkül ezeket, hogy látszódjék: a kapitány ura a helyzetnek, van célja, ami felé haladnak, és az irányítás biztosan nyugszik a kezében.

Persze az is lehet – ezek személyes gondolatai a szerzőnek – hogy emancipált kapcsolatban nincs vagy kevesebb a shit teszt. Mivel a nő fölött nincs senki, aki döntsön, nincs is ki ellen lázadni, nincs honnan kiszökni kicsit, és élvezni a teljes önállóságot. Ki-ki felel a család rá bízott részére és együttműködés van. Ez jó vitatéma lehetne, hogy működik a patriarchális és hogyan az emancipált család? Természetesen egyik sem bántalmazó, a szélsőségeket hagyjuk.

A nők is gyarló lények, önzők is és vannak, akik beteges mértékben, veszélyesen azok. Ezt is fel kell

ismernie az érett férfinak, és a teljes filozófiát elsajátítani, ha mestere akar lenni. Állítólag az élmény egy szellemi ébredéshez hasonlít, ahol a még alvók (blue pill-ek) gyakran bántják, kiközösítik a már felébredteket.

Fontos tanítása még ennek a gondolat és tapasztalatrendszernek, hogy a női „nem”, (elutasítás) egyáltalán nem biztos, hogy végső „nem”. Leadva pár kilót, kommunikálni megtanulva, a női lelkét valóban kiismerve és több bátorsággal álmaink nője igenis becserkészhető és magunk mellett is tartható. Ha jól kezeljük a shit tesztjeit, akár életünk végéig is, úgy, hogy mi leszünk a fej a családban.

Mindenesetre a táplálkozásnak, sportnak, én–időnek fontos szerepe van a Red Pillben, és a leplezetlenül igazat nem csak a nőkről igyekszik elénk tárni, de a hobbiról és a munkáról is. Hatékonyságfokozás, jó tárgyalási készség kialakítása, magabiztosság felépítése – amit az élet egyik területén megtanultunk, azt bátran átvihetjük egy másikra, csak jöjjünk rá, hogyan illeszkedik az ottani viszonyokhoz. Más keményen beszélni férfiak és más nők között. Utóbbi esetben a plusz dicséret, személyes kvalitások említése, a diplomácia és őszinte dicséret alkalmazása fontosabb, mint férfiaknál, bár a diplomatikus igazságközlés férfiak közt is jobban működik hosszú távon, mint a „durr bele” módszer.

A Red Pill –ről részletesebb információ található a Férfihang magazinban, egy kilencrészes sorozat formájában. Érdeemes rákeresni az interneten.

4.4 Az eszményi férfi

Sam Keen a „Belső tűz” (102) című könyvének függelékében számol be a Psychology Today lapban végzett kutatás eredményéről, melyben azt keresték, hogy a férfiideál mennyit is változott. Az eszményi férfi keresésének eredményéről a következőt mondja.

Voltak, akik eleve megkérdőjelezték a kutatás értelmét (hatezren vettek részt benne). Nem terheljük – e túlságosan meg a férfiakat, ha egy tökéletes eszményt adunk eléjük? El tudják vajon fogadni mindenkori tökéletlen önmagukat ennek fényében? Másrészt túl szubjektív az eredmény, avagy kinek mi a tökéletes? Végül pedig az eszmény amúgy is folyamatosan változik. Van értelme megpróbálni rögzíteni éppen hogyan is állunk vele?

Sam Keen segítőtársa a kutatásban dr Ofer Zur volt.

Pozitív hírként elmondható, hogy a válaszoló nők a hozzájuk közelálló férfiakat jobbra értékelték, mint ők saját magukat.

A válaszadók 98% – a vélte úgy, hogy az ideális férfi idealista, az életét ajándéknak tekinti, az arany szabály szerint éli az életét (amit magadnak akarsz, azt tedd másnak), a járt utat nem hagyja el a járatlanért és jobb világot hagy hátra a fiainak, mint amilyenbe született.

Úgy tűnik az eszményi férfi bölcs és spirituális, valamint hősi. Együttérző másokkal, saját értékekkel rendelkezik, a fiatalok mentora, ismeri a hibáit és méltósággal várja a halált. A nőkkel egyenlőnek tartja magát.

Elnézést a talán száraz felsorolásért, de rövid áttekintést kívánok pusztán nyújtani a felmérésről.

Élete értelmé először is a személyes növekedés és önismeret, másodszor pedig a családja. Harmadik helyen pedig a másoknak való segítségnyújtás szerepel. Sam Keen úgy jellemzi ezt a generációt, mint az „én és az enyéim” nemzedéke az „én” generáció után.

Úgy tűnik az új ideál introvertált, kevésbé cselekvő és az anyagiak sem hozzák annyira tűzbe. Agresszió helyett az együttműködés jellemzi.

Mind a nők, mind a férfiak a nőkhöz való viszonyát az „új” férfinak hagyományosnak írta le. Kezdeményezőbbek a férfiak, a nőket cukorbabának tartják és intuíció és lelki gondoskodás terén alulmaradnak a nőkkel szemben.

Messze a többség (91%) úgy véli, az eszményi férfi bensőséges és baráti kapcsolatokat ápol másokkal. Valamint nem szexközpontú. Viszont abban a férfiak és nők véleménye eltért attól, hogy milyen nőhöz is vonzódik. A férfiak szerint inkább a sikeres, hatalommal rendelkezőhöz, míg a nők szerint egyszerűen a szépekhez.

A homoszexualitást viszont a legtöbbször szerint abnormálisnak tartja az új férfiideál férfin.

Az fontos, hogy jó férj és apa legyen, ugyanakkor nem szeretne háztartásbeli lenni. Ő keresi meg a kenyérrevalót, de nem kell magas életszínvonalat biztosítania a családjának.

A dühét erőszak nélkül fejezi ki, de bátran szembeszáll egy betörővel. Tapintatosan javaslatokat tesz, bátorít, vigasztal és élesen sosem kritizál. Nem rivalizál, nem

szereti az erőszakos sportokat és nem tart fegyvert. Mintha kicsit túl szelíd lenne...

Végezetül: Sam Keen szerint (és szerintem is) lehetne kicsit közösségibb, politikailag elkötelezett. Bátrabban a közösség javáért küzdő.

Hivatkozások

(1) Warren Farrell – The Myth of Male Power (Simon and Schuster, 1993)

(2) Virensuola – Szemléltessük mit ért az Európai Unió nemek közötti egyenlőség alatt! (Férfihang, 2015.06.26.)

(3) Deansdale – A nemek harca (Férfihang, 2011.10.21.)

(4) Bedő Imre – A megbízható férfi (FK Management Kft, 2018)

(5) Deansdale – Férfihang (Férfihang, 2011.10.20.)

(6) Isztambuli Egyezmény magyar nyelven (Férfihang, 2017.02.19.)

(7) Alter Ego – A férfigyűlölő, dilettáns feminista szervezetek hamisított statisztikákkal állnak ki az UNICEF apa- és férfiellenes kampánya mellett (Férfihang, 2016.05.28.)

(8) Szujó Flórián – A férfiakkal szembeni erőszak statisztikailag súlyos probléma – válasz Mérő Verának (Modern Férfipolitikáért Mozgalom, 2021.01.02. <blog.hu – s blog>)

(9) Harmath Artemisz – A férfiakat is verik? (Civil Hírügynökség, 2016.07.27.)

(10) IKEA – Legyen minden otthon biztonságos hely! (2020.11.12., youtube.com)

(11) Deansdale – Férfiuralom (Férfihang, 2014.03.11.)

(12) Deansdale – A patriarchátus nemlétének leggyorsabb bizonyítása (Férfihang, 2014.03.13.)

(13) Deansdale – Egyenlőség = egyenlőtlenség (Férfihang, 2012.03.17.)

(14) Warren Farrell – Miért nem értik a nők, amit a férfiak nem mondanak ki, avagy ki védi meg a férfiakat? (Kossuth Kiadó, 2012)

(15) Warren Farrell – The Myth of Male Power (Simon and Schuster, 1993)

(16) Cassie Jaye – The Red Pill (2017, theredpillmovie.com) dokumentumfilm

(17) Warren Farrell – Miért nem értik a nők, amit a férfiak nem mondanak ki – avagy ki védi meg a férfiakat? (Kossuth Kiadó, 2012)

(18) Deansdale – Mi a gond a női kvótával? (Férfihang, 2011.11.03.)

(19) Prague University – There Is No Gender Wage Gape (2017, youtube.com)

(20) Warren Farrell – The Myth of Male Power (Simon and Schuster, 1993)

(21) Philip Zimbardo, Nikita D. Coulombe – Nincs kapcsolat, Hová lettek a férfiak? (Libri, 2016)

(22) Alter Ego – Bérkülönbség – A kiirthatatlan feminista hazugság (Férfihang, 2013.12.21.)

(23) Deansdale – Balázs margójára (Férfihang, 2014.09.09.)

(24) IKEA – Legyen minden otthon biztonságos hely! (2020.11.12., youtube.com)

(25) HVG.hu – „A férfiak azt tehetik, hogy nem néznek pornót!” (HVG, 2014.09.07.)

(26) BSB – Igenis tehetsz ellene! – Gondolatok a bűnmegelőzési kisfilmek védelmében (Férfihang, 2014.12.10.)

(27) Alter Ego – A férfi és az apa, mint a városi folklór rémalakja (Férfihang, 2014.01.07.)

(28) Bedő Imre – Teremtő tűz (FK Management Kft, 2020)

(29) Alter Ego – Férfinátha? – Nem csak „férfihiszi”! (Férfihang, 2019.01.21.)

(30) Csuzi Attila – Női és férfi civil szervezetek – Döbbenetes aránytalanságok és állami nemi diszkrimináció (Férfihang, 2018.11.16.)

(31) Bedő Imre – Teremtő tűz, a férfimotiváció könyve (FK Management Kft, 2020)

(32) Warren Farrell: The myth of male power (Simon and Schuster, 1993)

(33) Cassie Jaye – The Red Pill (2017, theredpillmovie.com) dokumentumfilm

(34) Warren Farrell: The myth of male power (Simon and Schuster, 1993)

(35) Az Isztambuli Egyezmény szövege magyar nyelven (Férfihang, 2017.02.19.)

(36) Talita Admin – Azt hittem, megöl 18+ Családon belüli erőszak 1. (Talita, 2015.01.09.)

(37) Szigeti Ildikó – Bántalmazott férfiak – Egyenjogúság, egyelőre csak szavakban (168 Óra, 2020.03.28.)

(38) Férfihang.hu – A Férfihang Civil Társaság állásfoglalása az Isztambuli Egyezménnyel kapcsolatban (Férfihang, ferfihang.hu/wp-content/uploads/2020/01/a-ferfihang-ct-allasfoglalasa-az-isztambuli-egyezmennyel-kapcsolatban.pdf)

(39) Virenuola – Így diszkriminálja Magyarországon a férfiakat a radikális feminista Isztambuli Egyezmény (Férfihang, 2017.02.11.)

(40) Vésey Kovács László – Bármelyik férfiből egy pillanat alatt bűnözőt kreálhat az Isztambuli Egyezmény (Pesti Srácok, 2017.12.26.)

(41) Csuzi Attila – Így rombolja le az Isztambuli Egyezmény a jogrendszert és a társadalmat (Valódi Egyenlőséget, 2017.03.11.)

(42) Szujó Flórián – „A férfiak nem tudják...” (Valódi Egyenlőséget, 2017.10.21.)

(43) HVG – A férfiak most egyet tehetnek: figyelmesen végighallgatják a nőket (HVG, 2017.10.17.)

(44) Szujó Flórián – #Metoo és a férfiak szerepe (Valódi Egyenlőséget, 2017.10.19.)

(45) Philip Zimbardo, Nikita D. Coulombe – Nincs kapcsolat, Hová lettek a férfiak? (Libri, 2016)

(46) Richter András – Zaklatás = ha nem Brad Pitt próbálkozik (Férfihang, 2017.10.22.)

(47) Richter András – A férfigyűlölet anatómiája (1.): Amikor a korral jár (Férfihang, 2017.12.10.)

(48) Richter András – A férfigyűlölet anatómiája (2.): Amikor a péniszirigység fáj (Férfihang, 2017.12.23.)

(49) Richter András – A férfigyűlölet anatómiája (3.): A nők jók, a férfiak rosszak (Férfihang, 2018.01.01.)

(50) Toplak Zoltán – Férfigyűlölet (Valódi Egyenlőséget, 2018.05.29.)

(51) Toplak Zoltán – Nőgyűlölet (Valódi Egyenlőséget, 2018.05.20.)

(52) Csuzi Attila – Tovább tombol a férfigyűlölet: Fábíán Anita minden „bak” kiherélésére szólított fel (Férfihang, 2017.10.27.)

(53) Alter Ego – Nemzetközi Kasztrációs Nap (Férfihang, 2012.08.01.)

(54) Alter Ego – Pellengéren a gyilkosságra buzdító férfigyűlölők (Férfihang, 2012.11.28.)

(55) Alter Ego – Svéd – Magyar feminizmus (Férfihang, 2017.02.20.)

(56) Belleville – #killallmen (Férfihang, 2017.04.26.)

(57) Warren Farrell – The Myth of Male Power (Simon and Schuster, 1993)

(58) Deansdale – Frusztrált férfiak 2. (Deansdale, 2016.08.03. <blog.hu –s blog>)

(59) Deansdale – Mi a helyzet a fiatal férfiakkal? (Deansdale, 2016.06.01. <blog.hu –s blog>))

(60) Index – A sok fiú árthat az anya egészségének (Index, 2013.02.28.)

(61) Deansdale – „Patriarchális” média (Férfihang, 2013.03.01.)

(62) Toplak Zoltán – Müller Péter: Férfiélet, női sors – olvasói beszámoló (Férfiak Lapja, 2013.11.26.)

(63) Warren Farrell – Miért nem értik a nők, amit a férfiak nem mondanak ki, avagy ki védi meg a férfiakat? (Kossuth kiadó, 2012)

(64) Deansdale – Mi a helyzet a fiatal férfiakkal? (Deansdale, 2016.06.01. <blog.hu –s blog>))

(65) Deansdale – Mi a helyzet a fiatal férfiakkal? (Deansdale, 2016.06.01. <blog.hu –s blog>))

(66) Toplak Zoltán – Feminista Hófehérke és a tutyimutyi királyfi (Férfihang, 2012.04.09.)

(67) Toplak Zoltán – Feminista Hófehérke és a tutyimutyi királyfi (Férfihang, 2012.04.09.)

(68) Szujó Flórián – Divatbemutató angyalokkal és disznókkal (Valódi Egyenlőséget, 2018.02.18.)

(69) Fox – Kulturális androfóbia (Férfihang, 2012.07.27.)

(70) Médianéző – A szolgálólány meséje – Lázadás a „rémisztő képződmények” ellen (Youtube, 2020.03.16.)

(71) Toplak Zoltán – Akkor most szép csendben felemelem a szavam (Férfihang, 2013.01.10.)

(72) Deansdale – Hogyan ábrázoljunk erős nőt a médiában? (Férfihang, 2013.01.28.)

(73) Szujó Flórián – Ahogy a férfiak még mindig diszkriminálva vannak (Valódi Egyenlőséget, 2016.04.29.)

(74) Szujó Flórián – A férfiak alacsony iskolai végzettsége rossz hatással van a születésszámra (Valódi Egyenlőséget, 2018.04.20.)

(75) Szujó Flórián – Rontják a fiúk iskolai teljesítményét a nemi sztereotípiák (Modern Férfipolitikáért Mozgalom, <blog.hu – s blog> 2021.01.07.)

(76) Bóta Károly – Reprodukciós jogainkról (http://www.esely.org/kiadvanyok/1996_2/reprodukcios.pdf)

(77) Brindzik Beáta – Az apai hozzájárulás problémája a hazai és a nemzetközi gyakorlatban (<https://tud.sze.hu/images/%C3%9ANKP/2016->

2017/11_%C3%9ANKP%20k%C3%B6tet_Brindzik%20B.
%2072-80.pdf)

(78) Philip Zimbardo, Nikita D. Coulombe – Nincs kapcsolat, Hová lettek a férfiak? (Libri, 2016)

(79) Lampek Kinga, Töröcsik Mária, Kivés Zsuzsanna: Férfiégészség (Pécs, 2014)

(80) Warren Farrell – Miért nem értik meg a nők, amit a férfiak nem mondanak ki, avagy ki védi meg a férfiakat? (Kossuth, 2012)

(81) Toplak Zoltán – Kapcsolati erőszak 1. rész (Toplak Zoltán, 2020.07.31. <blog.hu –s blog>)

(82) Toplak Zoltán – Kapcsolati erőszak 2. rész (Toplak Zoltán, 2020.08.04. <blog.hu –s blog>)

(83) Toplak Zoltán – Kapcsolati erőszak 3. rész (Toplak Zoltán, 2020.08.09. <blog.hu –s blog>)

(84) Toplak Zoltán – Kapcsolati erőszak 4. rész (Toplak Zoltán, 2020.08.13. <blog.hu –s blog>)

(85) Toplak Zoltán – Kapcsolati erőszak 6. rész (Toplak Zoltán, 2020.08.21. <blog.hu –s blog>)

(86) Toplak Zoltán – Kapcsolati erőszak 7. rész (Toplak Zoltán, 2020.08.25. <blog.hu –s blog>)

(87) Warren Farrell – Father and Child reunion (Tarcher, 2001)

(88) Warren Farrell – Father and Child reunion (Tarcher, 2001)

(89) Warren Farrell – Father and Child reunion (Tarcher, 2001)

(90) Warren Farrell – Father and Child reunion (Tarcher, 2001)

(91) Apák joga – interjú Jaczó Andrással, az Apák az Igazságért Közhasznú Egyesület titkárával (<https://www.youtube.com/watch?v=ho-78ioNOJ8>)

(92) Warren Farrell – Father and Child reunion (Tarcher, 2001)

(93) Csuzi Attila – Ilyen jövőre szánod a fiadat? – Kampány a fiúk-férfiak érdekében (Férfihang, 2021.02.18.)

(94) Kóczián Mária – Nemek közötti szolidaritás napja, március 31. – van ennek értelme vesztegár idején? (Képmás, 2020.03.31.)

(95) Kölnei Livia – Nők és férfiak egy új világban: „Viseljétek el egymást szeretettel!” (Képmás, 2020.03.31.)

(96) Toplak Zoltán, Szujó Flórián – Két férfi a nőkről és a nemek szolidaritásáról (Képmás, 2020.03.31. A link két külön cikket tartalmaz a szerzőktől.)

(97) Vendégcikk – Mi igenis kedveljük a férfiakat! (Férfihang, 2021.02.16.)

(98) Gene A. Getz – A férfi a biblia tükrében (Keresztyén Ismeretterjesztő Alapítvány 2014, 2019)

(99) Warren Farrell: Miért nem értik a nők, amit a férfiak nem mondanak ki, avagy ki védi meg a férfiakat? (Kossuth kiadó, 2012.)

(100) Warren Farrell – Father and Child reunion (Tarcher, 2001)

(101) Richard Rohr – A férfi útja II. Maszkok, hegek, archetípusok (Ursus Libris, 2004)

(102) Sam Keen – Belső tűz, A férfilétről (Ursus Libris, 2009)

Függelék: A férfiak jogi hátrányai

Végezetül álljon itt Szujó Flórián, a Modern Férfipolitikáért Mozgalom alapítójának teljes cikke a mai magyar férfiakat sújtó joghátrányokról. A cikk elsőként a Valódi Egyenlőséget portálon jelent meg, 2016.04.30 – án, ezt követően többször is aktualizálva lett a jogszabályi változásoknak megfelelően.. A címe: Diszkriminatív jogszabályok

„Diszkriminatív jogszabályok

A nők és férfiak egyenjogúságának kiemelten fontos mércéje, hogy egy állam jogszabályai biztosítják-e a nemek közötti törvény előtti egyenlőséget. Hogy lássuk, hogy milyen a helyzet Magyarországon ebből a szempontból, összegyűjtöttük a nemi alapon diszkriminatívnak tekinthető törvényeket.

Ebből látható, hogy Magyarországon a nők és a férfiak még mindig nem egyenlőek a törvény előtt. Több jogszabály is van, amely nemi alapon tesz különbséget a nők és a férfiak jogai, illetve kötelezettségei között. Úgy látjuk, hogy ezek mindegyike a férfiakat különbözteti meg hátrányosan. Álláspontunk szerint ennek hátterében a nemek közötti egyenlőtlenségek olyan rendszerszintű problémái állnak, mint a férfiak jogegyenlőségét garantáló nemzetközi és hazai jogi erejű kötelezettségek hiánya, a férfiakkal szembeni diszkrimináció magas

társadalmi szintű elfogadottsága, illetve a hazai és nemzetközi férfimozgalmak alacsony érdekérvényesítő ereje.

Míg a nők elleni bármiféle diszkrimináció tilalmára Magyarország által is aláírt és vállalt nemzetközi nőjogi szerződések (pl. Peking, 1995) kötelezik hazánkat, addig a férfiakkal szembeni diszkrimináció tilalma nincs nemzetközileg ily módon szabályozva, így a hazai politikai erők mozgástere ebben nincs úgy megkötvé, mint a nők diszkriminációja esetén. A férfiak nemi alapú diszkriminációját Magyarországon és a szomszédos országokban rendszerszintűen alkalmazzák ideológiai, gazdasági és egyéb politikai okokból adódóan is, anélkül hogy ennek bármi gátat szabna. A nemzetközi szabályozás hiányán túl további probléma, hogy nincs érdemi kritikája a hazai közéletben ennek, nincsenek a nőszervezetekhez hasonlóan jelentős civil szerveződések, amely férfiak a jogegyenlőségét, vagy kimondottan a törvények által hátrányosan érintett férfiakat képviselnék, illetve a közvélemény általában is kevésbé érzékeny ezekre a férfiakat érintő társadalmi kérdésekre.

Az alábbiakban az egyes hazai, nemi alapon diszkriminatív törvényeket vesszük sorra.

1. Alaptörvény:

A jogszabályok hierarchiájában az alkotmány (ma Alaptörvény) az összes többi törvény, és ez által az összes többi jogszabály fölött áll. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény kimondja, hogy jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.

Miközben az Alaptörvény XV. cikk 3. pontja szerint: *"A nők és a férfiak egyenjogúak"*, az alaptörvény úgy definiálja az egyenjogúságot, hogy azok a megkülönböztetések, amiket saját maga rögzít, nem sértik ezt. Ennek megfelelően ugyanennek a cikknek az 5. pontja mindezt kiegészíti azzal, hogy *"Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket"*. Ebben a nők feltétel nélküli védelmét rögzíti, ahelyett hogy a nők és a férfiak védelmét rögzítené az adott nem hátrányos, vagy kiszolgáltatott helyzete esetén. A férfiak védelemből való kirekesztése különösen aggályos tekintettel arra, hogy mennyi területen vannak kedvezőtlen társadalmi helyzetben a férfiak (például egészségi helyzetüket vagy oktatási kilátásaikat tekintve).

Az alkotmány továbbá az alábbi pontokban külön is rendelkezik a férfiak egyoldalú hadkötelezettségéről, kedvezőtlenebb nyugdíjba-vonulási lehetőségéről, valamint különbséget tesz nemi alapon a szülők támogatásra való jogosultságában:

(1) *„Rendkívüli állapot idején vagy ha arról megelőző védelmi helyzetben az Országgyűlés határoz, a*

magyarországi lakóhellyel rendelkező, nagykorú, magyar állampolgárságú férfiak katonai szolgálatot teljesítenek."

(XXXI.cikk 3.pont)

(2) „Törvény az állami nyugdíjra való jogosultság feltételeit a nők fokozott védelmének követelményére tekintettel is megállapíthatja" (XIX. cikk, 4.pont)

(3) „Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegység, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult." (XIX.cikk 1. pont)

Ily módon nem az egyenjogúságot garantálja a férfiak számára az alkotmány, hanem a megkülönböztetést. Ebből pedig az is következhet, hogy miközben a nők bármilyen hátrányos megkülönböztetése alkotmányellenes, addig a férfiak jogait erre hivatkozva a végtelenségig lehet nyirbálni. Ez a feltételezés minden kétséget kizáró módon be is igazolódott, miután a férfiak egyenlő nyugdíjazását célzó népszavazási kezdeményezést az Alkotmánybíróság azzal az indoklással utasította el, hogy a kedvezőbb elbánásra a nőknek "Alaptörvényben biztosított joga van". Az AB állásfoglalása így hangzik:

„A nőket az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése és a XIX. cikk (4) bekezdése második mondata alapján külön védelem illeti meg, és a fokozott védelem követelményére tekintettel is nyugdíjra való jogosultságuk más lehet, mint más személyeknek. Mindkét

szabályból az következik, hogy a nők – a férfiakhoz képest – kedvezőbb (nem azonos) alanyi jogokra tarthatnak igényt, a XIX. cikk (4) bekezdése második mondata alapján különösen az állami nyugdíjra jogosultság (a törvényben szabályozott jogosultsági feltételek meghatározása) területén.

(...)

A nőknek ehhez Alaptörvényben biztosított joguk van. A hitelesített népszavazási kérdés – akár az NVB, akár a Kúria jogértelmezését kell figyelembe venni – a lényeges tartalma szerint arra irányul, hogy a nyugdíjba vonulás lehetőségét a férfiak számára is a nők számára biztosított kedvezményekkel, vagyis azonosan tegyék lehetővé. Ez azt jelenti, hogy mind a XV. cikk (5) bekezdése, mind a XIX. cikk (4) bekezdése második mondata érvényesülése elé az eredményes népszavazás gátat emelne, azt lényegében kiüresítené.”

A többi jogszabály igazságtalan és méltánytalan volta ellenére is az alaptörvényben foglaltak kiemelt figyelmet érdemelnek, hiszen ez enged teret a többinek, azzal, hogy semmilyen formájában nem garantálja a férfiak egyenlő bánásmódhoz való jogát, sőt még előírja, ösztönzi is a jogalkotót a férfiak hátrányos megkülönböztetésére.

2. Nyugdíjtörvény:

Az 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 18. § 2a) értelmében öregségi teljes nyugdíjra életkorától

függetlenül jogosult az a nő is, aki legalább negyven év jogosultsági idővel rendelkezik. Vagyis 40 év munkaviszony után csak a nőknek van lehetőségük nyugdíjba vonulni, a férfiaknak nem (ez a Nők 40 program). A kormány mindezt azzal indokolta, hogy ez a program a nők megbecsüléséről szól, illetve hogy a nagymamák így tudnak vigyázni a gyermekekre. Ennek ideológiai tartalma is erősen kifogásolható, hiszen ez az érv is egy olyan világnézeten alapszik, amely szerint az apa nem tölt be egyenlően fontos szerepet a gyermek életében, illetve nem számol azzal, hogy a nagypapa is be tudja tölteni ezt a szerepet (amit egyébként ma sok férfi pont azért nem tud megtenni, mert nem is élik meg azt a kort, amikor nyugdíjba mehetnének).

3. Hadkötelezettség:

A hadkötelezettség jelentkezési és katonai szolgálati kötelezettségre vonatkozik. A hadkötelezettséget Magyarországon nem szüntették meg, csupán felfüggesztették, a Honvédelmi Minisztérium ma is nyilvántartja a 18 és 55 év közötti magyar állampolgárságú férfiak katonai szolgálat teljesítéséhez, sorozáshoz és behíváshoz szükséges adatait. A 2013. évi XCVII. törvény 1. § b pontja szerint ugyanis hadkötelezettség csak a férfiakra vonatkozik (*"a hadkötelezettség bevezetését követően magyarországi bejelentett lakóhellyel rendelkező magyar állampolgárságú férfi"*). Erre a törvényre pedig számos más törvény is épül, ami szabályozza a hadkötelezettek

kötelességeit (a hadkötelezettségre vonatkozó törvény nemileg diszkriminatív jellege miatt egyoldalúan a férfiakét).

4. Szülői szabadságok

A gyermek születését követő fél évben az anya 180 napos szülési szabadságra, és ezzel együtt csecsemőgondozási díjra (CSED, korábbi TGYÁS) jogosult, míg az apa csupán 5 nap "apaszabadságra". Ilyenkor születése esetén 7 napra. Ma a törvény szerint kizárólag abban az esetben mehet el az apa CSED-re, ha az anya meghal, vagy egészségügyi állapota miatt kikerül a háztartásból. Ha az anya elhagyja az apát és a gyermeket, vagy a szülők úgy döntenek, hogy az apa marad otthon, akkor ez esetben az apa csak a lényegesen alacsonyabb összegű GYED-re jogosult az első félévben. Örökbefogadó szülők esetén is hasonló a helyzet. Az a férfi, aki a csecsemőt örökbefogadási szándékkal nevelésbe vette, akkor jogosult a CSED-re, ha a gyermeket vele együtt örökbe fogadni szándékozik a nő „az egészségi állapota miatt kikerül abból a háztartásból, ahol a gyermeket gondozzák”, vagy a gyermeket örökbe fogadó nő meghal.

A szülői szabadságok rendszerében a férfiak számára nincs hasonló idejű (6 hónap) és hasonló juttatású (bruttó fizetés 100 százaléka) lehetőség. Az öt (ill. 7) napos apaszabadságon kívül kimondottan az apáknak semmilyen szabadság nem jár. Ezek a törvények

nemcsak korlátozzák az apák szabadságjogait, de az apák, az apa-gyermek kapcsolat alacsonyabbrendűségét közvetítik és elősegítik a férfiak fokozottabb munkaerőpiaci részvételét a családban való részvételük, szerepeik kárára. Figyelemre méltó, hogy az apák számára biztosított 5 (7) nap az észak-európai országokhoz képest mennyire nagyon alacsony és mennyire aránytalan. (Az alábbi táblázat azt mutatja, hogy az adott országban mennyi fizetett szabadságot biztosítanak kimondottan az anyáknak/apáknak és ezek hogyan aránylanak egymáshoz).

Ország (Anya - és apaszabadság egymáshoz viszonyított aránya)	A kizárólag anya által igénybe vehető szülői szabadság hossza	A kizárólag apa által igénybe vehető szülői szabadság hossza
Magyarország (1:36)	180 nap	5 nap
Dánia (1:9)	126 nap	14 nap
Finnország (1:1)	95 nap	95 nap
Svédország (1:1)	240 nap	240 nap
Norvégia (1:1)	112 nap	112 nap
Izland (1:1)	91 nap	91 nap

5. Felmondás tilalma

Gyermek születése előtt a Munka Törvénykönyvéről szóló [2012. évi I. törvénye](#) értelmében a gyermeket váró párok közül csak az anyák élveznek védeltséget, a munkáltató a leendő apának felmondhat. A munkahelyi védelem nem csak a terhesség miatt indokolt, hanem azért mert a munkáltató számára kevésbé rugalmasabb,

kevésbé terhelhető munkaerőt jelent egy kisgyermekes szülő, mint egy gyermektelen, a védelemmel azt lehet elkerülni, hogy a munkáltató még a gyermek születését megelőzve felmondjon a leendő szülőnek, illetve, hogy a gyermek születését követően is biztosítva legyen a család egzisztenciája. Más országokban - például Izlandon - a törvény a leendő apákat is védi.

Fizetés nélküli szabadság esetén is van hasonló kitétel. Gyermek gondozása céljából igénybe vett fizetés nélküli szabadság időtartama alatt nem mondhat fel a munkáltató, azonban abban az esetben, ha a fizetés nélküli szabadságot mindkét szülő igénybe veszi, a védelem a férfit nem illeti meg.

Reprodukciós eljárás tekintetében a felmondás tilalma alá esik a nő jogszabály szerinti, az emberi reprodukciós eljárással összefüggő kezelésének, (de legfeljebb ennek megkezdésétől számított 6 hónapos) időtartama. A reprodukciós eljárás során a felmondásra vonatkozóan védelem férfit nem illethet meg.

6. Védett személyek

A védett személy itt azt jelenti, hogy a munkáltató köteles a felmondást megindokolni, valamint csak abban az esetben mondhat fel, ha nincs a munkavállaló által betöltött munkakörhöz szükséges képességnek, végzettségnek, gyakorlatnak megfelelő betöltetlen másik munkakör vagy a munkavállaló az e munkakörben való

foglalkoztatásra irányuló ajánlatot elutasítja. A Munka Törvénykönyvének van egy olyan része, amely szerint a gyermek 3 éves koráig az anyák és a gyermeküket egyedül nevelő apák védett személynek számítanak. Vagyis egy átlagos család esetében, ahol az anya és az apa együtt neveli a gyermekét, csak az anya számít védett személynek, az apák ebben a tekintetben is diszkriminálva vannak.

7. Gyermekvállalással járó felelősség, önrendelkezési jog

Ma Magyarországon egy gyermek megszületése - a 48/1998. (XI.23.) AB határozatban foglalt női önrendelkezési jog egyik megnyilvánulásának, a terhességről való rendelkezés szabadságának következtében a nő döntésétől függ. Azonban, mint arra Dr. Pálfalvi Andrea: „Maradéktalan-e a férfiak önrendelkezési joga?” című tanulmányában rámutat, itt nem csak arról van szó, hogy a nő itt döntést hoz a saját testéről, hanem egyben döntést hoz arról is, hogy kívánja-e vállalni a gyermekvállalással járó felelősséget is. Ha kívánja, lemondhat erről a felelősségéről.

A férfiaknak ugyanerre a magyar jog nem biztosít lehetőséget. A férfinak önrendelkezési szabadságán belül elvitathatatlanul azonos jogokkal kellene rendelkezni - vagyis egy férfinak a terhesség tudomására jutásakor ugyanúgy biztosítani kellene a döntéshozatal

lehetőségét arról, hogy kívánja-e gyermeket, azaz kívánja-e vállalni az azzal járó felelősséget. A nők esetében ez a szabadság nem csak a terhesség, hanem még az élve születés bekövetkezte után is definiált, ugyanis a nő, amennyiben - a terhességét megtartva - szülése után mégis úgy dönt, hogy nem kíván szülővé válni, jogszerűen örökbe is adhatja a gyermekét. Esetében tehát az anyasághoz, mint tényhez nem tartoznak olyan kötelezettségek, mint az apaság esetében.

8. Vélelmezett apaság

Ha házasságon belül születik egy gyermek, akkor vélelmezés alapján a férjet tekinti a jog apának. Ha valakinek komoly információ jut tudomására arra nézve, hogy nem a vélelmezett apa a valódi apa, akkor a PTK X. 4:111. § így rendelkezik:

"Az apaság vélelmének megdöntése iránti pert a kiskorú gyermek és az anya a gyámhatóság hozzájárulásával a kiskorú gyermek hároméves koráig indíthatja meg. A többi jogosult az apasági vélelem keletkezésétől számított egy év alatt támadhatja meg az apaság vélelmét."

Tehát míg az anya három éven belül eljárást indíthat a bíróságon az apaság vélelmének megdöntésére, cáfolatára, addig a vélelmezett vagy a valódi apa csak egy éven belül indíthat eljárást. Ez után a jogvesztő

határidő után már nem is tiltakozhat semmilyen módon, hogy nem az övé a gyerek, illetve nem indíthat pert azért, mert másvalakit vélelmeznek az ő gyereke apjának. (A fogantatás után szétváltak a szülők, és az anya közben másik férfival alakított ki párkapcsolatot.)

9. Diákhitel

A két gyermeket vállaló nők Diákhitelének a felét, a három gyermeket vállaló nők Diákhitelének tartozásának egészét elengedik 2018. január 1-jétől. A 291/2017. (X. 3.) A kormányrendelet a következőképp rendelkezik:

„18/A. § (1) A hitelfeltevő nő második gyermeke megszületése vagy örökbefogadása esetén a fennálló hallgatói hiteltartozása ötven százalékanak megfelelő összegű, harmadik vagy további gyermeke megszületése vagy örökbefogadása esetén a fennálló tartozása száz százalékanak megfelelő összegű vissza nem térítendő állami támogatásban (a továbbiakban: gyermektámogatás) részesül(…)”

A diákhitel célja az, hogy a rosszabb társadalmi körülmények közül származó családok gyerekeinek továbbtanulását segítse. Ebben tesz nemek közötti különbséget ez a törvény, mégpedig olyan különbséget, ami a felsőoktatásban amúgy is alulreprezentált fiúk továbbtanulási lehetőségeit, motivációit érinti hátrányosan. Ennek az apák leértékelése mellett egy olyan társadalmi üzenete is van, hogy az állam nem tartja

annyira fontosnak és támogatandónak a fiúk továbbtanulását, mint a lányokét.

10. Négy, vagy több gyermek után adómentesség

A négy gyermek után járó élethosszig tartó adómentességre az apa nem jogosult. A törvény (2019. évi LXXIII. 1.) így határozza meg a jogosultságot: *„Négy vagy több gyermeket nevelő anya”, aki „vér szerinti vagy örökbefogadó szülőként az általa nevelt gyermek után családi pótlékra jogosult, vagy családi pótlékra már nem jogosult, de jogosultsága legalább 12 éven keresztül fennállt, és az a) és b) pontban említett gyermekek száma a négy főt eléri.”*

11. Álláskeresői járadékra jogosultság

Az 1991. évi IV. törvény (amely a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szól) 25. § d pontja, az álláskeresői járadékra való jogosultság tekintetében különbséget tesz az anya és az apa között. E szerint akkor tekinthető megfelelőnek az állami foglalkoztatási szerv által ajánlott munka (vagyis az álláskeresői járadékra való jogosultság akkor szűnik meg), ha az ajánlott munkahely és a lakóhely közötti naponta - tömegközlekedési eszközzel - történő oda- és visszautazás ideje a három órát, illetve tíz éven aluli gyermeket nevelő nő és tíz éven aluli gyermeket egyedül nevelő férfi álláskereső esetében a két órát nem haladja meg. Vagyis az apa számára csak akkor írja elő az anya

számára általánosan biztosított kedvezőbb munkakeresési feltételeket, amennyiben az apa egyedül neveli a gyermekét.

Összegezve: látható tehát, hogy számos férfiakat diszkrimináló törvény van Magyarországon, ami ellen nem tudunk alkotmányossági panasszal sem élni, hiszen az alkotmányunk maga is ezeket a diszkriminációkat segíti elő. A férfiakat diszkrimináló jogszabályok az élet számos területére kiterjednek (nyugdíj, oktatás, hadkötelezettség, szülői szerepek stb.). Kijelenthetjük ez alapján, hogy Magyarországon nincs nemek közötti jogegyenlőség. Ezzel kapcsolatban érdemes még egyszer tekintetünket az Alkotmánybíróság egyik kulcsfontosságú mondatára fordítani: „a nők – a férfiakhoz képest – kedvezőbb (nem azonos) alanyi jogokra tarthatnak igényt”

Látható tehát, hogy alapvetően fontos lenne egy átfogó reformja a jogrendszernek oly módon, hogy a nemre (mint védett tulajdonságra) vonatkozó diszkrimináció tilalma ugyanúgy vonatkozzon mindkét nem védelmére. Nemzetközi szabályzás hiányában és a hazai politikával szembeni ellenszélben, ezt csak úgy lehet érvényre juttatni, ha a hazai civil mozgalmak aktívan kezdeményezik ennek az elvnek az érvényre jutását a jogalkotónál és rendszeresen hangot adnak ennek a nyilvánosságban is, tudatosítva a problémát.

A szerzőről

Tisztán emlékszem arra a cikke, ami elindított a férfimozgalmi utam felé. A Nők Lapjában jelent meg. „Tigris lányok, nyuszi fiúk” volt a címe. Még a '90 – es években íródott, az elmúlt évezredben. Nagyon bántott ez a beállítása a férfiaknak és a nőknek.

Akkoriban már sok rosszat lehetett hallani rólunk, férfiakról. A nőkkel hasonlítottak a médiában össze (akkor is). Felmerült, hogy kihalunk, mert a génállományunk rosszabb, hogy a jövő a nőké, és hasonlók.

Istenhez kiáltottam. Miért jobbak a nők a férfiaknál? Miért bátrabbak és erősebbek? (Nem tudtam, hogy nem jobbak – mások, társadalmilag nem erősebbek – támogatottabbak.) Mi a megoldás?

Bízam benne, hogy életembe behívtam ezzel a néma kiáltással a változás szelét. Úgy is lett.

Először a Férfisátor férfiszövetséggel kerültem közelebbi kapcsolatba, majd megalakult a KFT (Keresztény Férfiak Társasága) Szombathelyen. Ez a férfiközösség rengeteget adott és ad spirituálisan és emberileg nekem mind a mai napig.

Apa lettem, elképesztő volt megélni, hogy két gyönyörű élet rám lett bízva. Isten megadta, hogy a fiaimmal nagyon jó és bensőséges kapcsolatom van, és úgy néz ki, ez meg is marad.

A házasságom megtanított szenvedni, és alázatosnak lenni, Istenben bízni, majd a válás után a szabadság határáig szabaddá válni. Volt, hogy egy idős barátom

(egy csodálatos asszony) fizetett be egy gyönyörű moldáv lányhoz, egy piroslámpás házba, hogy ne legyek annyira depressziós mellette.

Blogoltam, karatéztam és lassan Férfivá értem. Ezalatt cikkeim jelentek meg a Férfihangon, majd megalakult a Valódi Egyenlőségért Civil Társaság, ahol a férfiakért – és a nőkért is – küzdünk. Egyenlőség mindkét nem számára, együttműködés és közös jövő a nőkkel és férfakkal – ezt akarjuk mi.

Egy kulturális küzdelembe bekapcsolódni, blogokkal, vlogokkal, könyvekkel, filmekkel, hogy meg tudjuk mutatni: a férfiak alapvetően jók, és meg kell őket bátran terhelni felelősséggel – attól növekednek. Semmi esetre sem szabad félni tőlük, és nem is kell.

Bízni bennük, érteni őket, türelemmel, szelíd határozottsággal terelgetni őket, és számítani rá, hogy ugyanígy fognak a maguk férfias habitusában cselekedni – ez a jövő.

Köszönöm szépen a figyelmet! **eposzegy@gmail.com**
– ide várom az észrevételeket.

Zoli

A szerző eddig megjelent művei (írásai, szerkesztései)

Egészséges férfiszellem – rövid írások a témában

Valódi Egyenlőséget – férfijogi felmérések, cikkek

Férfisors 2.0 – a férfiak ellen hangolt társadalom (alapja a jelen műnek)

Férfisors, Női sors – férfiemancipációs, romantikus kisregény

Kéklő boldogság – avagy a természetfeletti és én – keresztény spirituális élménybeszámoló

A szerző email címén mind megrendelhető:

eposzegy@gmail.com

Előkészületben: Négy élet, négy sors – férfi és női emancipációs regény – előrendelhető! 3300Ft

Egyenlők a férfiak a nőkkel ma, Magyarországon?
Számítanak az ő problémáik?
Odafigyel rájuk a társadalom úgy, mint a nőkre?
Néhány kérdésfelvetés a férfiakkal kapcsolatban:
Toxikusak, ahogy feminista csoportok állítják?
Vagy sebezhetőek, kevés támazzal, ahogy sok pszichológus állítja?
Szeretet vagy siker kell jobban egy férfinak?
Vannak bántalmazott férfiak?
Mi a helyzet az apasággal - és az elvált apákkal?
A fiúk kilátásai a jövőre vannak olyan jók, mint a lányokéi?
Itt az ideje, hogy komolyan vegyük a férfiak életét.
Ugyanis a férfiak is egyenlők a nőkkel, nemcsak a nők a férfiakkal.

